

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Baggesen, Jens Immanuel; af Jens Immanuel
Baggesen

Titel | Title:

Danfana : et Maanedskrift

Bindbetegnelse | Volume Statement:

1816-17: Juli-Jan./Febr./Marts

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh. : Danfana, 1816-1817

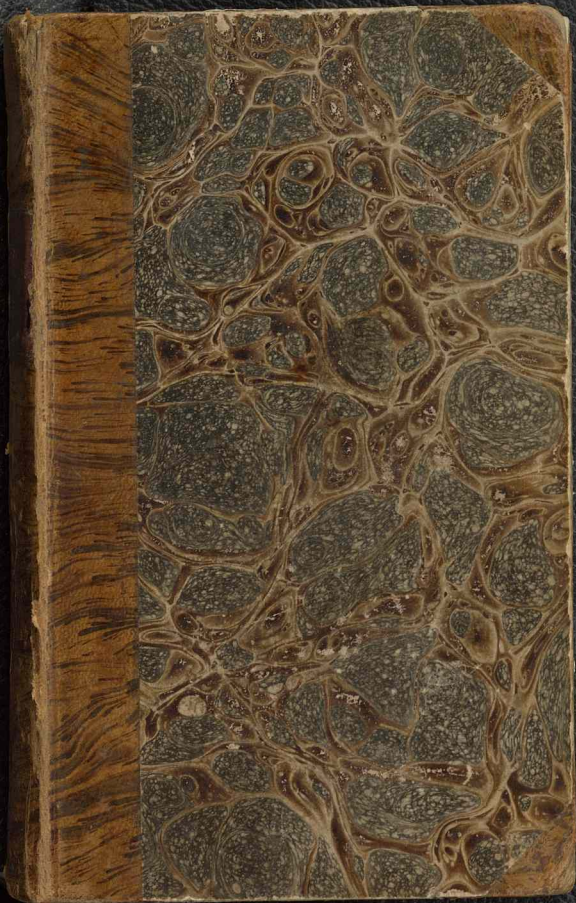
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

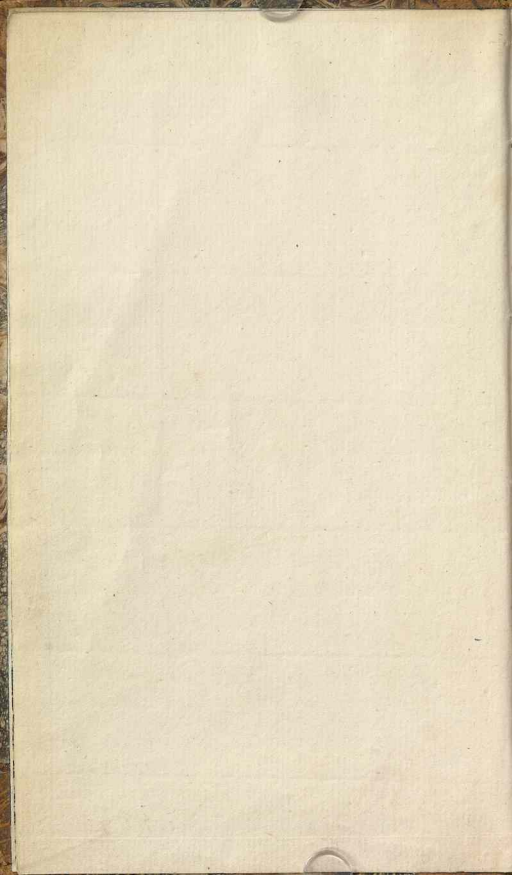
60. - 46. - 80

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130017630327

D a n s a n a .

Et Maanedskrift

af

Jens Immanuel Baggesen.

Juli.

Kjøbenhavn, 1816.

Hos Boas Brønneich,

Løvstræde No. 128.

In d h o l d.

Thora,

Siette Sang	S. 1.
Eyvende Sang	25.
Attende Sang	42.

Smaa digte:

Til min Thora	78.
Den nyeste skonne Litteratur, eller De sex Dages Arbejde	79.
Alm-Trøstebrev til Herr Conferenzraad Blischerollen, i Anledning af vor faldes poetiske Skiebne	91.
Seeneste Parnassiske Nyhed	100.

Digtet Thora fortsættes i næste Heste.

T h o r a.

Siette Sang.

Grimla, hvis natlige vilde Natur foreente, hvad
adspreet
Slygger i Livet af Dybenes Mulm, fik skundom
et Krampslag,
Zels Besøg, som hun kaldte det selv, naar bes-
tten røres.
Hendes Gemy; blaalæbet og kold hun da plutselig
henfink,
Uden at aande, som død. Eaa vant og Koller
til sligt var,
Indjog stedse dog hvert ny Slag det sønlige Hierte
Dødelig Skæk. Han elskte med Angst den råd-
somme Moder,
Og af en dyb Medlidenhed nært, var den natlige
Gysen
For hendes Død vort op til lidenskabelig Døthed.
Denne Gang var især hint Slag et lønende Udslag
I hans urolige Darm, hvor de sønlige Sølefers
Dyrer

Alt var flegen til Pønsen paa Havn, trods Tan-
kernes Fromhed.

Lyst til en heldelig Daad i en Kamp mod
Troldenes Gliender,
Giæred i Unglingens Bryst alt længe; thi Menne-
sker var ham
Malte fra Bærnsbeen af, som hans Slægts for-
følgende Bødler.

Aldrig om Uret drømte hans Sial i Brødre-
Udfald

Mod dem; kun Bildheden var ham imod, og det
blodige Bæsen,

Indtil samtliges Død og syntes ham den at forklare.
Moderens Liigfald troede han hin Forfølgelses
Virkning;

Og nu stod kun Træet ham for, hvis Broder paa
Broder

Oven paa Faderen stablede Top sig høined i Skoven,
Bange for Faldet i Billedet meer, end Faldet det
malte,

Hvilket han ei selv saae. Til sig selv gienkom-
mende, vedblev

Grimla Fortællingen: „Dinene fast henvendte paa
Træet

Slap du af Armene mig i min Angst, og let som
 et Egern
 Uden Døe du svang dig fra Snit til Snit i hvert
 Jadhug,
 Slaar i Skaar mig skærende dybt i det bævende
 Hjerte,
 Med hvert svimlere Sving lom den nøgne lustige
 Stamme
 Til din Fader dig endelig greb. Han havde paa
 Haanden
 Op dig til Grimer, der greb om din Fod. Med
 stigende Gysen
 Saae jeg dig hoppe fra Haand til Haand af løf-
 tende Brødre
 Høit til den øverstes Tip, hvorfra du raabte mig
 lydt ned:
 „See dog Moder! nu rører mit Haar ved Him-
 len, o see dog!
 Hvor er nu Huln? nedstunken paa den er Sko-
 ven, et Krat lig!
 Hvor du er lille! hvor her dog er got! hvor luf-
 tigt og herligt!
 Seer du den Engel mig svæver imod?“ — I Top-
 pene rundt om

Saae jeg sig svinge fra Qvist til Qvist, som havde
 hun Binger,
 En sødtsmilende Glut med goldne flaaende Loffer.
 Endelig standsede hun paa en Top, den nærmeste
 Masten,
 Men dybt under dig, Hænderne raft forgiæves i
 Veiret.
 Medens, dig bukkende, dine du ned og strakte mod
 hende,
 Træet, hvis Top hun svævede paa, skinkbarligen vorte
 Til det sig høinede lige med dit; da tog hun en
 Rose
 Smilende frem af sin Barm, der, til Dolk for-
 vandlet i Luften,
 Giennemborede din. Du ravede; Stablen af Brødre
 Dugtede; Fødderne gleeed; og hov'dkuld's tumlede
 Rødsfiag,
 Samtlige Sønnen med sig nedstyrtende, khusie ved
 eet Fald
 I en paa Jorden nu liggende Hob; men Slutten
 deroppe.
 Nedsprang, dansende lystig omkring paa de blodige
 Vænder,
 Og udtraadde dig Dinene vildt. Da vaagte jeg
 halvdoed.

Som jeg fortæller dig her, saa fortalte jeg
 Konen jeg gik med,
 Og, som jeg endte Fortællingen, sprang en Slut
 os paa Veien
 Begge forbi, med et Smill, og med gyldne slag-
 rende Lokker.
 „Hvad I dog der fortæller mig, Moer,“ smaa-
 smidskede Konen,
 Briskende Hov'det, og standsende lidt, „jeg kender
 jo Tøsen;
 „Tag Jer i Agt for Thora paa Havsgaard!“
 freg hun med eet mig
 Lydt i Øret! „hun kommer igjen, den døde! der
 sprang hun!“ —
 Truffen af Alruns Ord (thi nu gienkendte jeg
 klarlig
 Riællingen, som og din Fader engang advarede)
 sprang jeg
 Efter den Lille; men let, som en Hind, hun snart
 mig af Syne
 Flygtede bort, og forsvundet imens paa Veien var
 Alrun.
 Navnet Thora forglemte jeg reent og Gaardens. I
 fem Aar

Rosen paa Thoras Bryst; og dse skal hun eller
 jeg her

Førend mig dræber med tolv nye Mord din vars-
 ledede Styrtten!

Medens hun talte forvandlede sig fra Livets
 til Dødens

Ynglingens Farve, fra Dødens igien til Livets,
 og voldsomt

Slag i Slag slog høit i hans Barm det soul-
 mende Hierte.

Men hun blev ved, med stigende Røst, ham gri-
 bende Haanden:

Grimfuld-Roller! nu gielder det Mod og Kiærlig-
 heds Prøve!

Hør mig, hör mig! jeg kommer igien! med elleve
 Mord skal

Hevnes paa Thora de Elleves Død, med det tolvte
 den Tolvtes!

Hør mig og lyd! jeg har fundet, mig selv rand-
 sagende Hiertet,

Skikket at knuse min Vets Hugorm en frygtelig
 Hammer:

Thora maa dse tolvfold! og du, mig fød til en
 Hevner,

Du skal udføre med eet i Siengjeldsens Time de
 tolv Slag!
 Hør mig og lyd! Tre Mile herfra mod Norden
 en Landebye,
 Jertund kaldt, er beliggende; did jeg viser paa Vel dig
 Til du kan finde den sely: der spørger du efter
 Moer Alrun,
 Koller dig kaldende nu. Mærk vel! du hedder ei
 lan er
 G imful! Navner du dit, eller mit, eller nogen
 din Broders,
 Eller din Fades & Navn een eeneste Gang, er du
 Dødsens.
 Selv jeg fra nu af kalder dig blot med Navnet, du
 selv dig
 Valgte som Barn, da jeg veed ikke hvad om en
 Koller i Prækner
 Du havde læst; nu glem det kun ei! Men husk
 dog for alting
 Alrun, Spinderskens Navn, den gamle Møsters i
 Jertund.
 Naar man har vilst dig derhen (kun boer for sig
 selv i et Udhuus)
 Rys dig paa Haanden, og hils fra Nordmandinten
 i Troldhiem;

Tiggerkonen, din Moder, og sig: hun kommer igien
 selv
 Slagen med ellers Slag, og bringende Bud om
 det tolvte.

Alt det andet hun veed, det øvrige vil hun,
 dig sige.

Køller! min Køller! min lydige Søn! hvis stedse,
 som hidtil,

Alt, hvad jeg byder, du gisr, skal intet, hvorom du
 mig beder,

Nægtes dig meer, og bad du mig selv om mit Die
 til Hatknæv."

Altsaa b-svor den zitterende Søn den snedige Moder,
 Efter en lang med ulidelig Qual ham pirrende
 Taushed,

Ikke forgiaves. I Brystet ham dybt hver Orde-
 nes Braad stak

Gifteindeddrende Hjertet, og tændende Hiernen;
 hans Vande

Brændte; det laagende Blod foer op i hans svim-
 lende Hoved;

Dinene gnistrede Hevn. Hevn! Hevn! udhulkte
 den Fromme,

Hevn min Moder! jeg lever i dig! du lever i mig!
 Høit

Sværger dig Koller: du ikke skal døe! jeg eene
 skal rydde
 Helvedet ud, som forfølger min Slægt! Jeg føler
 i Barmen
 Tolv Mænds Mod, og min Arm skal knuse hvad
 mig imodstaaer!
 Byd! jeg adlyder dig blindt! jeg behøver uvanlige
 Bud, jeg!
 Thi jeg har Kraft at udføre dem, Kraft, som
 fortærer mig selv her,
 Bryder den ikke mod Helvede løs, og fortærer det
 Onde!
 Det har jeg svoret evindelig Kamp! — „Saa sværg
 mig!“ afbrød hun,
 „Her, ved det Hjerte, hvorunder du laae, før
 Maanen du skued,
 Ved Blodrunen „Jeg kommer igjen!“ og ved
 Stammen, der greenløs
 Kneiser imellem de frodige Træer: at hente mig
 Thora,
 Følgende hist hvert Raad dig Alrun giver, som
 mit Bud!“
 „Vel!“ gientog han, knælende ned. „Ved det
 Bryst, som mig died!

Ved Blodrunen: „Jeg kommer igjen!“ og ved
 Stammen, der greenløs
 Kneiser i Skoven! — og hør! ved det Navn, du
 fiender, min Moder,
 Nævner, og frygter, og ingen forstaaer! Jeg hen-
 ter dig Thora,
 Var det i Helvede selv! vær ved trygt Mod! viis
 mig paa Veien!“

Altsaa svor han, og lankte sig selv med hellige
 Klæder
 Til den usalige Skæbne; thi meer end Forbrudelse
 var ham
 Tanken, at bryde sin Eed. Et Gysende foer gien-
 nem Hulen,
 Lampen sluktes, og alle de smaa Guds Engle som
 svæve
 Rundt om Uskyldighed, græd, da den Ulykkelige
 svor den.
 To kun bleve, bevogtende ham usynligen: Livets
 Engel og Dødens, som stridende nær, omsvæve her-
 neden
 Vandrerens Fied paa den farlige Vei. Du fyldte
 ham Mandelen
 Grimla med Jil, gav Kiep ham i Haand, og,
 Posen paa Ryggen

Stegen af Moserne, Himmel og Jord opslugende
 rædsomt,
 Omgav, Kiulende rundt endog hver nærmere Gien-
 stand.
 Ene dem selv de kun saae; men i Kiæmpestørelser
 hvergang
 Een var lidt for den anden forud. Du voxer i
 Taagen,
 Green bag Sønnen den alt til sin Havn anven-
 dende Moder,
 Dig den forbandede Bøg, i hvis Top stod Thora
 med Rosen!
 Vil du dit Vel, saa raader jeg dig, lad her mig
 foran gaae!" —
 Men du voxer jo selv forfærdelig! raabte han
 bag ved,
 Naar jeg dig følger, som nu! Hvor alt er fryg-
 telig selsomt
 Her! Hvis allene jeg var, jeg sikkert troede det
 Verdens
 Ende; thi hverken jo Nat eller Dag kan kaldes,
 hvad her er,
 Hverken jo Skov eller Eng! Du talte mig aldrig
 om Egnen,

Hvor vi nu gaae, som i Blinde — hvor fører os
 hen du, min Moder? —

„Gaa til Helvede,“ svarte hun ham, „vi maae
 derigiennem!

Frygter du Gangen?“ — Jeg gaaer jo med dig;
 hvor kunde jeg frygte?

Sam kun frygter jeg! stammede han. — „Hvem?“ —
 Ham, som usynlig

Er overalt! O, Moder! jeg veed langt meer end
 du tænker,

Om den Almægtige. Har jeg dog læst i de senere
 Nætter,

Mens du var borte, dernede forladt, en Bog, der
 paa hvert Blad

Melder om Sam, og i Drømme jeg saae, hvad
 Bogen fortaug mig.

Drømme dog troer du jo selv? og Bogen — her
 har jeg den hos mig

Giemte i min Barm! — Stæng bort den, min
 Søn! den forvirrer dig Hov'det,

Siger jeg dig! — Nei, Moder! o lad den
 eeneste Bog mig!

Hellere skil mig ved Randsken og alt hvad Rands-
 selen giemmer!

Troe mig! det vist er en troldelig Bog — set ikke,
 som andre
 Menneskebøger, dem aldrig jeg meer vil læse herefter.
 Hødre din Fader og Moder, at vel det maa gaae
 dig paa Jorden!
 Staaer der og skrevet deri, samt: Hvo der elsker
 sin Søn, han
 tugter ham tidlig! Jo meere deri jeg læser, jo meere
 lyder jeg dig; thi det vil og Han, hin Fader i
 Himlen. —
 Vel! saa behold den til videre! følg! og viis mig
 den siden!
 Tænk nu paa Dolken i Luften, og glem ei Pagten
 du svor mig! —
 Aldrig, min Moder! mig synes at see, hvorhen
 jeg mig vender,
 Her i den natlige Dag Skovenglen med Rosen
 paa Bryftet;
 Men da jeg veed, den betyder mit Blod, tør vel
 jeg i Aagt mig,
 Haanden at strække derefter; skøndt Roserne vare
 fra Bærnsbeen
 klarere mig, end Ragerne selv, du mig bragte
 hver Vindsdag.

Aftaa veflede Moder og Søn med hinanden
 paa Veien
 Giennem de fligende Taaget af Hjertet fligende
 Tanker,
 Vandrende blindt fremad. Saa langt fra Skoven
 var aldrig
 Koller end kommen; den hele Natur var her ham
 en Gaade.
 Gangen til Helved paa Moders Ord han troede
 flinbarlig
 I Hets Røg, fom hun kaldede det, at gaae; og
 han gif den
 Lydig, fliondt ei var rolig hans Darm, fliondt
 Moderens aldrig
 Vendede Blik, og, saa længe de gif, vedvarende
 Taushed
 Fyldte hans Hjerte med vorende Skæk. Fra hen-
 imod Midnat,
 Alt to Timer i demrende Mulk og Taage, var
 Gangen
 Fortfat, uden at flandfe, forud den ledende Grimla,
 Han bag efter, omfvævet endnu (fliondt Himmels
 flæs Dine
 Synlige fun) af de to vagtholdende Livets og
 Dødens

Engle. Hvergang han vendte sit Blik i Tanker
til hoire,

Svævede Rosen ham for; men naar til venstre
han omsaae

Medfoer Dolken hans Stirren imod. Med eet gif
det opad

Femmelig steilt. En pludselig Lyd af susende Vinger
Hørtes i hvirvlende Flugt høit over dem, medens
i Luften

Gienlød rundt i den hylende Damp et græffeligt
Ravnstrig.

„Mod nu min Søn! giennem Porten det gaaer,
giennem hvilken din Fader

Gik med de Ti til den hungrige Hel,“ skreg
Grimla foran ham,

Uden at vende sig — „følg, er du Karl!“ —
„Jeg følger dig, Moder!“

Stammed han, lidt dog betænkende sig, og stand-
sende nærved

Toppen af Bakken. Ham nærmere her, omsvævede
Hiertet

Lysets Aand; og i trangere Kredse om Hovedet
Mørkets.

Rosen og Dolken han saae; men med eet sad
Dolken i Rosen —

Knæerne stødte mod hinanden, han stals. Da
 klæmped i Luften
 Livet og Døden om Ynglingens Siæl; og tredje
 Gang skreg
 Ravnene høit. „Hvor bliver du af,“ skreg mel-
 lem dem Grimla,
 Stedse dog uden at vende sig om. „Jeg følger,
 min Moder!“
 Gik han, og Foden ham gled; men den gled i
 Blod; og han saae det.
 Dolken allene nu stod for hans Blik, og bag ham
 var Livets
 Engel — det lod, som om noget ham trak tilbage;
 men Dødens
 Greb ham i Haanden, han strakte mod Moderen,
 raabende: „Red mig!
 Red mig Moder! jeg glemmer min Sed; man
 hilder mig Foden!
 Og paa mit Bryst man har væltet en Steen.“ —
 „Slang Bogen da fra dig,
 Som du slæber tildøde dig paa! den tynger dig
 Hjertet,
 Siger jeg — slæng den! saa bliver du let!“ —
 Halv vidende, brystklemt,

Halv uvidende, hvad han begik, bortslængte han
Bogen —

Med ad Vaffen den rullede, og af! med den ruls-
lende bortfløi

Bag ham i dalende Flugt hans Livs Ufkyldigheds
Engel.

Drucken af Dødens til Toppen han steg, og
raabte, „Her er jeg!“

Vilddt omblikkende, hilst af den vilddt ham favnende
Moder,

Og af en eeneste Navn, som blev sidde, medens
de andre

Spredtes paa susende Vinger med Skrig i hylende
Laager.

Her nu stod han paa Dødningebæen, omrin-
get af Steiler

I den omslagrende Damp; og i det dens luftige
Dække,

Ligt et fra Skuldrene faldende Slør om en stigende
Bæenrad,

Fra den beknoklede Vække nedrullede, saae han dem
alle

Tolv — imellem dem to hovedløse — foran ham i
Midten

Kredsens truende Rædselgestalt. Det gribende
 Skræksyn
 Her af hans Faders og Brodres afhuggede blodige
 Hov'der
 Stigende frem af den Damp, der omhvirede
 Baffen, han stod paa,
 Kronte den blege Forfærdelses Top med elleve røde
 Luende Tæller. Saa brænder, omlynt i knyttrende
 Røgdamp
 Afbedøkt den vaklende Fod, med Jis om dets
 Steenbarm,
 Surtur: Fjeldet paa Randen af Nastrondbølgernes
 Afgrund,
 Som her brændte hans ravende Siæl, nær Pynten
 af Vanvid,
 Greben af elleve gloende Kløer. „Ja!“ raabte
 han, „Moder
 Her er Helvede! vee dig og mig! der seer jeg os
 begge!
 See! hvor de to hov'dløse jeg seer, der seer jeg i
 Randen
 Klarlig dit Hoved og mit!“ — Han raabte; men
 Ordene lød ei.
 Navnen paa Faderens Skæl ham svarte med græs-
 selig Skogger,

Rystende Vingernes Soed, og alle Brødrene grinte.

Grimla, den foglende Moder, imens laae
fastet paa Jorden

Under Hiulet, og oven, i Luften, omflagrede Ravnen
Kander i uanskuelig Sværm med hørelig Susen.

Selv han, usynlig omfavnt af Dødens Engel, med
Blodet

Størfnet, med Lyden paa Læberne qvalt, med ref-
sede Hov'dhaar,

Opgav næsten sin Kand. Lang Tid vedvarede Døbets
Fælt i sig selv indhyrlede Nats alt qvælende
Landsked.

Endelig opstog Ravnen, der, lig et svævende Nagle,
Bundet af Afgrundstraadernes Gisn, afhasplet i
Flugten,

Svandt, og løste den trykkende Qualms indviklede
Froldom.

Himmelens Rose sig! aabned i Øst, og Helvedes
Rødsler

Spredtes med Dampene, ladende blot tilbage nu
Jordens.

Rosler af Glandsen bestraalet, i Morgnens klæ-
lende Lustning,

Kandte paa nye. — „Hvad siger du nu,“ tiltalte
ham, opreist,

Grimla," nu har du den seet! om Salen, Thora
 har bygt os?

Om din Familiegrav? Du talte saa meget om Kirker
 Altid, ønskende tidt derhjemme, Lunds, eller
 N. Imøes,

(Som dig beskreve de Ti) med de heilige Billeder
 i dem,

Tengang at see. Her seer du, min Søn, den før-
 ste, med Altret

For dig i Midten, og Billeder nok: Domkirken
 paa Runhøi!

Husk dig dens Navn! og betragt den endnu een
 Gang, før med udtraadt

Die du seer den ei meer, paa Vælen, hvor og dig
 ved Siden

Mig min Plads er bestemt af Rosenbruden paa
 Havsgaard!" —

"Moder!" udbrød han, o! stige vi ned! jeg har
 nok; og i Drykket

Sidder mig alt den usalige Dolk. Mig tørster, at
 hevne

Hvad de har lidt, og hvad nu jeg har seet. O
 bring mig til Alrun,

Hvis hun kan lædste min Tørst!" — "Der seer
 du, raabte hun, "Getlund,"

Blifsende fiernt en blaaende Hoi; " nu finder du
 Veien
 Lettelig selv; men, førend vi her adskilles, saa
 sværg mig
 Her under Hiulet, paa Knæ, ved Navnen! som
 her paa dit Hoved
 Sætte sig vil, hvis du bryder din Eed — ved din
 Fader! hvis Blod du
 Stedse vil see, hvis du bryder din Eed — ved de
 Brødre, hvis Hov'der
 Alle, naar dit og naar mit engang paa de ventende
 Steiler
 Smile dem til, med de Blifke du seer, til den
 yderste Dags Nat
 Grine dig ud, hvis du bryder din Eed! Knæl her
 ved min Side!
 Knæl!" — Han knælede. „Kæf nu din Haand,
 og grib i din Skiæbnes
 Truende Hial!" — Han strakte den, greb. „Jeg
 kommer igien! sværg,
 Sværg, som jeg siger!" — „Jeg kommer igien!"
 gientog han med hoi Røst —
 „Bringende dig med sit Barn Dolk-Rosenbruden
 paa Havsgaard!

Sværg, som jeg siger!" — „Med skælvende Lyd
han, sværgende, gientog:

„Bringende dig med sit Barm Dolk: Rosenbruden
paa Havsgaard!" —

„Offrende begge, naar byder dit Bud, Dom: Ravn-
nen paa Runhsi!

Sværg, som jeg siger! — Han svor, men i mat
hengispende Stammen,

Medens i Krampe hans Haand greb vildt om
Egret i Hiulet,

Døde ham næsten paa Læberne hen det bævende
Tilsagn:

„Offrende begge, naar byder dit Bud, Dom: Ravn-
nen paa Runhsi."

Grimla nu hoved ham op, omfavnende, tæt til sin
Barm trykt,

Venlig den helvedsviede Søn. „Saa gaae nu, og
kom ei

Meer for mit Die, for alt, hvad hist paalægger
dig Alrun

Du har forrettet!" Han ilede ned af Bakken,
med Jetlund

Stedse foran sig, i Hjertet kun Hevn, og i Halsene
Døden.

T h o r a.

Syvende Sang.

Solen, som nu brød frem bag den rosenkimrende
 Ringmuur
 Rundt om den mulmasserede Jords Lyngflade,
 paa hvilken
 Lammet belæstet med Ulvenes Synd blindt vandrede
 fremad,
 Udstødte brat i den vide, dets Fied vildfremmede
 Verden,
 Styrkede lidt den uskyldige Barm til at bære sin
 Byrde.
 Nu først saae Daglyset hans Blik i hele dets
 Omfang,
 Ei blot over sig dryppende ned med sparslige Draaber
 I Skovmærket; men vældende rundt omkring ham,
 et Glarhav
 Druknende hele Naturen i Lyst. Den straalende
 Himmel

Tog den af Mørkhedens Aand med alle Rødselens
 Kraller
 Grebne forvildede Flygtning i Favn, og lægede
 Hjertets
 Giftigste blodige Saar med sit sandefortryllende
 Solkys.
 Vel udslukte det himmelske Lys ei Helvedes tændte
 Brand i hans blodhevnørstige Dyrst; vel vendte
 Naturens
 Hele Forvandling med eet ei Naalen, der pegede
 nordpaa
 Dybt i hans Jnderste, medens han gik i Dagen
 omkring ham
 Blindt til Maalet; vel higede han bestandig mod
 Jetlund,
 Lydig sin Moder, og tro sin Samvittighed, buns-
 det af Eeden,
 Og af en skjult almægtig Magnet ustandselig hentrakt;
 Men, hvad tilførn var Fortvivlelse, blev forvandet
 til frit Mod,
 Alle som vandred i lysere Dag, og i dybere Daggrund
 Led fjernt bag sig de gamle ham hidtil fængslende
 Skyggers
 Troldborgmure. Den vidt for hans Blik ugrænd-
 sede Slettes

Fri Luft spilled i brede bevistende badende Bølger
Om hans udvidede Barm, og den første Fornem-
men af Storhed.

Løste hans Siæls indsnørende Baand. Han følte
sig Yngling

Først nu, følede Trang til en fri Meddelen, og
sværmede

Morgenrødmende hen i sit Livs udspringende Roses
Mildt ombølgende Dugt, for et Øieblik glemmende
Dolken,

Rosentornen i Hjertet, og Blod-Narravnen paa
Kunhøi.

Saa han nærmede sig, af en nær henflagrende
Krage

Pludselig vakt af sin Drøm, det blindt tilkillede Jetlund.
Her han bestuøsed hvert mødende Huus som et
tryllende Lystflot,

Havernes Skisghed for alt, hvor, mellem blomstrens
de Frugttræer,

Purpurpionernes Pragt ham især henrykte. Med
hvert Skridt

Steg hans Beundring; thi alt hvad han saae,
paa Træerne nær, var

Nyt ham, og underligt, svarende lidt til den Ver-
den, hans Drømme

Havde sig bygt af fortællende Snak og beskrivende
 Boger.
 Mennesker mødte han ei; thi, hvad ei var i Mar-
 fen, var inde.
 Snart dog kom han til Enden af Vyén, thi Hen-
 delsen førte
 Tværs ham giennem den. Standsende her, han skued,
 et Stenkast
 Fra sig, en Hytte med lavere Tag, affondret fra
 Røsten,
 Og did gik han med sagtnede Skridt og bankende
 Hjerte.
 Kragen, der havde ham vakt (han troede den sta-
 dig den samme)
 Sad paa Taget, paa Tærsklen en Kat, og Dør-
 ren stod aaben.
 Inden for denne han saae en Gestalt, der et Vil-
 led, han ofte
 Havde betragtet i Kulen, naar Dagen igiennem
 dens Nabning
 Med Falddøren paa Klem, indstraaede, faldte
 tilbage
 Mystende ham. Ham syntes at see, forstørret, i
 Krogen

Veddekoppen, der midt i sin Bæv med greibende
 Kløer sad;
 Og da han intreen, krøb i hans Krop dens zit-
 trende Flue.

Alrun var det. Hun sad ved sin Rok, Garn-
 vinden foran sig,
 Spindende, hyllet i Snug, selv sort, med kuglelig
 Krogryg,
 Brillen paa Næsen, der ligned et Næb, med det
 rystede Hoved
 Med mod Knæerne, dreierende just det spraglede Rokbrev
 Med Haandkrallernes Greb, da, fulgt af Ratten,
 han indtreen.
 Mens hun betragtede stum det ham ny, forfærdende,
 Kralkryb
 Uden at standse, lod staae den alt indspundene Flue,
 Spinderstien; til han omsider sig fandt, og, Hat-
 ten af Hovedet,
 Kyssende Haanden sig, hilste fra Natmandinden i
 Troldhiem
 Ziggerstien, endelig stammende frem: Hun kommer
 igien selv,
 Slagen med elleve Slag, og bringende Bud om
 det tolvte.
 Ja! det seer jeg, min Søn! gienstvarte ham,
 nikkende, Hexen,

Hvert Ord staaer dig jo laeseligt nok blodkrevet
paa Brassen.

Lad mig dog see, hvad meere der staaer! Med dir-
rende Haand hun

Strandsende hurtig sit Hiul, tog af Glarvinene,
gneed dem,

Med Kuslappen omhyggelig først, og tog dem
igien paa;

Dernæst bød hun ham bukke sig lidt; og med studs-
sende Gysen

Vøied han ned mod de stirrende Blik den glø-
dende Pande.

See! see! smidkede hun, hvad seer jeg dog der?
og med klangløs

Inden for Læberne mumlende Røst hun langsomt
igientog:

(Som om paa Panden hun læste, hvad dybt i
Hjertet ham gienlød)

„Bringende dig med sit Varn Dolkrosenbruden paa
Havsgaard —

Nesten mig løber i eet! hun murrede; thi det er
Smaaskrive;

Men den løser i Mørke min Kat! Ja ja da! —
Saa har du

Altsaa været i Kirke, min Søn, vedblev hun, og
 smaalee,
 Strygende Kattens sig bugtende Ryg, mens op
 den paa Skuldren
 Kravlede, med sin bekrallede Haand, paa hvilken
 den flette
 Finger nu først ham i Vinene faldt. Før Vandet
 fik Skoe paa
 Var du vel oppe da, siden du har derude for-
 rettet
 Alt saa tidligt din Bøn i Navn: Domkirken paa
 Runhøi!
 Alt det veed jeg. Men sæt dig nu ned, og tør
 dig af Vandet
 Sveden; det andet dog nok blir siddende; viss du
 kun trygt dig!
 Dugen, der hænger, jeg selv har vasket og blegeet
 til det Brug;
 Thi, saa gammel jeg er, maa pønt i Stuen om-
 kring mig
 Alting staae, som blanket og bløst, det veed nok min
 Erik!
 Orden og Reenslighed raader jeg dig, skal Venner
 vi være.

Saa! saa! nu kan jeg lide mit Lam! nu seer jeg
 jo først ret
 Hvad den forbandede Tos vil, haaber jeg, see sig
 ihjel paa,
 Hvor du om Hagen er glat, og hvid i Hud, som
 en Troldmose;
 Hold nu kun op! — Saa gif det i ect med rystende
 Hoved,
 Mens han sig tørrede Panden, hvorpaa ham syntes
 at brænde
 Blodindskriften; og, mærkende vel hans Iver,
 hun vedblev:
 Runen der staaer, afsvætter dig først tre Maa-
 neders Hovdbad
 Her i min Kilde bag Hytten, ifald saa længe din gamle
 Madmoers Pleie du ikke forsmaaer. Hvad var
 det, jeg vilde
 Spørge dig om? halv glemte jeg det — hvad hed-
 der du? — Grimful!
 Svarte, forstumlet i Hovedet end, han hastig — Der
 loi du,
 Lille Koller! giensmidskede hun, med den løftede
 Haandflo
 Truende ham: Iyv aldrig for mig, thi, hvad jeg et
 selv veed

Veed dog min Kat! Med blussende Kind om For-
 ladelse bønlig
 Stammende, loved han, aldrig meer at glemme
 det selv ham
 Kæreste Navn; og hun nikkede ham mildt. Nu
 satte han ned sig
 Paa en Forhøining af Leer, hvor et Træfad, fyldt
 med Skoster,
 Stod, og en Krulle med Most; og i det paa ny
 hun sit Rokhiul
 Dreiede, bad hun ham styrke sig lidt, og siden
 fortælle
 Nøiligen alt, hvad paa Hjertet ham laæ. Mens
 Hungren og Tørsten
 Taus han sig stillede, mønstred hans Blik den sel-
 somme Stue
 Med de mangfoldige smaa, men igiennemsigtige,
 Lemme,
 Bindvesrunderne nemlig, og Strimerne nede paa
 Gulvet,
 Hvilket med hvideste Sand var bestrøet, og seiet i
 Flammer.
 Standgarnvinden og var ham ukendt; thi hans No-
 der en Rok kun

Havde dernede, hun brugte ham selv til Vinden
 og Hasplen.
 Himmelsengen, der stod, med hemmeligt flulende
 Forhæng,
 Forekom ham et helligt Paulun (thi der hjemme
 paa Bænke
 Laae man) og Troldguldthronen, den underlig
 bygte, hun sad paa,
 Blendte hans Øie med glimrende Prag, da Straaa-
 lerne, Solen
 Skød gennem Vindvet, opflammede skiont dens
 glindsende Musler.
 Kisten i Krogen var vel ham bekendt fra Niset
 i Kulen,
 Som hans Moder uddrog af en sig, naar det
 gamle var opslidt,
 Og tidt havde han hørt fortælle, hvad Skafet blev
 brugt til.
 To smaa Billeder hang paa Bæggen, i Kammer
 med Glas for,
 Som han betragtede siden med Lyst udslagene Timer
 Nærved, men nu kun flygtigen saae. Det eene
 var prægtig
 Skjoldet med Rødt, og med Grønt, og med Gult,
 og med lyst og med mørkt Blaåt,

Forestillende Kundskabens Træ, det forbudne, med
 Slangen
 Bunden om Stammen, og Eva derhos med Æblet
 i Haanden,
 Rækkende hen det til Adam; og skændt det ei var
 et Arbeid
 Just af en mesterlig Haand, fortrylled ham stedse
 dog Evas
 Gulde Gestalt, hvergang han det saae. Det andet
 vel mindre
 Stak ham i Dinene, sort kun og hydt; men kaldte
 tilbage
 Godt ham Englenes Lyst med hans første barnlige
 Andagts
 Hellige Beemod: Lammet, som fromt sig offrende,
 bærer
 Verdens Synder, med Glorien om det uskyldige
 Hoved,
 Samt Korsfanen, og Sproget, det deilige, prentet
 derunder.
 Høle Stuen, saa fuld den og var af Skaver og
 Blaarsnug
 Syntes et Himmerig ham mod den underjordiske
 Kule;
 Snuggene selv bidroge dertil; thi de spillede i Lysets

Skraa Strøm giennem dens Døs, som i Glæds sig
 hestrende Stierner.

Alrun selv ved den snurrende Rok, med det dir-
 rende Hoveds

Brillede Næb, som mindre ham fæl, end underlig
 Skæb, for,

Græshaarhellig hans Ynglingsands, og ærværdig
 ved Troldflygt.

Kun een Gienstand saared hans Syn: det svandsede,
 lodne

Logrende Dyr, der med spidsede Kløer, og gloende
 grønne

Luurende Blik, henplirede lumsk, saa syntes det,
 paa ham.

Efter en Tidslangs Tausshed, imens tidt stand-
 fede Hinlet

Alrun, Kortende til ham, hvergang den bristende
 Traad slap,

Skiod hun i Sædet tilbage sig lidt, og, ladende
 Rokken

Staae, hun betragtede ham, med Opmærksomhed,
 Katten i Skiodet.

Ja! brød hun ud, du kommer igien! du er dog
 et godt Varn,

Som du nu sidder, din Moers Modmoers udtryk-
 fede Billed

Smuk, som hun dengang var, da hun sad paa
 Bolster i Høisal,
 Før de forbandede Mennesker kom, der styrtebe
 Troldborg,
 Thorerne, Thoras Slægt, og Herkullerne nemlig.
 Derom jeg
 Veed at fortælle, som var det i Dag: hvordan de,
 herhjemme
 Myrdede halve vor Æt, og foriagede Nesten til Hulen,
 Hvilken var Stamsfar, Grim, ved underjordiske
 Dværge
 Havde sig bygt til Vinterpallads. Dog derom er
 Tid nok
 Siden at snakke; nu, skeet dog er skeet, nu gaaer
 hvad skal skee!
 Spis dig kun mæt, og sluk dig din Tørst! I dag
 er det Søndag,
 Og fra idag af er du min Søn! Vær, som du
 var hjemme,
 Her i min Hytte; kun glem mig ei meer, hvad din
 Moder har sagt dig!
 Lyd mig, som hende du lod! Det første, jeg byder
 dig, vil du,
 Hvad jeg formoder du vil, er: Hold for alle, det
 see dig

Hør, og hvorhen jeg sender dig, skilt dit Navn
 og dit Hiemhul,
 Og hvad i Nat du har seet! Ta aldrig, naar man
 til dig ei
 Taler! og, spørger man dig, hvem du er? saa svar,
 at du selv veed,
 Fader- og Moer- løs, intet derom; kald stedse dig
 Noller;
 Og sig aldrig „Jeg kommer igien“ undtagen i
 Livsnød!
 Hold dig fra Mennesker! fiendte de dig, de myr-
 dede strax dig.
 Hvor du og vandrer i Egnen omkring, kom aldrig
 til Uddy!
 Hold dig fra Kulsækbakken især, som den kaldes i
 Getlund;
 Og sæt aldrig meer din Fod i Kirken paa Kunhvi!
 Gik du derind nu en eeneste Gang, kom du aldri-
 gen ud meer.
 Hør! tre Gange gientager jeg her dig Stjernerne's
 Forbud;
 Og hver Morgen, før Solen opstaaer, gientager
 med dem du
 Eeden, jeg alt paa din Pande har læst, med fastende
 Hjerter,

Mens du dig vasker i Kilden, paa Kna, som flyder
her bag ved!

Saa hun talte, gientagende ham tre Gange
hvert Forbud.

Derpaa tog hun af Noffens det blaaromrottede
Hoved

Hætten, som dækte det, rakte ham den, og sagde:
sæt den paa,

Til du har tvättet dig fuldelig af Blodskriften paa
Panden;

Thi, hvorvel, til at lase den grant og tydelig, fordres
Briller, som mine, min Søn! og hundrebaarige
Blikke,

Skader Forsigtighed ei; desuden feeder mig Synet
Daglig af hvad der dog brænder mig nok i Hjertet,
til opfyldt

Worder med Løftet, du gjorde, mit Haab. Een
eeneste Mand her

Har jeg Fortrolighed til, en fri Daglonner i Jet
lund,

Som du vil snart faae see; thi han seer ind til
mig hver Søndag.

Gorm er hans Navn, en underlig een, der ligner
din Fader

Meget, paa Haarene nær, skiondt menneskesødt, og
 vor Hule
 Gram, som han synes at vide hvor er. Dog
 lider jeg paa ham,
 Uden at kiende ham ret; thi jeg veed lidt meer,
 end han selv veed,
 Og, hvad ei jeg seer, seer dog min Kat. Med
 ham kan du omgaaes
 Frit; men for Næsten med ingen. Jeg alt har
 belavet ham paa dig,
 Vidende vel, at du koin. Han vil lære dig Niden
 og Risren,
 Huuskarlsdønt, og hvad Menneskens Børn for
 Næsten maa vide;
 Selv skal jeg lære dig Troldenes Klogt og de bin-
 dende Runer.
 Om tre Maaneder, naar du, hør mig paa Prøve
 har udlært —
 Naar dig er tvøttet af Vandens den Skrift, som
 forraader dit Hierte —
 Gaaer du til Havsgaard, sigende dig et fader- og
 moerløst
 Barn, der har Lyst til at tiene sit Brød som
 trøllende Hunskarl.

At man dig fæster, er Borgen jeg for. Der gjør
 du dit Beste,
 Hørig og lydig, og flink i din Dont, for at vinde
 den Gamles
 Yndest, og Tøfens — og, lykkes dig det, er Timen
 forhaanden,
 Fuldt at udføre det Værk, du besvor i Kirken paa
 Runhsi.
 Mester velsigne dig! Gaae nu kun ud, og see dig
 omkring lidt,
 Eller og hvil dig, isald du er træt; og kom, naar
 jeg kalder,
 Stødende her i mit Horn. Hun Rokopstanderen
 aftog
 Satte til Munden den, pustet deri, og en Lyd,
 som han hidtil
 Aldrigen havde fornyttet saa huul, gjaaldt lyde i
 hans Øre.
 Saa den tilskillede Gæst modtog Seidfoglersten
 Alrun
 Efter en Plan, tre Dage tilforn med Moderen
 aftalt,
 Smedende Jernet mens end det var varmt, og
 sikkrende flux sig

Ynglingens Haand, omviklende den hver Vinge med
 Morkets
 Tryllende Spind. Med Hovedet fuldt af rødsomme
 Gaader,
 Og det forblødede Hierte betændt af Edderens
 Inddryp,
 Koller gik ud. Omsværmende vildt i Krattet om
 Hytten,
 Bandt han sig Tankernes Svæven tilsidst i den
 faste Beslutning,
 Hvordan det gik ham her i hans overjordiske Bopæl,
 Eeden at holde, hvad ogsaa ham bød Serfingerskens
 Troldvink.
 Pludselig lød Horngialdet, som om hun hørte hans
 indre
 Snaak med sig selv, og adlydende gik han skyndig
 tilbage.

Gorm var kommen. Han sad der og røg sin
 Pipe paa Bænken
 Indenfor Døren; og Koller nu saae med Studsen
 det første
 Brayfarlsansigt, tryllet af hver ham hilsende Mine,
 Som han giengieldte med venlige Smit. Her seer
 du din Hyrde,

Over saa voxen en Karls Uerfarenhed hellig foru-
 dret.
 Alt hvad et Femaars Varn alt kiender, Vindver-
 nes Ruder,
 Stolen der stod, Solstråalernes Epil i Stuen,
 og Rattens
 Kravfende Kommen og Gaaen, ja selv til San-
 det paa Gulvet,
 Spurgte ham Ynglingen om med kiendelig Strudsen
 og Uro,
 Hurtigt Begreb ham forraadende dog, og Læsning
 i Bøger.
 Alt, hvad ham Alrun havde fortalt om den fattige
 Slægtning,
 Som hun ventede, Kiøndt ham det og bestyrkte
 hans eget
 Udsagn nu, da han spurgte ham selv, opløste ham
 Gaaden
 Halvt kun; men, hvordan det var, det forvildede
 Lam, som ham kaldte
 Hexen, blev inderlig kiært sin fra nu af vogtende
 Hyrde.
 Selv al Verden fordølgende sig, af Menneskers
 Omgang

Tidliggen feed, han skaante hvert Elor, og blikkede
 frygtsomt
 Giennem hver springende Masse deri. Hans Kiend-
 skab til Alren
 Holdt han med Forsæt, brandt eengang af Lyset,
 ham og gif
 Over et Væsen, der fængslede ham, i tryllende
 Tusmørk,
 Agtende hendes Erfaring og Klygt, men bange for
 Trøstik,
 Sprededes Taagen derom, i det hundredaarige
 Hjerte.
 Gierne desuden han skitted sig selv, og brød sig
 om ingens
 Hemmelighed; thi den egne hans Mand gav nok at
 bestille,
 Fordrende hele dens Kraft, for at bære Byrden
 med Taasmod.

Saa var Gorm, Serfingerstens Gæst i Hytten
 hver Søndag,
 Nøtet af Bønderne høit, Kiøndt tienende Brødet
 med Arbeid,
 Dagviis leiet, nu her og nu der; og holdt for en
 Seidmand

Vant til den inderste Skovs langt skumlere natlige
 Fængsel,
 Fandt han sig lettet om Hiertet dog lidt, og,
 med sprellende Vinger
 I den bestraaede Bøv, han troede sig flyve som
 Dagfugl
 Ind i den klarere nu for hans Blik sig aabnende
 Verden.

Saa roer, Børn ei længer, et Følk, udslup-
 pet, som Yngling,
 Af mørktfængslende vildt Barbarie, ved den blen-
 dende første
 Frihedbebudende Skimmer af Lys, med rystede Lænker,
 Løst sig af Naget, og jubler i kiækt Fremdandsen til
 Maalet;
 Mens om de blodige Fødder sig lumskt de ledende
 Lygtmænd
 Vikle, som kiselende Snoge, til brat den kronede
 Hugorm
 Reiser sig mellem dem op, og forvandler den lustige
 Springdands
 Med eet eeneste Blik til i Støv sig vaandende
 Kryben.

Rådmande spurgte han Gorm, om han kiendte dem?

Lidt eller intet,

Svarte ham denne, jeg hilser dem vel, arbejdende
daavits

Hos dem, men uden at bryde mig dog ret synder-
lig om dem;

Uden og Driften og Soven er alt, hvad, pløende
Jorden,

Dumt de bestræbe dem for, og, som Dyr, at for,
meere hinanden.

Hvad dit Hjerte forlanger, min Son, som alt jeg
har mærket,

Er dem en udrømt Drøm. Mit Raad er, hold
dig fra Samqvem

Med dem saa længe du kan; du lærer at kiende
dem tidsnok.

Hader du dem da? spurgte ham hin. Jeg kyer
dem, var Svaret,

Uden at hade dem. Du er dog selv, jeg haaber,
i Hjertet

Trold, kiøndt menneskefødt, vedblev han. Smilende
gientog

Gorm med Forundring: Saa holder du da saa
meget af Trolde?

Kiender du dem? Med Forighed tog ham Unglin-
 gen Haanden,
 Trykte den stærkt, og svarte: Ja! dig, dig tør jeg
 fortroe det,
 Vil jeg fortroe det, du røber mig ei: Min Fader
 og Moder
 Hørte til deres udryddede Slægt, af hvilken nu jeg er
 Eeneste Rest. Gud give kun, meer jeg turde dig
 sige;
 Men jeg har svoret engang, ved Troldenes Fader i
 Himlen,
 Aldrig at sige til Mennesker meer. — Sig aldrig
 mig meere!
 Naabte med Haanden for Dinene Gorm — sig aldrig
 til andre
 Halv saa meget! jeg kommer igien! sæt ned dig i
 Skyggen
 Her, for at hvile dig, ventende lidt; jeg vender
 tilbage
 Snart, vedblev han, og svandt. Imens han var
 borte, fornyed
 Unglingen ængstlig den Fed, han nys var ifærd med
 at bryde
 Tillidberuust af det første hans Blik gienmsilende
 Huldblek;

Og, sig gienkaldende hvert ham hellige, Himmelsens
 troede,
 Moderens Bud, fisd atter med Kraft han Slaa-
 den, søn lukker
 Helvedes Dagdor til, for det let sig aabnende Hierte:
 Dølgemaalbolten. Sin Vt og sin Tid han be-
 sluttede jernfast
 Hver at fortie fra nu; og fra nu af stadig han
 holdt det,
 Underlig hiulpen af Fristeren selv, hans selsomme-
 Fører.

Denne, som ængstlig var sprungen i Hast til-
 bage til Alrun,
 Spørgende hendes Erfaring om Raad, hvis oftere
 Roller
 Slog paa den farlige Stræng, med hvis Springen,
 hun tidt havde sagt ham,
 Vilde forgaae den eeneste Rest af Frihed i Norden,
 Kom nu igien; og den standsede Gang og Tale blev
 fortsat.
 Roller han tilbød Læie hver Nat, saalænge hans Ophold
 Vared i Jetlund, hiemme hos sig; og Unglingen
 modtog
 Glad, som en Frænde betragtede ham, det venlige
 Tilbud.

Derpaa vandrede sammen de hen til et Huus, der,
 som Atruns
 Hytte, men fiernere, laae for sig selv; og et Kam-
 mer, hvis Mage
 Havde sig aldrig drømt den underjordiske Skovs,
 Viiste ham Gorm her, fyldet med Glands af glim-
 rende Værktøi,
 Bøger, og Billeder, aabnende halv ham Himlen paa
 Jorden.
 Næst derved i et mindre der stod en rummelig
 Standjeng
 Meer paulunlig end Herens endnu. Her deeler du
 med mig
 Alt hvad jeg har, tilsmilte ham Gorm, hver Aften,
 og daglig
 Tiene vi sammen vort Brød med Markarbeiden og
 Huuslid,
 Indtil du evner, at hane dig selv en bredere Livsvei
 Til det sig fiernt end skulende Maal, der vinker
 dit Hjerte.
 Hvad alt dette betyder, du seer, skal jeg fuldelig siden
 Stykke for Stykke forklare din Lyst; nu gaae vi
 tilbage
 Først til den gamle Trøsdinde. De gif, og ned
 imod Lyngens

Øberste purpurbrømmede Rand sank dalende Solen,
 Alt som de nærmede dem Hytten, og svandt, i det de
 derind treen.

Her nu lufte, med Dagens, igien sig Ynglingens indre
 Munterheds Rose, da, hilsende ham med Skotten
 til Vandens,

Heren gienkaldte ham Skriften, der stod. Med
 Badet for Die,

Som i Kilden hver Morgen hun nys ham havde
 befalet,

Skialo han, da hende nu Gorm sit Tilbud meldte,
 for Afslag.

Men mod hans bange Forventning samtykte hun;
 dog paa det Vilkaar,

Aldrig at glemme, til Kilden at gaae, naar Hanerne
 gale,

Selv han jo vidste hvorfor; thi det, vedblev hun
 med Skotten,

Er, hvad der bliver mellem os to! For Nesten Jer
 begge

Seer jeg hver Søndag, endede hun, og dig, lille
 Skovtrold,

Hvergang kalder mit Horn, og hvergang Dolken dig
 stikker.

Saa blev aftalt. Medens paa ny lidt pudsled derude

Heren, betragtede nær de to smaa Billedeer Koller,
 Adam og Eva med Slangen i Lov, og Lammet
 med Fanen,
 Spørgende Gorm, om hiemme hos ham var noget
 af den slags?
 Frygtende næsten hans Svar. Men hvor blev inder-
 lig glad han,
 Da han ham sagde, han havde dem selv, og den
 hellige Moder
 Med det omstraaede Varn paa sit Skiod, og Chri-
 stus, paa Korset
 Mellem Høverne, hver paa sit Træ, livagtigen afs-
 bildt,
 Tornekronen om Issen, og Dødningshovedet ved Foden.
 Alrun afbrød Tolen derom, i det hun igienkom,
 Sættende Sødgrøds-Fadet paa Disk, og bringende
 siden
 Honning paa to Træbakker, og smaa Katoste med
 Skoster,
 Ikke forglemmende Katten, der og fik Mælk i en Leerkop
 Henne ved Kisten i Krogen. Hun selv ei spijste;
 men drak dog
 Staaalen til Afsted med, da Gorm udbragte: Det
 Skuldes!
 Som jeg dog seer, tilføiede hun; og skotted til Hatten,

Rosler med Haanden imens fra Vanden havde sig
 opskudt,

Og som han hurtig igjen trak ned med hemmelig
 Gysen,

Blussende rød, besindende sig. Nu reiste sig begge,
 Takkende hende for Mad; og, imens sig stoppede

Wiben
 Gorm, gif hen, for at tage sin Byldt, den ængstede
 Rosler.

Førend vi skilles, et Ord i Centrum! hvisked ham
 Alrun,

Følg mig! og Skælvende fulgte han ud. Luk Døren!
 vedblev hun;

Og han lukte. Da tog hun en Glød i den affede
 Træsko,

Strødde derpaa Svovlpulver, og mumlende sagte,
 hun henholdt

Troldfyrfadet, det dampende, ham for Vanden en
 Tid lang.

Derpaa tog hun af Skabet, der hang, en Dødnin-
 gehiernskal,

Glød tolv Draaber deri med den rystende Haand af
 en Flaske,

Rækkende ham den omdampede Skaal, og bydende:
 Drik det!

Det har du got af! drif! drif! drif! det sædsker
 dig Hjertet!
 Hørende, syntes ham, Moderens Røst i den høvede
 Stemme,
 Drak han; og, medens han drak, begrov hun Sig-
 den i Aften.
 Gaae nu med Gorm, dig at hvile, min Søn, som
 hoit du har nødig!
 Endte hun mildt, og tilbage han gif. Alt færdig med
 Handslen
 U der Armen, og vækkende ham Knortkieppen, hans
 Forer
 Bønted i Døren; og begge sig nu befalte Mo'r Alrun,
 Vandrende sammen paa Marken i Chor af gylpende
 Krager,
 Rundtomqvækkende Frøer, og fiernomrullende Torb-
 ner.
 Thi mørkt trak der paa Himmelen op fra samtlige
 Hjørner,
 Medens de gif, et truende Veir; og de hasted med
 Giltfride
 Hiem, for at undgaae Regnen, der med et pludsel-
 ligt Skyffrald
 Styrte ned, da til Huset de kom, og skyndigen
 indtreen.

Under Jorden, omhyggelig skult i den inderste

Rule

Hvergang, agende frem paa sin Skyvogn, nærmede sig

Skoven

Froldenæs Stræk, og de hamrende Slag i Fjeldene

gienløb,

Havde kun eengang hørt Thors Knurren, som det

deruede

Kaldtes af Brodrene, Koller, og svagt kun bul-

drende langt fra,

Dengang et Barn. Han sad i en Eeg paa det

eeneste friske

Hundredaarige Skud, som et Slag end ventede

(Lig stod

Hele det øvrige Træ med elleve splintrede nøgne

Blisnede Greene) da pludselig lod fra Toppene rundtom,

Underlig Gysen indjagende ham, en truende Stemme,

Skrækkende selv hvert Løv og de vilde henflagrende

Fugle.

Lyttende hørte han nærme sig meer og mere dens

Drummen,

Da (han saae det endnu) døddbleg, med skælvende

strakte

Hænder, fra Hulen, og skrigende høit, kom styrkende

Grianta:

„Med, før dig Hammeren træffer, mit Barn! ned!
 ned!“ og i tre Spring
 Bar han paa Jorden, og i hendes Arm, og dybt
 i sit Jordhul.
 Knap var med Gorm han i Kammeret nu, før
 igiennem det aabne
 Bindve ham syntes at true den hist fierntsvungene
 Hammer
 Næved, dundrende høit. Det alt indhyllende
 Mørke,
 Brat opklaret af blendende Lyg, der stiftes i fulsort
 Natmalm, atter og atter oplyst af Flamme paa
 Flamme,
 Følt ledsaget af døvende Skrald i Døningens Af-
 grund,
 Slugte hans Aand i Forsærdellens Svælg; og
 Hammeren traf den
 Med hvert gloende Sving, til i sidste Slag han
 omkuld faldt.
 Halvqvast laae han paa Gulvet som død, før Gorm
 sig omkring saae,
 Drømmende lidt, da bestandig han taug, mens va-
 rede Beiret,
 Unglingens Skæf. Nu mærkte han først, hvor
 for han saa taus var,

Hævende ham; og den Daanede flux han bragte paa
 Sengen,
 Koldt Vand sprøitende paa ham, til langt om længe
 han opflog
 Døren, kommende lidt til sig selv ved Tordenens
 Ophør.
 Skyllende regnte det nu, som om samtlige Himme-
 lens Sluser,
 Nabuede, strømmede ned i et Jorden druknende Vand-
 fald,
 Medens, af Skrak og Bedrøvelse træt, og skyndigen
 afklædt
 Af den urolige Gorm, Kunhoiforsoneren indsov.
 Saa med et Sæden paa Marken nedstyrtende
 frygteligt Uveir,
 Der i et Syndflod lignende Skyl vedvarte til
 Midnat,
 Endte sig Kollers Indvielseebag. Hvad Under, at
 aldrig
 Slettedes ud af hans Siæl det Indtryk, alle dens
 Rædsler
 Giorde paa Boret, end blødt i Skiæbnens gribende,
 stærke,
 Skrækmulmhyllede Haand, og, at nu for stedse kun
 Eet stod

Klart for hans blændede Syn: Dolkrosenbruden paa
 Havsgaard.
 Hende kun havde han seet i Taagen, i Kirken paa
 Munhøi,
 I Grønsiets de giftige Blik, og i Kragen, som
 henfloi;
 Hende kun saae han sig trykke hver Torn i den blå-
 Pande;
 Hende kun saae han i Himmelens Lyn. Hun svæ-
 vede for ham
 Grun, som i Moderens Drøm, i hvert ny ham
 mødende Skrækblik.
 Ogsaa drømte han nu livagtigen, hvordan han an-
 kom
 Gæne til Havsgaard, skuende der, ham hilsende, Thora
 Med Blodrosen, og Dolken deri, som, skændt han
 den klarlig
 Kiendte, dog loffede ham; og han nærmede sig var-
 lig den rakte;
 See! men da stod han med eet i en morgenrød-
 mende Glandesky,
 Huldt ommaandet af listige Vist, og omduftet af
 Vællugt,
 Salig et Blun; men med frygteligt Brag brast
 Skyen omkring ham,

Og i et pludseligt Lyn han vaagnede, slumrende
 snart dog
 Ind i sin Angest paa ny, Tak skee den yderste
 Nathed.

Samtlige følgende Dage var hver en quægende
 Time

Mod den nu overstående's Kar. Hver tidlige Morgen
 Baded i Kilden han Hovedet først, og gif saa til
 Arbeid

Med den ham muntrende Gorm, der ei blot lærte
 ham Bondens

Dont i Mark og paa Stald; men selv Kunstdreien,
 og Biavl,

Havedyrkning, og Tegning endog med Kul og med
 Rødkridt.

Ehi fast alt hvad den dueligste Mand til Arbeid
 paa den Tid

Eved og vidste, forstod han sig paa, og kunde
 desuden

Mangen forløstende Kunst, oplært i fremmede Lande.

Sildig om Aftenen læste de lidt gemeentligen sammen,

Uden at Gorm hin svækked sin Tro paa hvad der
 i Hulen

Var ham forklart om Troldenes Net til Jordens
 Behersken,

Og om en Slægt, han foragtede selv, med under-
 lig Længsel
 Efter en ny, hvis Komme ham nær alt havde be-
 budet
 Alrun ofte. Saa kyndig han var, paa Spinder-
 skens Alvid
 Troede han fast, fra den Dag, hun spaaede ham,
 hvad der blev opfyldt
 Punktligent Aaret derpaa; skøndt, hvordan ellers
 det stod med
 Christendommen, hun havde, saavidt han mærkte,
 kun lidt af,
 Aldrig besøgende Kirken, og nævnende sielden et
 Guds Ord,
 Hver Sankt Hansdag Bindverne lukt, og borte ved
 Midnat,
 Krøb lidt i ham; men, tænkte han, hver maa seie
 for sin Dør,
 Boksbiergkøsten har ogsaa sin Diet. Den gamle
 var huuepen,
 Hundredaarig, og vever endnu, godgjørende, gæst-
 mild,
 Hielpsom med Raad, og forunderlig klog paa Skeet
 og hvad skal see,

Frie, selvstændig, og stolt, med sin Kat alleene si-
selv nok —

Hvordan hun var, var hun ædlere ham, end hele
den Yngel,

Hidtil i Krig og i Fred han havde beleet eller ynket,
Aggende lidt paa den blendende Skals Kiernsottige
Glimren.

Men hvad især bandt Gorm til den Snurrige, var
dog den flette

Finger, og Navnet hun bar; thi begge, saavidt han
erindred

Hadde han hørt omtale, som Barn, paa Slottet
i Halland,

Og i sit Hierte han hædet for sin Oldmoer hende,
Skiondt aldrig

Yttrende hvad han betænkelig fandt, at røbe for Verden.
Ofte med Røller til hende han gik, naar kaldede
Hornet,

Ikke hver Søndag blot; og ja meer sig nærmede
Liden,

Hin var til Afsted bestemt, jo tiere kom han der
med ham,

Nødigen skilende sig ved hans Uskylds hellige Selskab.
Endelig brød den berammede Dag, paa hvilken
sig Røller

Skulde begive, ved Morgenens Gry paa Veien til
 Havsgaard.
 Matten var endt; det tredie Næ, fra hans Komme
 til Jetlund,
 Sluktes; og Randslen var alt paa hans Ryg, og
 Rieppen i Haanden.
 Gorm gif med. For at hilse tilfjød, som hun
 havde dem paalagt,
 Alkun endnu, se, paa Veien forbi, gif ind, og
 hun modtog
 Begge med Smil; men vinkte med sig til Steger-
 set Koller.
 Her hun, med Brillerne paa, ham betragtende,
 flapped ham Rinden
 Venlig, og sagde: Nu glæd dig, mit Lam, nu er
 intet at see meer!
 Nu kan du trodse hvert væbnede Syn, og hvert Blik
 af en Blumsøe!
 Derpaa bedryssende Gløden i Herfyrfadet, hun gientog
 Røgelsebadet; og kastede hen paa det knyttrende Fyr-
 sted
 Hatten, hun tog ham af Hov'det, og Dugen, han
 holdt der i Haanden,
 Rækkende hen ham en finere ny med Runer i
 Kanten,

Indstet af hende selv den Nat, hun blev hentet af
Erik.

Sæt nu herefter og denne bestandig til min Erin-
dring,

Sagde hun, trækkende sig af den ellersvte Krulle med
Zittrén

Ringen af Pol-Jern, hvilken han tidt høit havde
beundret,

Hvergang Nøglerne lystrede den i Dandsen paa
Bordet:

Sæt dig den her nu paa Fingren min Søn, og tab
mig den aldrig!

See! thi jeg skænker, med den, dig vor Vets slægt-
arvede Klenod,

Draaben af Drupner, den sidste! den minde dig
samtlige Runer,

Som jeg har lært dig, hvert moderligt Bud, og
enhver min Formaning!

Gaae nu, hun endte, ham savnende, gaae til den
Lumske paa Havsgaard!

Pluf der Rosen, og tag dig i Agt for Dolken i
Tornen!

Gjør et Besøg mig hvert Næ, naar du seer til
din Moder i Skoven!

Som han nu nærmede meer sig og meer de
 lynende Vindver,
 (Å! thi han troede jo svanger med Mord det glim-
 rende Skjælot,
 Hvor, i en Rose sig skjulende, laae den voxende Dolk-
 brud,
 End kun en Orm) hvor bankede ham det svulmende
 Hierte,
 Kildret dog underlig midt i dets Angst af det anede
 Skrækblif!
 Naar han nu endelig fik det at see! naar hilst nu
 stod der
 For ham den smilende Slut med de gyldne slagrende
 Loffer!
 Hun, som han havde sig drømt i saa mange ham
 martrende Syner
 Slangen saa lig om Kundskabens Træ! hun, der
 for hans Uskyld
 Svævede, som den bevingede Synd, og, med skog-
 grende Latter,
 Glennemborte hans Darm, og udtreen ham Diet
 i Taarer,
 Dandsende lystig omkring paa hans knuste blodige
 Pande!
 Bed hvert Billede (samtlige fløi, som opjagede Navne,

Sielen, ved Nærmen til Gaarden, forbi han stande
 sede Gangen,
 Vendende sig paa den bævende Fod, med Haanden
 for Diet.
 Endelig naaede han Havens det yderste Hjørne,
 hvor Veien
 Dreiede sig, langs Giærdet, omkring til den stjerners
 Daggaard.
 Her han satte sig træt paa en Steen, henstirrende
 for sig,
 Uden at see, med Armene krydsnedssankte mod Jor-
 den,
 Kampende taus med sig selv, i sit Jnderste hørende
 lydt alt
 Thoras sig nærmende Drin. Som om rystende
 Luften omkring ham
 Under ham bævede Steenen, han skialv; da, løftende
 Haanden,
 Pludselig trukken ham ned, som det lod, med Balde
 mod Jorden,
 Doppelt han fandt Runringen paa Fingeren: tæt
 til den første
 Klæbende, nemlig, en anden, en mindre, som, nær-
 met til Diet,
 Klarligen' randomskreven han saae med lignende Runer.

Havde ham helvedemalt, i alt dets himmelske Hulds
 glands.
 Mod ham kommende, søgende ham (saa lod det) med
 angstlig
 Speidende, rundt om ledende, Blik; med Viliehænder
 Samlende for sig; med gyldene, frit henflagrende
 Lokker,
 Og med en Rose paa Bryster, han saae, hvad Eng-
 lenes Skaber
 Skuede selv med et Smil, da den første rødmende
 Jemfru
 Sprang af hans dannende Haand. Han saae det,
 truffen af Livets
 Evighedstraalende Lyn, fuldtændt af Saligheds Flamme
 Brat i det hellige Nu; og, med Hjertet i Brand,
 og, som favnet
 Af den Almægtige selv, han sank, ei længer paa
 Jorden,
 Anden i Himlen, Kroppen et Liig. Bleg laae han,
 som død, da
 Thora med Skæk den Besvimede nu saae ligende
 for sig.
 Hende dog, trods det forfærdende brat overraskende
 Dødblik,

Tiltraf Ynglingens salige Smil. Hun nærmede sig,
 selv bleg,
 Barlig den Blege, betragtede nær med lidende Blikke
 Liliepanden, og bedende Gud, indblæse med Sukket,
 Som hun nedaandede paa Læberne ham, den Seg-
 nede, nyt Liv.
 Derpaa kaldte hun høit med gientagne flingrende
 Nødsfrig
 Faderen, der dog ei hørte dem, fiern; og medlidende
 raadvild,
 Løb hun i Angesten frem og tilbage, til, mindende
 Væffen
 Tæt ved, hentende skyndigen Vand i Hatten, som
 laae der,
 Skælvende hun ham bestænkte dermed. Hvor b'us-
 fede Glæden
 Paa hendes Kinder, da, rødrende lidt, de bleguede
 Læber
 Bittrede ham, og forraadede Liv. Mildt tog hun sig
 Rosen
 Flux af sin Varm, og bedusted dem med dens søde
 Forfriskning;
 Og i det samme han, vækket, oplod de Dine, hvis
 fromme
 Himmelforklarede Blis hun fra nu af aldrig glemte,

Neppe dog levende skuede ham, før undseelig tilbage
 Foer i sig selv den uskyldige Fryd. Da han rørte
 sig voldsome

Treen hun tilside, med Vinene blyt nedslagne til
 Jorden;

Og, da han fuldelig reiste sig op; dybsuffende, fløi
 hun

Skyndig derfra, mens: jeg kommer igien! qualt døde
 paa Læben.

Saa var Kollers og Thoras i Mulm ogan-
 gene Stierners

Første hinanden mødende Lyn; men neppe var hele
 Himmelen tændt i dets Tvillingeblus, før atter det
 sluktes,

Sortnende Matten i Unglingens Siæl. Imens hun
 til Huset

Henfløi, kaldende, samlede han de hellige Løsters
 Spredede Hør til Kamp mod den overraskende Bellyst
 I den Fortryllendes Smil; og, sig selv opofrende,
 tvang han

Flammen, det alt havde tændt. Sig erindrende
 Ringe Tassen,

Greb han den vilde, for at flaa en bort; thi
 dens Klæbe. til Ringen

Som han paa Fingeren bar, ham erindrede Slan-
 gen, som selv hun
 Havde ham Eva gienkaldt; men hun kom i det
 samme, han greb den,
 Fulgt af en Olding, hvis ædle Gestalt og ærverdige
 Graahaar
 Uetter paa Flugt jog Ynglingens hevnopglødede Tanker.
 Uvilkaarligen bukkede han, sig kyskende Haanden,
 Da ham sig nærmede med ventlige Blik den værdige
 Lensmand,
 Pleie tllblydende ham i sit Huus, til han fuldelig
 kom sig;
 Og mildt spørgende ham: hvem han var? og hvor
 seeneft han kom fra?
 Takkende, stammede han endelig frem: at, forvildet i
 Verden,
 Fader- og moerløs, han vandred omkring, fortienende
 Brødet
 Dagviis, onskende Tieneste sig, som Karl, i et got
 Huus.
 Hidtil omsonst; thi ham manglede Brev, og Deviiser,
 og Skudsmaal;
 Blottende Hovedet sig, var han pludselig faldet i
 Afsmagt
 Her ved Hjørnet af Haven, hvor ubetænkksom i Solen

Stille han sad; men nu fælde han alt ei meere til
 Svimslen.

Medens han talte, betragtede ham den gamle
 Herkuller

Smilende: Brev og Beviser, min Son, udbrød
 han, og Skudsmaal

Skrev paa din Pande dig Herren, hvis Brød vi
 samtligen spise.

Lyster dig, stadig at tiene hos mig, skal ikke dig
 mangle

Fader herester, forvilbede Lam! Følg med! — og
 han fulgte

Menneske:Præsten, og Deien (saa syntes de ham)
 til det Blothuus,

Hvor alt slagtedes hele hans Et. Paa Deien imedens
 Ledede Thora, som før, om sin Ring; thi paa Gan-
 gen om Gierdet

Hvor hun i Aftes sig tidt havde plukt af Bussene
 Brombær,

Hadde hun tabt den, formodede hun. Henveien
 hun havde

Speidet igiennem, da Mødet afbrød den ivrige Ledet.
 Nu Hjemveien hun sigtede rundt med kiendelig Uro,
 Fast opgivende Haabet — da Koller, der over den
 Gamles

Tilkomst nylig, og Thoras, den brat forsvundenes,
 Giensyn
 Ringen, hans Ring fandt, havde forglemt, sig be-
 findende rakte
 Hende den fundne. Hvor rødmede hun! Formodent-
 lig søger
 Sagde han, rødmede selv, til den Rosebevæbnede
 henvendt,
 Denne Jer Ledet, som ikke jeg veed, hvordan jeg
 har faaet den?
 Gud er mit Vidne, jeg ei frivilligen tog den, med
 Forsæt!
 Før jeg det vidste, den sad paa min Haand, ved
 Siden af denne,
 Som er min eneste Skat; dog faldt den mig ikke
 fra Himlen!
 Dybt fra syntes den krøben; og nær jeg havde den
 bortslængt,
 Bange for alt, hvad der brat opspringer imod mig
 af Stovet.
 Bluffende tog hun med zittrende Haand den rakte;
 men Hiertet
 Giennemtidsnede Tonen, hvormed han sagde det sidste,
 Blikkende mørkt. — Du bringer os Held i Huset!
 igientog

Oldingen, trykkende Haanden ham stærkt; og ind
 nu i Porten
 Treen de. Men Thora forsvandt; og, imens til
 Stuen de to gif,
 Fløi hun til Kamret, hvor Grimer var død, og,
 ved Leiet, hvor denne
 Havde „Jeg kommer igjen!“ som et reddende Mide-
 del i Livets
 Øberste Fare, den zittrende lært, og forært hende
 Ringen,
 Dmt nu hun kyste dens Runer, og gråd. Den
 gamle Herkuller,
 Alt indtaget af Ynglingens Blik og Lighed med
 Grimer,
 (Som og Thora ham havde bemærkt, da hun meldte
 hans Nøde)
 Fæstede ham; og med Nøie bestred den vorende
 Tillid
 Koller, trods hele sit Had til hans Slægts forsøl-
 gende Bødler.
 Snart blev let ham, at lyde hvert Bud af det ven-
 lige Herkub,
 Endelig Bøllst selv, at forekomme hvert Budvink;
 Og i hans Varm inslumrede, dulgt af elskende Bee-
 mod

Den nyeste Kjønnelitteratur,

eller

De de sex Dages Arbeide.

Ut pictura poësis —

Hor.

”Hvorledes og hvorlunde man,
 Ved alffens Tørt i Vaadt at røre,
 Med dyppet Fingre, ført omkring
 Paa Kryds og Tværs i frie Sving,
 Vor Herre mageligen kan
 Den hele Skabning eftergiøre —
 Ja selv, naar det til Stykket kom,
 Aldeles giøre ham den om —
 Ved paa en Plads, der før var tom
 En anden Verden at opføre —
 Kort sagt, hvordan et nyt Genie
 Med Firnis af sin Fantasi
 Saaledes alt kan oversmøre,
 At det seer meere gudligt ud,
 End da det kom med Haar og Hud
 I raa Materie fra Gud —
 Og med et saadant Malerie

Ham selv, ifald Han gik forbi,
 Og saae den ny Natur deri,
 Til studsende Beundring røre:“
 Den nye skønne tydske Snak
 (Et Wesels Spaadomsrøst see Tak,
 Der havde dog lidt meer bag Dre)
 Gik sex Dagdrivere at høre,
 Der sammen hver en Aften sad
 Hos Mølleren i Brevlevad,
 Og gierne gjorde, hvad de gad,
 Men pidindtil gad intet gjøre.

De gik om Dagen lidt omkring
 Og malte deres Fied i Sandet, *)
 Maaskee vel og i noget andet,
 Men gjorde ellers ingen Ting,
 Selv Regler ei med Fingerbøller;
 Om Aftenen alle sex iglen
 Til deres fiære Kroe gik hen,
 Som holdt den nykomtalte Møller:
 Et got og ærligt sælle Skind,
 Der aldrig slog paa Næsen Krøller,
 Undtagen naar ham mangled Vind —
 Og naar en Bir, af Herremanden
 Paa Godset (som han holdt for Sanden)

*) Glyvesandet nemlig.

Fordi han havde Been i Vandene)
 Han havde faaet, faldt ham ind —
 En stor Patron af Olgemier,
 Og deres Haandknomalerier,
 Uagtet han var ganske blind.

De ser hos ham gif ind og ud
 Som sagt, for Tiden at fordrive
 Med Snak om, hvordan man en Gud
 Af ingen Ting vel kunde blive?
 Snak, der var ingen Meening i;
 Men, hvor det gaaer, dog altid noget —
 Ja! for at rykke ud med Sproget,
 Alt — hvad man kalder Fantasie —
 Det mørke, dybe, saa at sig
 Naturbedriftoprindelige,
 Fuldkommen tankeløse, frie,
 Kraftfulde Spil af Underlivet,
 Og Kæmpegangen, der blev givet,
 Med Driotten, hvert Dagdriveris.

De skabende Naturens Gaver
 Sov i de magelige Naver;
 Gemytternes bestemte Hu
 Var ikke vaagnet der endnu.
 De følte vel, endog til Svimmel,
 I deres Evne, hvis de gad,

En større Jord, en større Himmel;
 Men som et større Brøvevad
 De laae paa Fandens Hovedpude
 Med de almægtige Genie,
 Der end ei vidste selv, hvori
 Det stak, og mindst hvortil det du'de.

Som de nu der en Aften sad
 Og pralte med, jeg veed ei hvad —
 Blandt andet, med herkulste Koller,
 Hvoraf de gnaved Lammefisd —
 Tog lydt til Ord den blinde Møller
 Ved fem og tyvende Glas Vind:
 „Saa vidt jeg, kiære Venner, mærker,
 Det evige Dagdriverie,
 Man kalder skabende Genie,
 I Fingrene jer alle værker!
 Mig siger min Theologie,
 Der enslags Almagt er deri,
 Der blot har nødig, sig at kiende,
 For hele Verden om at vende;
 (Ehi, skiondt jeg nu kun holder Kroe,
 Jeg har studert engang min Bibel,
 Lært lidt franskøst, og læst min Bibel,
 Og veed omtrent, hvad man skal troe.
 Jeg nys har hørt et Væsel fryde,

(Et nemlig af de meget faa,
 Der kunne snakke tydsk og spaae)
 Hvad jeg paa dansk jer nu vil tyde:
 Og derpaa sagde ham dem alt,
 Hvad vi har nyligen fortalt:
 Hvor let med genialske Kræfter
 Til ud i eet at smøre væk
 I allelags kulørte Træk
 Man gjorde Gud Naturen efter,
 Ei blot, som det gemeene Speil
 Med alle dens bekiendte Feil,
 Men, som — ja! — som aldeles ingen
 Det gjøre kan, der giør sig Tid,
 Tar sig i Agt, og giør sig Flid,
 Og dermed just fordærver Tingen!
 „Vi,“ blev han i Begeistring ved,
 „Der hidtil malte paa en Maade
 „Hver paa sin Viis, men uden Baade,
 „Hvad om vi lod i Hastighed
 „Os selv os selv aldeles raade?
 „Og, uden Agt paa Tid og Sted,
 „Henmalte for vor Evighed
 „Et Billed af den hele Verden,
 „Hvoraf dog hidtil aabenbar
 „Man knu en tusket Tegning har

„I al Picturens Hidtilsferden)
 „Et Billed, sammensat af sex,
 „Som, quasi farcà, pellant ex
 „Eengang for alle den creerte
 „Currente, hidtil recurrerte
 „Reglerede Naturens Her,
 „Der — som den gamle Grinebider
 „Paa Slottet den deroppe lider,
 „Og, som vor Herre den har gjort —
 „For ægte malende Ganier
 „Og blinde Møller: Fantasier
 „Vil ikke sigge meget stort.
 „Det kommer an kun paa Kulhrer,
 „Som let vi her i Mængde faae,
 „Da Smagens Nase, Mund, og Ører
 „Og hvad itu vi ellers slaae
 „Med Køllerne, vi gnave paa,
 „Som Farve: Chaos os tilhører.
 „Frist Mod! Allons! Nur zu! Tirlit!
 „I Fantasier uden Grimer,
 „I sex Geniets Elohimer,
 „I Garnientets frie Timer
 „Begynder Eders Bereschit!“

Saa talte, med ei lidt paa Panden,
 Vindmølleren i Brøylevad —

Hver af Dagdriverne, der sad,
 Og nu fik vide, hvad han gad,
 Derover blev saa stæleglad,
 At de gik alle fra Forstanden.
 Hver fandt sig flux til Malen fød;
 Og rundt om Bordet kun „Farare!
 Anch' io voglio correggiare!
 Anch' io son pittore!” lød.

Da Kunsten eengang var opdaget,
 Beslutningen blev hurtig taget
 I Kroen: flux at smøre væk
 Alt, hvad af Rosebog de vidste,
 Gud havde skabt, indtil det sidste
 Naturlige Naturens Træk.
 De sex paa tog sig, om at mage
 Guds Arbeid paa de søgne Dage,
 Hver vælgende sit Billed = Fag —
 Og Mølleren blev overdraget,
 At male Farverne til Faget,
 Og hvile paa den sidste Dag.

Den Mølle gik; og vel blev blandet
 Med Vaadt det mangefarvte Kridt
 Og Støv og Sod, og meget andet;
 Thi Regnen sørgede for Vandet,
 Hvoraf hver Dag der et faldt lidt.

I dypte Fingre gif saa fage,
 Som paa en Disk i øllet Svile,
 Een, to, tre, fire, fem, sex Dage,
 Paa sy Ark stort Karduus-papiir,
 Det gif, som i de nye Fabrikker
 Af gamle lodne Trylle: Spil,
 Og uldne Lamskinds: Poetikker,
 Og alt det lurvede man vil.
 Det gif — som, i de tydske Messer,
 Den allierede Kolik —
 Og, som det gaaer i vore Presser
 Smud Giengangerens Kritik —
 Det gif (for endelig at bruge
 Det Ord, hvorpaa man vist har suurt)
 Den hele Mølle: Dimmeluge
 Med eet Smørvæk, som det var smurt,
 Da Verdensaltet nu var færdigt,
 Med alt, hvad aldrig var i Guds —
 At sige, som det eene verdigt
 Kan spejles af i Smuds paa Smuds —
 Saaes Mølleren til hver at smile,
 Med upartiske Dommerblik,
 I det han lagde sig til Hvile
 Sit kritisk hulde Bisfaldsnik.

Men, da han saae lidt Næsehængen
 Ved denne lidt vel stumme Priis,
 Holdt han dem, liggende paa Sengen,
 En Søndagstale dennevits:

„See! siger jeg Jer her, trods Fanden,
 „Og al hans Rid, og al hans Spot,“
 (Han meente nemlig Herremanden
 Der boede paa det gamle Slot,
 Og vired lidt, om man skal tro'en,
 I mellemstunder Møllekroen)
 „See, siger jeg, hvis Dommerblikke
 „Formeget Lys forfører ikke,
 „Alt dette her er saare got!
 „Du, Mandag, der, (saa heed den eene)
 „Vel seer jeg ei hvad du har gjort;
 „Men, hvis det er, hvad jeg tør meene,
 „Saa er det baade hvidt og sort!
 „Du, Tirsdag, som min Finger mærker,
 „Har Vand fra Vand behørig stilt
 „I dine to Befæstningsværker,
 „Det ene paa det andet stilt!
 „Du, Onsdag, har, som Hosten broget,
 „Udført din Vaars jeg veed ei hvad;
 „Ehi Spanskgrønt, Røst, og saadant noget,
 „Jeg lugter paa dit Sommerblad!

„Dit Billede, Torsdag! har mig Haanden
 „Med Sol og Maane giennemført,
 „Som jeg mig tænker dem i Handen:
 „Som noget Smaat, og noget Stort!
 „Og, Fredag, du! Mig Hovedet svimler,
 „Befølende dit Materie —
 „Min Klo fornemmer, at det vrimler —
 „At der er Fugl og Fisk deri!
 „Men du, min Lørdag! du — den sidste,
 „Den første! — begge, hvis man vil!
 „Alt, hvad jeg veed, alt hvad jeg vidste,
 „Til dit Versum flaaer ikke til!
 „Dit Blad mig lader lugte Kræet,
 „Som ingensinde før blev skabt!
 „Jeg ligger her, især i Kræet,
 „Som du har malet, reent forgabt!
 „I Midten føler jeg med Brynde
 „Den nøgne Tvillingefigur,
 „Som kroner med den Kunst, at synde,
 „Din hele levende Natur!
 „O Lørdag! for dig fuldt at love,
 „Som jeg gad gjort det ret i Mag,
 „Lad i min Møllekroes Alfove
 „Paa din Laurbær mig udsøve
 „Din Ruus paa Dommens Hviledag!“

Saa løb — dem samtlig at husvalse
 Med en human, men skarp Kritik,
 Der traf, og traf det paa en Prisk —
 Den vielukte Mollers Tale.

Hvor vidt nu var tilfreds dermed
 Enhver — det kommer ingen ved.
 Han sov, da han begyndte Dommen;
 Og snorked, da han endte den;
 De sex ved den sov ogsaa hen;
 Og uvilkaarlig af min Pen
 I Søvnne flyder: Vel bekomm'en!

„Hvor uffelt!“ hører jeg udraabe
 Hver Blikker i min Fabels Speil,
 „Hvor flaut! hvor dumt!“ og jeg vil haabe,
 Min Slummer hører ikke feil —
 „Naar sage man nogentid opstilled
 Paa nogen Børs, i nogen Braa,
 Saa karrikaturet et Billed
 Af hvad man knap i Dromme saae?
 Dagdrivere, som vilde drive
 Naturen ud, og Kunsten ind! —
 En Møller, som kan Dommer blive,
 I Malerie skændt han er blind! —

En Genesjs af lutter Aker
 Der have hver sit søgne Fag,
 Hvor netop den, der intet skaber
 Maa hvile paa den sidste Dag! —
 En Taler, der paa Cengen lover
 I Sovne hver en Feil, konfuus,
 Til Synden selv, og, naar han sover,
 Udsover kun en andens Ruus! —
 „Glaaer sligt paa mig og mine Lige
 Portrættet er gudsjammerligt!“
 Vil Recensenten vist nok sige —
 Ifald han recenserer sligt —
 Og han har Ret! Jeg selv maa klage:
 Det er affkyeligt uden Måge;
 Thi det er overmaade ligt.

Nim = Trostebrev

til

Herr Conferentsraad Blicherolsen.

I Anledning af vor fælles poetiske Skiæbne.

Du, hvem jeg, skøndt jeg ei den Ære har,
 At have legemlig den samme Moder,
 For Gud og hele Verden aabenbar
 I Skrivelse paa Nim tør kalde Broder!
 Du, hvem jeg, trods din overlegne Rang,
 Tør dutte, som min Ligemand, og uden
 At frygte min Pudserlighed forbuden,
 Endog en Smule skiemte med i Sang!
 Du, som med Ironiers Ironier
 Har reist mig en udmærket Æresteen
 I dine lunelette Poesier
 Paa Side hundred og halvfems og een —
 Du, som desuden, troer jeg, før og siden
 Har mig til beste havt paa sviftigt Bliis,
 Hvad heller med, hvad heller uden Biden,
 I din mit Digternavn tildeelte Priis —
 Du, hvis Satires Skiemt, trods alle Snerte,
 (Der, hvor jeg meest er fillen, træffe mig.)

Jeg ei tilgiver blot af ganske Hierte;
 Men her faa got, jeg kan, giengielber dig:
 Du klager, trods det Væld af gode Gaver,
 Der længe strømte til dig ovenfra —
 Trods alle dine babyloniske Haver
 Høit over mines Flora danica —
 Midt i det mageløse Luxustempel,
 Som din Erindring fører op dert,
 Hvergang din egen Skygge, for Exempel,
 I Dromme gaaer dig stadseelig forbi:
 Hvergang du seer dit Forfærd, snart i Vesten,
 Og snart i Østen, i sin fordums Pragt,
 Fortrolig med en Washingtons, og næsten
 Med Bonapartes Herlighed, som sagt —
 Du klager midt i denne svundne Hæder,
 Der sikkert dog endnu fortryller dig:
 At Skiebnen ei paa samme Tid tilstedes
 Dig een, der var en Yndlingsdigters lig —
 Vil sige: meere klar for Diebliffet —
 Meere blendende hvert Glas i Kiøbenhavn —
 Meere litterarisk nyssion — meere skiffet
 Til Erens Vidstenop paa Fastelavn —
 Meere udbasunt af vor Varnastrompeter —
 Meere sjaunerproklameert paa Hallingsaas —
 Meere Wet lig i Høpsners Abeceter —

Og hver en Verdens Undergang, der spaaes —
 Kort sagt: lidt meer indlysende for Mængden;
 Ei blot for store Folk, men og for smaa,
 (Der hylde rigtig nok kun det i Længden,
 Som kan i Blinde ta's og føles paa)
 Hvor meget vil du da? Vil du allene,
 Kront af hvert Ege- og Palm-Løv, der er til,
 Den Første glimre paa hver muelig Scene,
 Saavel i vaagne, som i drømte Spil?
 Vil du din egen Digtning overskyve,
 Som ingentid er før paa Jorden seet —
 Som, mellem os, tildeels, for ei at lyve,
 Er meer end noksom i din Prosa sseet?

Du klager bittert, at du kan ei meere
 Syv Blicherolsner os i een levere,
 Ved alt, hvad du har nynnet før med fransk,
 Og tydsk, og engelsk, og hesperisk Tunge,
 Det døve Fædreland at foresiunge
 Paa simpelt ærligt sciallandsk Bonde-Dansk.
 Du klager i en Stil, der næsten græder,
 At du, der slyfsold fleere Byer og Søder
 Har seet, end Manden, som Homer besang,
 Ei gjøre kan den Odyssee, du syder
 I tvende Dages Læsning for os Jyder,
 Syv Gange saa behagelig og lang —

Fordi ved Ilds, og Vands, og anden Vaade
 Til Grunde gif, hvad Een Dags Læsning spaaede:
 Den største Forraad nemlig af Sang,
 Der nogenstinde henlagt blev in Mente,
 Beständig voxende med Renters Rente,
 Nu founen ind til neppe det engang.
 „Hvor mange Hymner, Elegier, Oder,
 Undfangne, som sig hør og bør med Lyst,
 Af Musen, du har noget meer end lyst,
 Gif skikten blot ved det Savn af Jordemoder!“
 Udbryder du. Jeg tilstaaer, sigt et Savn
 Er et Mirakkel her i Kiøbenhavn,
 Hvor der er, troer jeg, færre Urteboder
 End Fødselskistelser — skiondt det er sandt,
 Man stelden seer en Trykkerinde: Bodike
 Fra den Tid døde salig Madam Godike —
 (Et Savn, som nu mig først i Tanke randt!)
 Man maa behielpse sig med Jordefædre,
 Hvorom vel mangen Muse, mindre sin,
 Og bly, og sippernipsk, end min og din,
 Desværre — maaskee siger: destobedre!
 Men Moden bør dog og betænktes lidt!
 Mon din, min Broer, i denne Punkt herneben
 Dog ikke drevet har Uskyldigheden
 Og Englebarsel:Blusel for vidt?

Jeg priser meget, at en Møe af Muse,
 Der i det Jomfrufald, her tales om
 (Som hende kan og bør den beste,) kom,
 Til hver Handterings-Hielper ei vil huuse;
 End sig, naar det gielder, tye til een,
 Der accoucherer baade Stok og Steen,
 Og hielper, saa at sig, til at føde
 Hvad der begraves Kulde strax: det Døde;
 Jeg priser meget Moden i Korsøer,
 Hvor Spørgsmaal aldrig var om Accoucheur,
 (Thi, naar de hulde Koner eller Møer
 Kom der en smule ned paa Varselranden,
 Den eene søsterligen hialp den anden)
 Men Kongestaden, hvor vi her nu boe,
 Og hint Korsøer er, for det første, to;
 Og Attenhundrede og sexten, Kiære!
 Kan, for det andet, neppe nogensteds
 Sig saa jomfrueligen ad dog bære,
 Som Syttenhundrede og fem og treds — *)
 Desuden gielder eet for Pierider,
 Der første, anden, tredde, fjerde Gang,
 Endnu kun Børn, maae komme ned med Sang,
 Og Musen, der erindre knap de Tider,

*) Jeg er vel født 1764; men min Erfaring i Verden strækker sig ikke længer end til Aaret derafter.

Hvori de kunde tælle per Duffin
 De smaa, hvis og de store Barselsenge —
 (Som mellem os Tilfældet er med min,
 Der Tal paa sine reent har glemt alt længe)
 Selv Ingemanns tar i Betænkning ei,
 Skiondt nok saa knibsk, som nogen ugiot Frue,
 Med min Danfanafvangre Maanedsdue,
 Saa snart det kniber, at gaae samme Bei —
 Til Boas nemlig, hvor hun nys med Tvillinger
 Kom ned (og hvor hun, som jeg hører, alt
 I Smug skal ligge der igien med Trillinger.
 Hvis man kan ellers troe, hvad blir fortalt)
 Summa Summarum: din jo selv omsider
 Har giængse Moden fulgt i vore Tider!

Men, lad nu være saa, til Verden kom
 Kun Sneesedeelen af de vakke Spæde,
 Hvis concepeerte Hob du taler om,
 Din Muse vilde have født med Glæde;
 Hvad skader det? Ulykken er ei stor!
 Hvor gierne bytted jeg med dig, min Bro'r!
 O! gif det an, og vilde fligt tilstede
 De Kirkebøger, det optegnes i,
 Hvor gierne overlod jeg dig den Rede,
 Jeg fik, og faaer paa Halsen men de Ni!
 Troer du da virkelig en Hersoms Himmel

At see krepere for sig Dag fra Dag
 En Evigheden tiltænkt Børnevrimmel,
 Hvis Liv beroer paa Tidens bedre Smag —
 Paa, hvad dog sikkert ingen meere venter,
 Der kiender det moderne Moerskabsfag,
 Og veed hvor Smagens David Ollet henter?
 Skald for Alvor du misunder mig
 Det børnefulde Digter-Himmerig,
 Jeg, hvis jeg kunde, gierne dig gad skænke,
 Saa veed jeg ikke, trods den Digterbarm,
 Du skildrer mig saa kiælen og saa varm,
 Hvad om dit Faderhierte jeg skal tænke.

Men, siger du: „Jeg her i Jordebleer
 Hver anden Morgen skuer eet af mine!“ —
 Tungt nok! Dog hvad er det med dem, jeg seer!
 Du kan dog i det mindste tælle dine! —
 Forsleden Dag, imens jeg laae og sov,
 Man nogle Hundred — allesammen næsten —
 Som om de vare revne bort af Pesten,
 Jeg gider ikke sige hvor, begrov.
 Du trøster mig med Sprog af Pauli Breve:
 „At alt, hvad Aand var i, staaer op igien;“
 Men, naar jeg seer, hvad der blir ved at leve —
 Saa tvivler jeg derpaa, min gode Ven!
 Hvad for var Sandhed, kunde nu omstunder

(Forlad mig Ordets Diærighed!) være Løgn,
 Jo meer jeg paa Ubdødelighed grunder
 I dette sidste dødelige Døgn,
 Jo meer mig synes Slottene, sig bygger
 En ægte Digter, lutter falske Skygger;
 Thi Sproget, som han boer og bygger i,
 Kan saa forøhleschiägres af de andre,
 At det og selv tilsidst maa heden vandre —
 Og saa god Nat hver evig Poesie!
 Er det dog kommet alt saa vidt her hjemme,
 Hvis man skal troe den meest humane Stemme,
 At de, der dombasune, kappes om
 I deres lethedrukne Digterdom:
 Hvem af os to de fuldeligst skal glemme?
 Hver paa sin Viis vi nemlig, kan jeg troe,
 Du, meere Siellandsfar, jeg meere Lyde,
 Profaisk og poetisk ad dem loe;
 Og derfor smukt i een og samme Gryde
 Med megen Ret de putte begge to —
 Hvis du mig agter, maa dig saadant fryde.
 At mig, der længe, glemt, alleene laae —
 Mig, der kun en Justitsraad blev hernelen —
 Naturligviis det smigrer, at forgaae
 I Selskab med en Mand, saa høit paa Straa,
 Som du — der Conferenzraad blev forleden —

Behøver jeg vel ei, at sværge paa.
 Men fordrer du alligevel dog Eeden,
 Saa hør den her! Jeg sværger: ved den Aand,¹
 Der løste sig af alle Tidens Baand:
 Saa lidt jeg gjør af Kongens høie Raader,
 Og alle Verdens titulerte Raader,
 Gad jeg dog heller i vort Titlerie
 Som Conferenzraad ved Din Side skimre,
 End, som en Nutids:Yndlingsdigter glimre
 Med Peer og Povel i hines Masketje. *)

*) Man troe ikke, at jeg her taler, som Ræven i
 Fablen om Rønnebærrene; thi nærværende lille
 Skiemtedigt var skrevet førend jeg erfoer, hvad
 Læseren vil erfare paa følgende Side.

 Seneste Parnassiske Nyhed.

Under Dags-Datum er, i den gule Athene, Justitsraad og Professor Jens Imanuel Baggesen, Forfatter af adskillige Skrifter i Vers og Prosa, og for nærværende Tid Udgiver af Dansana, formeligen, og anonymt i Nationens Navn, bleven erklæret et skadeligt Ukrud i den danske Literatur, og uværdig til at bære Navn af dansk Digter.

Trykfeil.

- S. 26. Tredie Vers, fra neden: Alt, som vandred —
 læs: Alt som han vandred.
- 43. Ottende Vers, fra oven: Blidt Læbe —
 læs: Blidt om hans Læbe.
- I næstfølgende Vers: om hans — udsettes.
-

D a n s a n a .

Et Maanedskrift

af

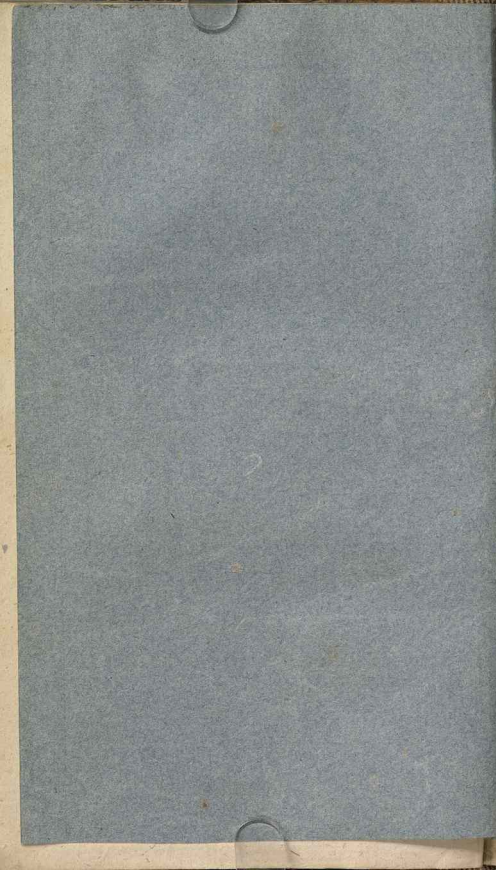
Jens Immanuel Baggesen.

August.

Kjøbenhavn, 1816.

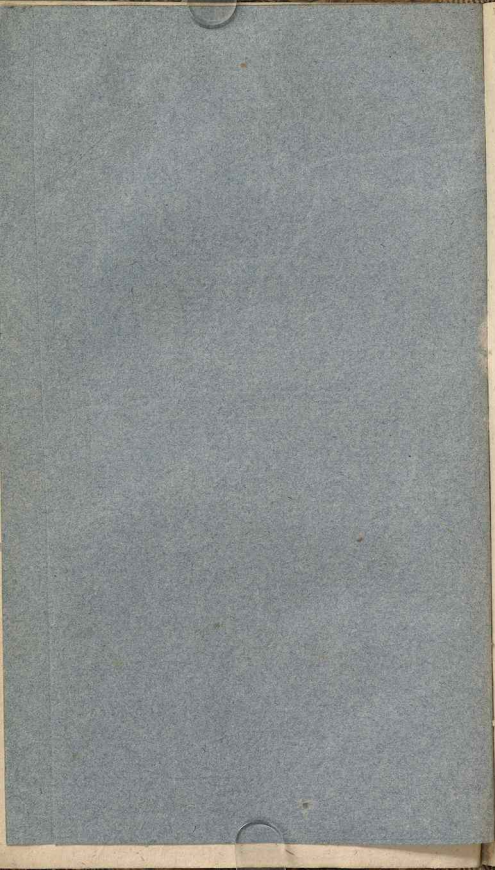
Hos Boas Brunnich,

Lovstræde No. 128.

Indhold.

Til Udgiveren af Danfana, af J. M. Jessen	S. 100.
Frøstelsen	101.
Til Phobus — af J. M. Jessen	102.
Til Antigone	111.
Hymne til Uronia	122.
Til Broder Dannemand i London	129.
Contrasternes Digter	141.
Til Rosen imellem dens Sødsfende	142.
Selskabs-Perial	145.
De tolv Slaaler	149.
Barsang, ved Kongens Hiemkomst	155.
Merkur og Sofia	177.
Spring over Molbækken	192.
Umærkning	194.
Allerseeneſte parnaſiſke Nyheder	195.

D a n s k a .

Til Udgiveren af Dansana.

Kiøbenhavn d. 1ste August 1816.

Vel veed jeg, Phæbus har med Danmarks Drot
Tilfælles det, som meer: at til hans Slot
Hver Undersaat selv frit kan sine Andrag føre,
Og at han skænker hver et agtsomt Øre;
Men Slottet ligger høit; og — jeg er halt!
Derfor det mig i Tanker faldt,
I en Epistel underdanigst at andrage
En Gaadefønsning, og, om ikke just en Klage
Mod hans Herr Søn, saa et og andet dog,
Som denne sig maaskee til Hierte tog,
Naar Faderen ham bragte det i Minde.
Men nu staaer jeg en Kion; thi jeg kan ikke finde
Det Postcomptoir, som taer til Phæbus Brev,
Og — lade ligge hvad jeg skrev,
Dertil jeg ikke kan mig overtale;
Thi maae jeg Brevet til hans Søn selv anbefale,

Og bede venligst, De, ved første Leilighed
 Vil lægge det for Dagens Konge ned!
 Men, NB., uden først deri at kikke,
 Thi — see i andres Breve duer ikke.

J. M. Jesøen.

F r i s t e l s e n .

Hvad gav jeg ikke til, at torde læse
 Hvad i det Brev til Phobus staaer,
 Før det til sin Adresse gaaer —
 Ser, da det lader, som jeg deri faaer
 En Næse!

Men Himlen frie mig! Phobus alt jo seer!
 Saae han mig Næsen i et Brev til Sig at stikke,
 Var han istand, mig den, jeg gav til Peer,
 Tilbage til mit eget Brug at stikke! —
 Jeg gjør det ikke.

Til Phæbus.

Ved Deres Majestæts særdeles Naade
 Vandt jeg, for en ugiættet Gaade, *)
 Hvad jeg begiærte for at løse den;
 Jeg vandt en Ven
 I Baggesen.

Men, Deres Majestæt! — Hvad bliver vel min Løn,
 Naar jeg udvikler denne Deres Søn,
 Der forekommer mig udviklet i
 "En gaadelig Biographie,"
 Som De kan læse, hvide Her,
 I Skilderiets Nr. Serti Ser.
 Har jeg ham løst, og stilled for dem frem,
 Hvad faaer jeg da for Baggesen?

"Af Kongeslægt han er?" — O, ja!
 Man veed jo, De er hans, som hver en Skialds Papa —

*) See Gaaden. Fjerde Forsøg til Oplosningen af det evige Sindbillede, i Dansana for Februar 1816.

”Et gyldent Skjold!” — Hans Arm alt stak deri,
Da han vandt Prisen i sin Ungdoms Døse.

Men den Tid var det noget andet:

I Digter-Riget, som hos os i Landet

Var nok af Guld —

Han Kobber-Skjold tog paa,

Da Guld i Riget der, som her, man meer ei faae;

Han eene kunde jo med Guld-Skjold ikke vandre,

Og greb til Kobberets for — at ligne Andre:

Lad gaae! — Men hvor jeg godt det Guld-Skjold

kunde lide!

Og, hvor jeg græd, da det blev lagt til Side!

Ja! naar til Stads hans Arm endnu det fører,

Min hele Siæl din Son tilhører.

Befal ham, høie Herre bold,

At stedse bære gyldent Skjold!

Vel sandt, bag Kobber-Skjold han godt kan sægte:

Han klæmped nys en Dyst, og den var ægte,

Mod Vali Magni, der, af Ketre-Kuld,

Let kunde sammenhamre det af Guld.

Men Kobberets dog tidt ham bragte megen Nød —

Han bar det første Gang, og — slog sin Broder død,

(Poetisk talt,

Thi Legemligt var alt for galt)

Den aandelige Morder dog

Som Flygtning ud fra Danmark drog.

Det Land, han søgte Tilflugt i,
 Staaer ei i Commerfeldts Geographie,
 (Som jeg har lært) thi kan jeg her kun glætte:
 Men feiler jeg et, Paphos blir det rette;
 Thi Dronningen, (det staaer i Skilderi)
 "Elevt kofetterede med Flugt-Geniet,"

Og Deres Søn var alt for kold og Dansk,
 Mens hun var fræk, og sansculottisk fransk.
 Nok — kort og godt — han maatte pakke sammen
 For ei at brændes op i Flammen.

For Resten veed man, af Mythologie,
 Mars plager sig med Jaloufie,
 Og han er dum. — Dem, høie Herre!
 Behøver jeg vel ei at lære,
 Dum Jaloufie

Har qaalt saa mangent et Genie. —
 Frue Venus's Fader skal (om man Horaz tør troe) *)
 Desværre! her et Sted i Norden boe —
 Mars sendte ham til denne Herre
 Med en Epistel, lydende som saa:
 "Herr Svigerfader vil saa gunstig være
 At lade Bringeren et knækket Halsbeen faae!"

*) Jupiter var Venus's Fader. Om Verden siger Horaz
 et Sted: "Ubi nebulæ, malusque Jupiter urget."

Det kom til Duellereu ved en Pøl,
 Hvori der var et hæsligt Søl;
 Duellen Deres Søn og Jupiter, hin vaade,
 Kom begge, noget nær, til liden Baade;
 Thi aldrig sægted blev med større Vold —
 Da reddede hans Liv det Kobber-Skiold;
 Dog gled hans Fod, og, som De let kan tænke,
 Saa nær en Pøl — han maatte lidt sig stænke.
 O! Deres Majestæt! hvi vinkte De ham ei
 Med strænge Faderblik fra denne Bei?
 Forbyd ham dog, at aldrig fægte mere,
 Hvor Slag en Pøl saa nær han maae levere.

Der fødtes af Medusas Blod
 En Hest, den letteste paa Fod,
 Med hvide store Svane-Vinger;
 Paa den i Hast sig Deres Søn opsvinger,
 Og — Hurre hop!
 Det gik i hvirvlende Galop
 Til Kamp mod vildeu Phantasie,
 Som havde stiftet Oprør i
 En Dronnings Rige, der Fornuft sig kalder,
 Og som, trods hendes Berdners Alder,
 Er evig skion,
 Og varmt tilbedt af Deres Søn.
 Hos Dronningen stod Phantasus i Sold,

(Hun følte, selv hun skundom var lidt kold)
 Og, naar paa Pegasus hun saaes at ride,
 Saa Ynglingen ved hendes Side;
 Men Damen holdt med sikker Haand
 Den unge Galning i et Baand,
 Der overlod sig gierne reent til Drømmen —
 Dog Baandet brast! — og Phantastus, saa vild,
 Saa stærk, og ung og smuk, greb Tømmen,
 Floi rundt, og herjede med Blæst og Ild —
 Hans muntre Væsen kunde let bedaaere,
 Og — ak! mig rinder ned paa Kind derved en Taare —
 Hans Bildskab rev hist i Germanien
 Og her i Dan alt mangen Digter hen.

O hvi Dagens Gud! — Din Søn end mod ham kæmper!
 Byd, at han seirende hans Bildhed dæmper!
 Lad ham gienvinde Dan og Bragts Hald
 Hver hvi og stor, men, ak — henreven Skiald!
 Og, naar i Kampens Harm han bringes til at gløde,
 Lad med sit Guldskiold ham hvert fiendtligt Hug afstøde!
 Hans Pilt Du dyppe selv i Solens Ild,
 At den velsignende, som Du, saa varm og mild
 Maae glide lægende i Barmen han maa saare!
 Han sende den med Kraft, og dugge den med Taare!
 Da skal han for Dit Dan gienvinde Sprog og Aand,

Som løses op i Dunst, naar løses alle Vaand!
 Thalias Tempel da skal Søders Tempel være,
 Hvor Moder Datteren tør bringe hen i Lære;
 Hvor, som for Elsker sin, skal græde unge Møe,
 Naar Sorgens Muse byder Helten døe.
 Den hellige Fornuft gienvinde skal sin Krone,
 Og lænke Phantasus for stedse til sin Trone;
 I hendes Rige skal ei meere være Strid:
 Og komme skal igien i Digt den gyldne Tid.

(Dog, mens for Deres Son jeg vover her, at tigge
 Jeg glemmer, at endnu jeg lod ham indsvøbt ligge,
 I Gaaden nemlig, (thi hvad hans Person angaaer,
 De veed han for sin Fiende staer) —
 Han sig af Hærens Tal just ikke skrække lod,
 Og stedse, hvor han gad, endnu som Seirer stod —
 Jeg siger: "hvor han gad, thi hver en Fiende
 Er just ei værd at vendes dverrende) —

De Damer, sig saa medynksløse tee
 Mod hvert et Han-Kræ, de faae see,
 Maae, hvor det gaaer, vel Amazoner være;
 Af dem vi have nok, det veed vor Herre!
 Og alle Mænd der under Tøffel staae,
 Det med den største Herre sande maae;
 Men, da med Damer ingensinde

Paa Jorden her (det jeg kan minde)
 Han havde Strid, jeg flutter, at
 Her menes hine tre, der i tartarisk Nat
 Paa Mester Orpheus selv i Førstningen tog fat,
 Og som maaskee min Helt og voldte Nød,
 Da han var død,
 Man ei ham plage, nu han er paa nye giensfød.

At han omsider ægtevie sig lod
 Til en Prindsesse selv — af Konge-Blod, —
 Er ganske vist. Han ægtede Dansane,
 Og svor, ved hendes Haand at vandre tro sin Bane,
 Til Dødens Engel atter kom
 Og bragte ham for Rhedamantus's Dom.

End vil jeg underdanigst eet anbrage;
 Naar Deres Majestæt lide seer Dem om
 I Deres egen Oldrids Sage,
 De finder, at der var engang en Fyr,
 Hvis Eventyr
 Til denne Deres Søn var Mage:
 Bellerophon
 Hed den Person.
 Men Deres Majestæt vil ogsaa finde,
 Man reiste gierne flige Folk et Minde

Ved deres Død,
 Skiondt levende de mangled ofte Brød.
 Paa Stabel, hist i Bretland kneiste
 Det Winde, man for hin Bellerophon opreiste,
 (Og denne Deres Søn, naar han engang er død,
 Saaer ganske sikkert et i Danmarks Skib)
 Det løb fra Stablen ud, fik høie Toppe,
 Og saaes paa Bølgen ganske muntert hoppe,
 (Trods alle Puf og alle Stød
 Af Nereider

I begge Ribbefaste Sider)

Fra Syd til Nord.

Her (Skiondt paa Jord)

Bandsmagens Nereiders vaade Puf

Udpressed og af Deres Søn mangt: Uf!

Men da hans Sider og heel ribbefaste vare,

Med Puffene, for ham, der og var ingen Fare.

I Gallien tog hint i Baretægt

En Mand, som engang holdt Europas Bægt,

Da den fordømte vilde Phantasie

Souiffeerte ham, og saa var det forbi. —

Det bragte ham til Sankt Helene,

Hvor han nu staaer i ondt Humør, allene,

Og bander den Bedrager vild,

Hvis Pust han tog for Guddoms Ild.

Vor Helt maaffee sidt før til Poenitentse bringer
 Den Løve, som paa Phantasiens Vinger
 I Smagens Nige tumler grumt omkring,
 Og fører med Fornuft og Sprog i Ring.
 O bringer han til Roe, trods Furien Megære,
 Her i sin Kamp imod Parnassets ny Chimære,
 Den vilde Smags Napoleon,
 Saa staaer han, høie Phobus, for din Raade,
 Som jeg har løst ham af sin Gaade:
 En igiensød Bellerophon.

J. M. Zessen.

Til Antigone

Juliane Marie Jessen.

Beninde! Skiondt, fra han var liden,
Til han blev Ingen, neppe nogen Bleg,
Jens Baggeseu i Blegghed veg,
Og heller ikke (troer jeg) før og siden —
Bleg ikke blot, som Vessel, fød,
Men bleg, som een, der alt er et Par Gange død,
Og med Kuler saa svagt begavet,
Som nogen, der er lige tidt begravet —
I fald De kunde her mig see,
Nu jeg faaer Die paa de Komplimenter
Fra Dem til mig, man i Dansana prenter
Med Brevet, min Ustyldighed
I Trykkeriet sendte ned —
Hvis Deres Blik igiennem Muren
Nu saae mig her ved Korrekturen,
Saa blussende, saa pandersød,

Som Drengen Amor nylig fød
 Blandt Roser paa sin Moders Skjød,
 I hver en Purpurkind en Blød,
 De vilde raabe — maaskee skrige —
 Som hver en overrasket Vige:
 Den Mand er Pokker ikke død!
 Og Excellentsen Barmstedt, eller
 En anden Musers Hofpatron,
 Der tar Notits af min Person,
 Vist vilde sige: Sanden heller!
 Thi til den Rødmen her med eet
 Fra Næsetippen ned til Hælen,
 Ei blot af Kroppen, men af Sielen,
 Har intet Hofblik Mage seet!
 Dens Topmaal af det Blodigrøde
 Gaaer, føler jeg, saa blodig vidt,
 At der kun feiler meget lidt,
 Man, uden Sind og Sands at støde,
 Vel kunde kalde det: at bløde.

Prindsesse! (Datter af Oedip,
 For smukt at følge Kongedøttres Skikke
 De kan og bør paa denne Titel ikke
 Gie Slip)

Har De betænkt, hvor grusomt her de spilled
 Med een, der aldrig Dem i Verden drilled?

Jeg Upoet Apollos Søn?
 Saa kaldet af en Konges ægte Datter,
 Ei blot i Centrum og i Løn,
 Men offentlig for alles Latter?
 Jeg, som den hele Penneverden veed,
 Kun rime kan til Nød — ved Leilighed —
 Jeg, som har aldrig, selv i Urteboder,
 (End mindre paa vor Scene) staaet ihjel
 Den mindste Gangerpist, den mindste Træl,
 End sige: Konge, Fader, eller Moder —
 Jeg hvem hver Muse nægtede hver Bøn,
 Selv om de mindste Lunets ægte Smuler,
 Der under Borde faldt i Ludlamshuler —
 Jeg pindisk Prinds? Ja saa! Nu staaer jeg der en kion!
 Og — jeg har selv besørgt Brevet
 Til Tryk, i hvilket det staaer skrevet —
 Og — ingen Nedning i min Nød!
 Danfana kommer dog for silde —
 Hvis jeg det og omgjøre vilde,
 Bogtrykkeren det nu forbød. —
 O! gid jeg var frepeert i Rior af Kulde!
 O! gid jeg laae med hint berømte Kirsebærtra
 Dybt i min Grav i Boldsens La
 Bestemt aldeles under Mulde,
 Og saa tilgavns fuldkommen død,

Som een, der var det alt før han blev fød!
 Krepere maa jeg dog omsider —
 Omsonst jeg som en Orm mig vider —
 Det Vresstød jeg overlever ei
 Paa min beskedne Heldevei —
 Men — hvilken Død er tragisk usel,
 (Næst den af Sang) som den af Blusel?

Hvis altsaa for den spillede Streg
 De venter Tak, De maa Dem vende
 Til mine Fiender! Hver min Fiende
 Vil takke dem; men ikke jeg.
 Dem har De skænket, hvad de ledte
 Forgæves om til deres Krig,
 Hvorfor omsonst de hidtil svædte:
 Lidt Harsag at misunde mig.

Dog, Gudskelov! i denne Tanke
 Veninde! spirer mig en Trøst,
 Der, skal jeg troe Fornuftens Røst,
 Kan blive mig en Rednings-Planke:
 Den nemlig: at, ved selv at lade
 Virakken, som jeg seer med Skæk,
 Udblæse fra mit eget Stæde,
 Jeg blæser al Betydning væk.
 Ved ret at overveie Brevet,
 Det er en spydig Parodie:

Det meget smigrende deri,
 Nu, det ved mig er prentet blevet,
 Saa velmeent og maaskee det var,
 Mig gjør i Grunden reent til Nar.
 Thi, som jeg selv nu føler Sagen:
 Den Koes, hvorefter jeg var snagen,
 (Imellem os) i Poesie,
 Nu, jeg den selv har lagt for Dagen,
 Er intet uden Ironie,
 Kun Bitterhed er nu dens Sodme;
 Mens forrigerer den min Pen
 Tilintetgjør jeg selv jo den —
 Jeg frit kan holde op at rødme,
 Og blive bleg, som før, igjen.

Det vil jeg og, og rolig svare
 Paa Brevens hulde Vittighed,
 Som om det smigrende Tarare
 For Næsten kom mig aldrig ved.

Hvorledes — læst nu, eller ikke —
 Det kunde falde blot mig ind,
 Et Brev fra Dem paa Post at skikke
 Med mine hen i Veir og Wind,
 Som om jeg troede min Danfane

Var en Stafet til Pythonsbane,
 Maae jeg forklare Dem, som Folk
 Engang for mig hos visse Folk.

Jeg først henvendte mig til Manden,
 Der vel ei gaaer til Iphobus Bud,
 Men fast, som Potten, og, som Panden,
 Hos ham gaaer daglig ind og ud,
 Jeg mener Weyse — der kan stifte
 Jeg veed ei hvad, især i Spil,
 Hans Majestæt, naar han kun vil —
 "Men," svarte han, "jeg gidér ikke."
 Fra ham jeg løb til Heiberg hen —
 Der, om jeg ellers rigtig skisner,
 Smellem hans næstældste Sønner
 Er danske Rieledæggen — men
 Han svarte: "Hvad De selv kan bringe,
 Dertil behøves ei min Vinge!
 Forsikringen, om og ei sand,
 Dog klædte godt den unge Mand.
 Strax efter kom den yngste, Thiese —
 Som om han kom deroppe fra —
 "Bring," sagde jeg, "men De maa ille,
 Smukt dette Brev til Herr Papa!"
 "Hvorledes?" smilte han, "allene
 Jeg hidtil aldrig gif derop!"

Han drak for dybt af Hippokrene,
 Til Boven af et Modens Hop. —
 Som jeg nu stod der lidt forlegen
 Med Leiligheden i en Hast,
 At mig tilsidst faldt ind min egen,
 Kan ingen lægge mig til Last.
 Vel kiender jeg endnu en anden,
 Men den er Dem og mig for dyr;
 Kureren, en forvoven Fyr,
 Er, indtil Lurus, fra Forstanden.
 Jeg altsaa lagde Stet og ret
 Det sendte Brev i min Paket.

Hvis nu den halve Pakke gaaer til Grunde,
 Hvis Phobus, (faaer han den omsider og)
 Den slænger hen i næste Himmelskrog,
 Jeg tro har gjort dog hvad jeg kunde.
 Men — neppe slænger han den ganske bort;
 Jeg overst lagde Brevet med Addressen —
 Hans Blik vil skælnes Træk af Juliane Jessen;
 Thi naar kom vel hans skarpe Blik tilkort?
 For Deres Skyld maaskee han og vil læse,
 Beninde, mangt et lille Digt af mig,
 Hvoraf han ellers i sit Himmerig
 Deroppe sikkert vilde gjøre Nase.
 Thi sæt, jeg virkelig og var hans Son —

(Han har saa mange Slegfrédunger, eller,
 Hvad Fransken artig kalder Natureller, *)
 Med næstendeels det hele smukke Rion,
 At jeg, foruden alt for megen Ære,
 Vel deriblandt i Smug kan ogsaa være)
 Sæt, han og havde gjort lidt Cour til min Mama,
 Mod sine Sønner (notabene,
 Naar de for høit det mærke læe)
 Han er en meget streng Papa —
 Man veed, hvor den, han havde med Klymene
 Kom allerede slemt derfra. **)

For nu at sige Dem min heel beskædne Mening
 Om Gaaden i vor tegnte Pantheon,
 Og Deres Løsning's artige Forening
 Af mig (sæe Hunden) og Bellorophon —
 Da synes mig oprigtig paa min Ære,
 Hvis det er ikke det, saa burde det det være;
 Det Smigrende for mig tilfidesat,
 Hver anden Løsning, troer jeg, blev lidt psat.
 Dog, gad jeg vidst, hvem Broderen er, De mener,

*) "Enfans naturels:" — Apollo var, som man veed, ugivt.

**) Phaetons hele Ulykke reiste sig egentlig af hans Forfængelighed, ikke at lade sig nøie med at være Solens Sou, men og at ville ansees derfor af hele Verden.

Som jeg skal have slaaet ihjel,
 Poetisk talt, med eller uden Skiel —
 Jeg — som man rigtignok poetisk steener;
 Men som dog selv har aldrig dræbt enfin
 Endog den allerringeste Cousin,
 End sige nærmere poetisk Slætning,
 I hvadsomhelst parnassisk Fægtning?
 Vel slog ei sielden for den gode Sag,
 Min Pen imellem ganske vakke Slag;
 Men hvis og Fienderne imellem saaes at bløde,
 Jeg veed dog ganske vist, at ingen døde;
 Det lader tvertimod, man sige hvad man vil,
 At jeg lidt meere Liv i disse Stillesiddere
 Sik bragt hver Gang, jeg lidt slog til —
 Slog mine Brødre jeg i dette Svil,
 Saa slog jeg dem fotmodentlig til Riddere;
 Thi hvad af Brødre jeg paa vor Parnas har kiendt,
 Sik so, min Tro, paa mig, og jeg paa dem ei Has;
 See Broder Rahbek, Pram, og Plum, og Mynter,
 Og Ochlen schläger selv, den yngste, som
 I dette Broderskab, med mig, poetisk kom,
 Mon hver af dem, naar ret man seer sig om,
 Ei lever vel saa høit og vel saa bom,
 Som jeg, paa Deres respektive Mynter
 Af det Parnas, hvorfra dybt under dem
 Hver Skolepog mig raaber nu: Gaae hjem!

Nei, Frøken Jessen! naar De kommer frem
 Med sliq en blodig Krands, trods alle Krusemynter
 Deri til mig, saa siger jeg med ham,
 Der i Komediën og fik et Nam:

”Min Frøken Søster er utrolig fuld af Fynter!”

Fer Resten takker jeg for hver en Piil,
 Der læger Hjertet, mens den Barmen saarer,
 For hvert et nok saa skælsomt ironisk Smil,
 Og for den meest ironiske blandt Taarer,
 Den nemlig over Tabet af et Skjold,
 Der blot var noget værdt i Hedenold.
 Men hvad min hele Siæl i Korrekturen rører,
 Hvorfor jeg takker Dem alvorlig blød,
 Hvorved en Taare ned paa Kinden selv mig flød,
 Er Bønnen, — De til Dagens Gud fremsfører,
 Jeg være nu hans Stedbarn, eller Søn,
 Jeg maa bag hvilket Skjold, man vil, og stikke,
 Bellerophon i Gaaden eller ikke —
 Den er saa rørende poetisk skøn,
 At fra den Dag i Dag jeg den vil lære
 Lidt meer nu udenad, og den skal være
 Herefter i mit Kammer og i Løn
 Min Morgen- og min Aftenbøn —
 Gud give, med et naadigt Øre
 Han selv deroppe vilde den behøre!

Hymne til Uronia.

Et Forsøg i den mystiske Poesie.

— Procul — o! procul este profani!

Hor.

Du, som hver Morgen Skjaldens Offer kræver,
 Modtagende med Huld, hvad ham indgjød
 Den Guddom, som hans Aand fra Jorden hæver
 Høit over Prosa-Livets usle Nød!
 Du, hvem Vestalgr selv i hellig Fulde
 Tid Lettelsen af Livets Byrde fylde!

Du — Hvordan skal min Sang i jordisk Tale,
 De himmelske Figurers svage Speil,
 Dig Siælens Die saa livagtig male,
 At det af dine Træk tør ikke feil?
 Du høitidesfulde Gienstand for min Psalter
 I smaa, som store, mystiske Gestalter!

Du, til hvis Form ei Digtren eene tyede,
 Men selv Naturens Form = Randsager, Kant,
 Der meer i Dig, end i hver anden Gryde
 Det Heles Udspring a priori fandt!
 Dit Tørt og Vaadt ham blev hver Morgen siden,
 Et Billede paa Rummet og paa Tiden.

Du, til hvis Lys sig Mængden aldrig svinger,
 Du, Phosphors Bugge, du Lyans's Grav,
 Hvis Himmelhundes a) Luttervæg omringer
 Kulturens portative Røde Hav —
 Hvor mig din skjulte Herlighed forløfter
 Omkrandsf af Blomstre fra japanse Kyster!

Du Morgenstjernens b) hemmelige Moder,
 I hvis bestandig aabne hulde Favn
 Sig gæder Under-Livets gyldne Floder —
 Tør Musen nævne, hellige! Dit Navn? —
 Nei Vitiedoms Yndling kun i Løn det raade!
 Den Uindviiede blive det en Gaade!

a) Sirius og Procyon.

b) Lucifer, paa Græsk Φαεφφωσ.

Men høit, mens Dannemænd og Dannekoner

Dig tause dyrke, vil jeg synge dig!

Og Urns Helligdoms Urantoner e)

Om Himlens Urne skulle samle sig,

Og lytte til min Harpes Stranaes Bæven

Bed Offerkarrets høitidsfulde Hæven.

Uffydige! som Oceanets Engle d)

Fra Skammekrogen har til Ere bragt,

Bebudende med rakte Lilliestængle

Virgos og Virgos hulde Himmelpagt, e)

Hvergang i Bacchustemplets glade Brimmel

Begynder ret for Alvor Glædens Svimmel!

At hædre dig langt meer end alle Vaser,

End Hebes Skaal, og Amaltheas Horn,

End selv Odræver f) i et Lang af Aser,

Var Brug i Grækenland lang Tid tilførn.

Naar Hellas's Tunge skönt din Fylde maler,

Man troer i Hast, at den om Himlens taler. g)

e) Urim.

d) Anglorum Chori.

e) Virgo (Kornfruen) paa Himmelen afbildes altid med en Virga (Vlisqvist) i Haanden — omrent som Mariebebudelses Engelen med Lillien naelen — et ældsaammelt Symbol paa fæddkommen Uffydighed.

f) De nordiske Guders Drickelar.

g) Forstællen ligger blot i en Vokal.

Den Concha, Venus opsteg i paa Landet
 Af Middelhavets dybe Himmel: Elv,
 Saa hvid og hvid og skøn, var intet andet
 End dit Symbol, hvis ei det var dia selv.
 Det Digt'ren troer, og selv Chymisten siger,
 At hun endnu af dig bestandig stiger. h)

Hvor uundværlic er du hver Esthetiker!
 Selv Aristarken her i Kiøbenhavn,
 Den store Carstens, leed, som Theoretiker,
 Desværre meget ved din Hysdes Savn.
 At et Vintil blev, efter ham, en anden,
 Har samme Grund; vi kiender alle Manden.

Dog, ei blot Darnemænd og Danneqvinder,
 (De sidste meest, fornemmelig i No)
 Men selv Olympens Guder og Gudinder,
 For de gaae hen at sove, til dig tye;
 Du bæres for ubødtige Frange
 I Mattens Mulm af Evighedens Slange.

h) Phoeborus er den samme, som Hesperus,
 og Hesperus, igjen, den samme, som Venus.

Utallige, som Himlens Stjernefarer,
 Er i Naturens evige Plastik,
 Din Dannisheds Gestalters Exemplarer;
 Den halve Verden har det Snit, du fik!
 Paa Tislien og paa Himlens hvalte Due.
 Man overalt om Natten dig kan see.

Men Gudernes og Menneskenes Fader
 Besidder Perlen i det Stjernefar,
 Som natligen slaar ud paa Himlens Gader
 Hofkavaleren, som Opvartning har,
 Vandmanden nemlig, der paa Himlen prunker,
 Som Verdens allerældste Kammerjunker.

Naar Majestæten lægger sig til Hvile,
 Den distillerede Nektars Gysdenvand
 Nedpladsker nogle Trillioner Mile
 Fra Stjernen Situla til Somahand —
 Din Fylde her saa himmeldybt nedstrømmer,
 At Sydens sidste Fisk i samme svømmer.

Og han, der var i Himlene, som hiemme,
 (Som derfor ogsaa maatte Danmark flye)
 Der kiendte hoer en Skat i Mattens Giemme,
 Forsomte blot eengang til dig at tye —
 Hvis, uden det, han længer havde levet
 Hans Huus maaskee var aldrig ombyggt blevet.

Du, som paa Jorden spiller Ardens Rolle,
 Som den, kun natlig seet, og skjult ved Dag,
 Du Himmel = Mejeriets store Bolle,
 Som sagt, paa Evighedsymbolens Bag,
 Naar, som min Hebes Offerkaal du straalere,
 Hvad er mod dig Naturens andre Skaaler?

I alle Kunstens Trylle = Vasers Brimmel
 Er nogens vel dit Syn i Tryllen lig,
 Naar under Horizonten af min Himmel
 Ved hendes Thrones Fod jeg skuer dig?
 Naar, offrende, den kydske Haand dig hæver,
 Og Helligdommen nær, omflørt, du svæver!

Naar andagtsfuld jeg op med dig lær stige
 Den ætherhulte Tantes lette Lyn
 Til did, hvor Engle selv tør neppe lige,
 Hvor saligt Mørke blinder Anders Syn —
 Naar Siælen famler himmelsk om i Blinde
 Og alle Glimt af Mattens Faller svinde. —

Men tie, Begeistring, der hvor Tanken hæver
 I helligt Tusmørk paa den svimle Grund,
 Hvor høit sig over Glædens Tempe hæver
 Den sande Salighedens Offerlund!
 Indsvøb dig i din Ufylds sidste Strimmel,
 Og tab dig tans i Himles Himles Himmel!

Til Broder Dannemand,

hvem han ellers er,

i London. *)

Min fiere Landsmand! (Virkelig —
 Jeg agter og jeg elsker Dig —
 Skiondt jeg ei elsker eet og andet
 Hos mine Landsmænd her i Landet,
 Med hvem desuden jeg har Kræg —
 Forstaae mig vel — ei borgerlig;
 Men, tvertimod, i Mandens Rige,
 Der, som Du veed, kun lidt vil sige
 Nu, Kursen har forværret sig —
 Desværre! Kunsten nuomstunder
 Ellsidsst dog lider meest derunder,
 At alt, hvad der er ikke Kunst,
 Gaar op i Taage, Røg og Dunst;
 Thi, naar med Mynt det reent er ude,

*) Aabent Brev med en Ven, der bad mig om en Anbefalingskrivelse til een af mine Bekjendte i England.

Naar Guld er blevet reent Pappir,
 God Nat af Livets ægte Bitt!
 For Klude faaer man saa kun Klude,
 For Lapper, selv i Poesie,
 Man faaer kun lutter Lapperie;
 Men — det er Karsag og til Krigen,
 Jeg har med K — og D — og C —
 Og alt det aandelige Fæ —
 Der endes vil med Kursens Stigen.
 Gud frie hver ædel Aand for Fred
 Saa længe Faldet varer ved!)

O Du — (Tilgiv mig meer end Sneesen
 Af Vers i første Parenthesen —
 Hvis ei, begynd for fra igjen,
 Og overspring vor Kurs og den!)
 O Du — som nu mig foresvaer
 Paa Hiemstavnslanglens fierne Top,
 Og smilende mig narimte hæver
 Med rakte Hænder til Dig op!
 Du Edle, som jeg fast tilbeder,
 Som man kun Himmelske det bør,
 Og, som jeg ingen anden tør,
 (Med mindre det var een af Eder,
 I Hulde, der i Syd og Nord

Til Himmel gjøre mig vor Jord)
 Du, om hvis Nage Skjalden leder,
 Hvis Brevet ikke finder dig,
 Forgæves vel evindelig —
 Du, Sieldeste blandt Sieldesteder,
 Hvis Perle reent fortryller mig,
 Fordi, saa langt fra vore Grændser,
 Og dog endnu bestandig Dansk,
 I Dig det hele Dan jeg ændser.
 Sæt og, tu noget engelsk var,
 Den lille Feil jeg selv jo har —
 Den havde selv de gamle Fædre —
 Hvis Du er dansk, som Svend og Knud,
 Der og til Engelland drog ud,
 Saa er Din Danskhed desto bedre!
 Det Baand, der binder os især,
 Vort Modersmaal dog altid er;
 Det kan Du, hvor Du er, ei glemme:
 Det yttres sig med sund Forstand
 Endnu paa Themsens fjerne Strand
 I mangen klæk og mandig Stemme —
 Det tømmede selv Hingst og Horst,
 Og toner end i Windsors Forst —
 Kort sagt: det glemmes kun her hjemme.

Hvad altsaa, kiære danske Ven,
 I Landet, hvor vor Knud var Herre,
 Og hvor hans Søn, jeg selv, besvære,
 Trods Navnet *), ei kan komme hen,
 Jea portofrit Dig vilde bringe
 Ved Hielp af den merkuriske Vinge
 Paa Brevets Overbringers Hæl,
 Er egentlig min hele Siæl.
 Den føler Trang, sig at udgyde
 For Synbo, Sjællandsfar, og Jyde;
 Da da den ingen finder her
 (Paa Digtrens hele Verden nær) **)
 Saa dansk, som jeg endnu det er,
 Den vil sig over Havet svinge
 Ved Hielp af den nysmeldte Vinge.

En Leilighed, saa skøn, som den
 Var aldrig før, min gode Ven;
 Thi den Merkur, der bringer Brevet,
 Jeg kiærligen Dig her har skrevet,
 Er, om ei just mig selv, saa dog

*) Knud Sjællandsfar.

**) Med hele Verden, notabene,
 Poerer i Særdeleshed

• Tre fire gode Venner mene.

Langt meer fra mig, end kunde være
 (Hver anden Ben og Bog i Ere)
 Den bedste Ben og længste Bog.
 Hvad Stælen angaaer, smigrer sig
 Min egen, at den min er sig,
 Og naar du Kroppen ret betracter
 Fra Taa til Top, og for og agter,
 Saa staaer der for dig i din Sal,
 Ei stakkels Knud med alt det Sklave,
 Han har i Næse, Mund, og Riave,
 Men stakkels Knud, som Ideal —
 Ei, som han blev ved Koppers Ranen
 Af den oprindelige Skif,
 Hans femaars Digteransigt fik —
 Ei, som han blev ved stemme Banen
 Til Slentren, og til Snustobak,
 Til gammel Hat, og lussidt Frak —
 Men, som han sikkert var i Planen,
 Og, som han i det mindste troer,
 Han bleven var, hvis her paa Jorden
 Ham samme Får og samme Noer,
 Som ham, du seer, bestjæ t var vorden.
 Merkuren altsaa, som Du seer,
 Er baade mig, og meget meer.
 Tal med ham, og du snart vil finde,

Han ude har, hvad jeg har inde;
 Men vil du noget hiertelig
 Engang med ham indlade dig,
 Saa vil du ikke blot opdage
 Mit Hoveds og mit Hiertes Mage;
 Men noget Vædt, om du vil,
 Som der er neppe Mage til.

Hvad nu paa Hiertet ligger mig,
 Bed ham, min Ven at sige dig —
 Hvorom min Tankes Vinge svever —
 Hvori jeg henrykt aander, lever —
 Er den antibarbariske Krig,
 I hvilken hist John Bull sig over,
 Som en honet fornuftig Tyr,
 (Der ikke stanger tamme Dyr)
 Mod Noverkystens vilde Løver —
 Den lioner i det store min
 Imod Parnassets vilde Svin
 Saa meget, at jeg ride forlegen
 Ei veed, om det er ei min egen?
 Hist er det vel en Noverkule,
 Hvor Kroppe plages uden Skiel,
 Da her en lille Ludlamshule,
 Hvor ikkun Nander slaes ihjel —

Vel raabe Zahras Orks Chamiter
 Paa Islams mægtige Prophet,
 Og her vor Fælleds Adamiter
 Paa Ludlams prægtig Poet —
 Vel løbe Gødder hisset Fare
 Ved Bastonnadens Tyrannie,
 Mens her man Gøvder kun maa vare,
 Som der er sielden noget i —
 Vel ligger hin fordsømte Rede,
 Saa brandguul, sortebrun, og styg,
 I Middagssolens stærke Hede
 Hift oppe høit paa Klodens Ryg,
 Mens Køverborgen her i Norden,
 Mod hvilken jeg har rustet mig,
 En Smule neden under Jorden
 Har efterhaanden sænket sig —
 Vel er dens stunkne Udenværke
 Kliint op i Hast af lutter Dynd,
 Og hvis man sagde, de var stærke
 Fra Kunstens Side, var det Synd —
 Vel er dens Middelhav en Kende,
 Dens Stræde blot en lille Bæk,
 Der neppe naaer sin egen Ende,
 Før Vinden den har tørret væk —
 God Nat saa Møllebatteriet,

Endskiøndt det ei gaaer let i Brand,
 Da der er intet andet i'et
 End Gruums, saa godt, som bare Vand;
 Men med det alt er begge Kuler,
 Den eene hist, den anden her,
 Som pestilentialske Huler,
 Eens slemme fast at komme nær.
 Vel modbombarder hin, desværre,
 Saa snart paa den et Anfald skeer;
 Men, hvis og Bomber her er færre
 Bam = Bim = Bom = Barder er desseer —
 Man holder ud mod Alskens Pile,
 Mod Jlds og Lufts og Jords og Havs;
 Men det er ei saa let at smile
 Til Skud paa Skud af bare Snavs —
 Hist kan en Kugle Deyen ramme,
 Der sikkert ikke Kiuler sig;
 Og, ligger han der paa det samme,
 John Bull sig sparer mangt et Lig —
 Men Deyen her tar vel sig vare,
 Ham Handen ikke treffe kan;
 Thi, hvor der er den mindste Fare
 For Ven og Blæk, er ikke han.
 Nea tør desuden ikke glemme,
 Ved Sammenligning af mit Tog

Mod Barbarefkerne herhjemme
 Med det, hvorpaa John Bull uddrog:
 At, hvis jeg og er Striden voren
 Mod Under-Livets vilde Dyr,
 Jeg dog kun er en Flue moren
 I Pizning med en engelsk Tyr.
 Og sæt, man ogsaa vilde meene,
 Jeg kunde maale mig med den,
 Saa staaer jeg der dog mutterseene
 Foruden mindste Baabenven —
 Mens to og tred've Havets Lover
 Lord Ermouth troligen staae bi,
 Jeg eene Mand at sægte prøver
 Imod et heelt Menagerie.
 Ja! havde jeg og paa min Side
 Blot Stadens to og tred've Mand — —
 Men af! jeg Stakket ei kan lide
 Paa mindste Magistratens Svend.

Naar derfor alt jeg overveier
 I begge sammenlignte Tog,
 Bli'r glimrende Lord Ermouths Seier,
 Saa bliver sikkert min det og —
 Kun med den lille Forskiel, Kiære,
 Han sikkert Bytte gior ved sin,

Og jeg faaer intet uden Vre,
Naar jeg er død engang, for min.

Men hvad er da min Hensigt? spørger
Du, hvor Du er, formodentlig —
Hvor man for det Solide sørger,
Ei blot i Fred, men og i Krig —
Hvor, naar der noget var at vinde,
Man bombarderte Skud paa Skud
Ei blot Algier, som dennesinde;
Men sikkert rusted Flaader ud
Ei blot mod plyndrende Rivaler,
Og Menneskhedens Skumpelskud;
Men selv mod sovende Neutraler,
I Fæstninger foruden Krud,
I Hytter og i Hospitaller —
Ja selv mod Engles Idealer,
Og, Gud forlade mig, mod Gud! —
Min Hensigt? Netop den selvsamme,
Hvormed I der i London bramme,
Den ædle nemlig: at udfrie
De mange fangne christne Slaver,
Som Deyen aandelig begraver
I et barbarisk Slaverie.

Her troer man, at jeg Anker letter
 Til Bombarderinger parat
 Af trykke Handen og hans Føtter,
 Som hver almindelig Pirat:
 For eene Havet at beherske,
 Varnassets nemlig her, det ferske —
 Man paastaaer, under fremmet Navn,
 At mindre den John Bull jeg følger,
 Der pløier Middelhavets Bølger
 End den, der hærger Risbenhavn —
 Og var det Sandhed paa det samme,
 Saa burde Bullen mig annamme!
 Men jeg kan trodsø saadan Snak,
 Tak skee det Syrog, de mod mig føre,
 Selv Døve kunne klarlig høre,
 Jeg kun gaaer løs paa lutter Pak.
 En Vre, som gaaer over Lykken,
 Med Deyens Tuzten jeg attraaer,
 Og overlader ham i Trykken
 Det Held, som over Vren gaaer.

Det er omtrent hvad jeg gab sig
 Til en een og anden Londonsk Ven,
 Der mindste Nys om mine Krige
 Har faaet af en anden Ven,

Gør til Ham, der alt har skrevet
 Min engelske Biographie,
 Før han er underrettet blevet
 Om Landet, som jeg lever i. *)
 I fald du seer ham, læs ham dette,
 Saa haaber jeg den gode Mand
 Af et og andet Træk vil giatte
 Sin tydske Digers Hødeland.
 Nu, færrer Stierner i det tindre,
 (Jeg meener dem i Poesie)
 Nu, det er blevet meget mindre,
 Tak ssee dets fordums Kolonie —
 Nu, det er voldsomt plyndret vorden,
 Trods al dets fredelige Taal —
 Nu, det har udtømt her paa Jorden
 Uskyldighedens bittere Skaal —
 Nu, det kan, hvad det har, behøve,
 Som patriotisk Himmerig —
 Nu lad der jeg mig ei det røve,
 Selv, om det og fornægter mig.

*) I en i London udkommen, for Resten interessant
 Samling: Flowers of Litterature betitlet, findes
 et Stkke, kaldet: Life of the german Poet
 Baggesen.

Contrasternes Digter.

Englen slaes med Dævlen om hans Aand:

Denne løse vil, og hin vil binde
Synild: Meget i hans Barnehaand —

Kampen svæver nær ved Biergets Linde:
Englen styrker hans Samvittighed,
Dævlen hvad af Tidens Klygt han veed —
Himmel! lad den første vinde!

Til Rosen

imellem dens Sødskende,

som Ida's Moder sendte mig Morgenen,
den 22de August 1816.

Held den Sanger, i hvis Hierte
 Sluktes ei den Uskylds Kerte,
 Der paa Livets første Sti
 Viiste ham i barnlig Haaben,
 Kiærlighedens Himmel aaben,
 Og den sande Gud deri!

Medens denne Kerte lyser,
 Selv i Aldrens Vinter fryser
 Hjertets Gihon aldrig til;
 Med de søde Barnets Minder
 Evig nyt han der gienfinder
 Paradisets Englespil.

Held mig, trods hver Dolk, som saarer,
 Der endnu kan fælde Taarer,
 Giennehbort af Eiskovs Piiil,
 Kiælne Rose, ved at skue
 Lighed i din mi'nde Lue
 Med mit Eoens Engels Smil!

Mellem dine Søstre søde
 Dufter du saa huldt imøde,
 Fuldeligen aabnet nys,
 Zittrenet paa mine Læber,
 Som til din Berøring stræber
 I tilbageholdte Kys!

Og dog svinder disse hulde
 Hjerteblades himmelfulde
 Morgenrøde snarlig hen;
 Og den Velslyst, den udstrammer,
 Hvis jeg ei dens Bøger kommer,
 Kommer aldrig meer igjen!

Edens Datter, ja! trods Sorgen
 For dit Rosenliv, i Morgen
 Er du alt, som aldrig fød;
 O! hvorfor da tør jeg ikke
 Nærme mig med meer end Blikke,
 Blomsten, alt en anden brød?

Guds Billed, nei din Engel
 Paa din Uskylds Himmelstengel
 Læser i min Zittren: Nei!
 Vise maae, hvad her jeg sner;
 Men, hvad i mit Hierte luer
 Evtigt, visner evig ei!

Selskabs - Perial.

Dithyrambe.

(1813.)

Ei Mimers Brønd, og ei Hippokrene
 Rokke mig Foden; svired jeg dog eene.

Som en Drukkensboldt i Smug, hvis jeg poku-
 lerte der!

Dyb er den eene, hoi er den anden,
 Sige Folk, som der gaar fra Forstaunden;

Jeg vil ikke gaar fra min — jeg vil rolig blive her.
 Vand — Vand — Vand — hvor det og rinder,
 Hist om Koraller, her om Klærminder —

Eller — Iler — Aller — Oller — Uller — Ely —
 Mandt det og ned fra Trollhætten selv —
 Perlede høit paa Palmes i Sand —

Blomstred i Rim, paa Ruder og Rand —
 Flød i Freyas Taare,
 Ned paa Baldurs Baare —

Vand dog er og bliver Vand.

Men i en Sal, og selv i en Stue,
Smiler mig der en Frøken eller Frue,

Seer jeg Flasker kun og Glas, hører jeg lidt Støi
og Leeg,

Danser derhen mig Foden i Blinde,
Giv man et Vink mig, flux er jeg derinde;

Sangen toner af sig selv: "Her er Selskab, her
er jeg!"

Viin — Viin — Viin — hver den og funkler,
Hver vandig Glands i Verden fordunkler —

Venner — væne Viver — Vinger — Venner — Viin!

Hver tår sin Flaske! her tår jeg min!

Drik, Ven! og glem det jordiske Muld!

Drik til du bliver Digter, og fuld!

Det er noget andet —

Det er ikke vandet —

Druens Saft er himmelsk Guld!

Lidt saa jeg sang — paa Holmen — i Prater —

Snart mellem blaa, snart røde Kammerater —

Snart blandt dem med Duxer af — snart blandt
dem med Duxer paa —

Da hvor jeg sang, hos Høie som Lave,

Gik det ret lystigt — ingen faldt i Støve:

Thi jeg drak, alt som jeg sang, og man kunde
mig forstaae.

Sang — Sang — Sang — hvor den og toner,
 Dydt i de Kioldre, høit om de Throner,
 Dingle—dangle—dingle—dangle—dingle—dang—
 Netter best sig efter Glassenes Klang.
 Fri maa han være, Digtren, og fro,
 Hvis man paa Ordet ret skal ham troe —
 Og blandt Bifaldstemmer,
 Som hans Ruus fornemmer,
 Er ham kiærest de, som loe.

Men iblandt alle Gilder paa Jorden,
 Hvor jeg lod rulle Sangesens Torden,
 Og hvor Latter Skrald i Skrald gjaldt til Him-
 melen faldt ned;
 Viinens, forstaae, som Bordfladen hvalved:
 Flasker og Glas, som dirred der, og Kiælved,
 Og som ei alleene faldt; men jeg selv og andre
 med —

Buus — buus — buus! Let det kan hende;
 Jorden engang og tumler overende —
 Tumle — tumle — tumle — tumle — tumle — top —
 Men hvor jeg faldt, og hvor jeg stod op,
 Hvor jeg og sad, paa Land og ombord,
 Ingensteds dog, i Syd eller Nord,
 Gad jeg ret i Søde

Med min fulde Glæde,
Som ved dette fulde Bord.

Thi skiondt i mange lystige Kredse
Viinen var god, og Gæsterne tilfredse,
Skiondt og Sangen ofte steg høit til Glædens
Melodie,

Medens med Smil og venlige Lader
Vinkte mig huldt Begeistringernes Fader
Til en ikke lille Ruus i den drukne Harmonie —
Her — her — her — fandt jeg den største
Sangenes Helt og Munterheds Første:

Vært for alle Værter, Dans Apollo, Dig,
Glædens Gud og Dithyrambernes lig!
Her gir du ikke blot mig et Vink,
Her i Person du byder mig: Klink!

Se i Himlen svæver,
Mens mig Glæden hæver
Paa sin egen Guddoms Vink.

De tolv Skaaler.

Tredde Juledags Bise.
 For Selskabet, paa Skydebanen.

(1814.)

Rektor Møller i Helsingør Helliget.

En værdig Lærers Fødselsfest,
 Som indtraf paa den allerstørstes,
 Rebuder her hver Julegæst,
 At denne Dags er, som den første:
 En Fest for hver Oplysnings Ven,
 Der veed at bruge Mund og Pen,
 For værdig at udbrede den,
 Og at paa den bør ikke tørstes.

H. B.

L.

Med ny Begeistring tredde Gang
 Her for mig Julebollen blinker;
 O lytter, Beaner, til min Sang,
 Og tommez Glasset ud, og klinker!
 Og stemmer i med Tutti-Brag
 Paa Lysets tredde Juledag!
 I nyt og gammelt Benneslag
 Med dobbelt Smil os Evan vinker.

Jeg seer ham i sin Purpursky
 Sig op af Julebollen høve,
 Og for det Gamle, som det Ny,
 Taknemmelige Skaaler kræve!
 Han fordrer mig med dobbelt Lyng,
 I Hierters og Pokalers Klang,
 Til Unglings- og til Oldings-Sang;
 Thi begge, vil han, skulle leve!

Hver Juul især erindrer mig
 Den Tid, da jeg var meget lille;
 Saa, Broder, gaaer det vist og dig,
 Endskiondt du tier ganske stille.
 Naar ei med Borten Fanden foer
 I dem, som større blev i Fjor,
 Saa Skaal for hver, der nu er stor,
 Men Skaal tillige for — den lille!

Som Yngling var, som Olding blir,

Trods alle nye og gamle Moder,

Hvergang jeg fluer Kionnets Ziir,

Min første Tanke: smukke Poder;

Den Tanke hver bifalde vil,

Især, naar lidt man drikker til —

Skaal for hver yndig Pigelil!

Men og en Skaal for — hendes Moder!

Hver Juul mig og erindrer om,

Selv midt imellem Bispestole,

Trods eget lille Provstedom,

Den Tid, som Pog jeg gik i Skole —

Skaal for hver Lærd, der blev for Vid

Navnkundig, eller blot ved Flid,

Som Janssen, eller Olavid!

Men Skaal dog og for — Jens og Ole!

De fleste blandt os noget blev;

Stor er nu vore Naaders Skare —

Hin fik et Tegn, og den et Brev,

Og Kors i Verden er ei rare —

Skaal for hver Bravmand, som blev meer!

Og Skaal for hver, som blev til Fleer!

Men og en Skaal (mens Møller leer)

For dem der bleve — hvad de vare!

Høer Juul i Spil, og Dands, og Leeg
 Beviiiser noksom alle Gæster,
 Hvis Templet selv i Kunst ei stæeg,
 Stæeg dog i Mængde Templets Præster —
 Med Muse-Metter frisk i Flæng
 Gaaer nu hver Julebuk i Seng —
 Skaal for hver ung parnasisk Dreng!
 Men Skaal og for den gamle — Mester!

Man seer nu mangen Attenjens,
 Som Pieridernes Protektor,
 Der paa vor Kloster og Regents,
 I Græsk knap torde vorde Lektor;
 Dog, da Kritiken nu paa Prent
 Har lidt i Skolen Bladet vendt,
 Saa Skaal, for Duxen, som Student!
 Men Skaal for Duxen og, som — Rektor!

Tilforn blev Sang, som Saft fra Rhin,
 Meer klar og sød, som den blev ældre;
 Nu dovner den, som Brandeviin
 I Mutter Høls og Ludlams Kiældre —
 Dog naar i Bers' ts Dingeldang
 Er ei for megen Knokkelklang,
 Saa leve høit den yngre Sang!
 Men Skaal tillige for den — ældre.

Da med Kulturen i vort Nord
 Der nu er næsten ikke Maade,
 Da selv med Tang og Jomfrufjord
 Man nu maa holde lidt til-aade —
 Saa Skaal for hver, som Banding gav
 Til rette Tid, paa rette Lav;
 Og Skaal for den, som hæfter brav!
 Men ogsaa Skaal for den, som — saæde!

„Lad vore sammen til min Høst
 En Tid det Onde med det Gode!“
 Saa lod den første Julerøst —
 Den sidste følge samme Mode!
 Skaal for Congressens Tukt og Tyndt,
 For Rus og Prus, so Nyn og Grynt!
 Skaal for vor Verdens flatte Mynt!
 Men Skaal tillige for — den gode!

Man strider, paa hiint Wiener-Bal,
 Om Fredens Bolle, lidt forlegen,
 Hvem nu herester være skal
 Den største Julebuk i Leegen —
 Skaal for hver ærlig Buk, som veeg!
 For hver, som faldt! for hver, som steg!
 Skaal for hver fremmet Juleleeg!
 Men Skaal tillige for — vor egen!

Vor Fredrik, som hist leger med
 Lidt Juul til Fædrelandets Beste,
 Sid, hæderkront, i Held og Fred
 Han hiemme lege maa til næste!
 Skaal for hoer Drot, sig did har vendt,
 For eengang at faae Scriden endt!
 Skaal for hver viis og god Regent!
 Men Skaal tillige for — den beste!

Skaal for hvert ædelt Julelag
 Paa Throner, Stole, Bænke, Skamle!
 Skaal for hver tredde Juledag,
 Der, som i Dag os vil forsamle!
 Med nok af Brød, og no^o af Suul,
 Og Bolleu fuld, som den 'er huul,
 Skaal, Benner, for den nye Juul!
 Men Skaal tillige for — den gamle!

B a a r s a n g.

Med Kongens Hiemkomst.

(1815.)

Fulde Glands den unge Sommer straaler,
 Og Himmel, Hav, og Jord er fyldt af Livets Lyst;
 Et festligt Bud gaaer om i store Skaaler
 Fra Blik til Blik, fra Mund til Mund, fra
 Bryst til Bryst.

Naturen rundt har nu hørt op at græde;
 Alt blomstrer, synger, leer; og vi, ved dette Bord,
 Med fulde Glas og Hierter, deele Glæde
 Med Bæk, og Dal, og Skov, med Himmel,
 Hav, og Jord.

Thi Danmarks Sol er atter lys oprunden!
 Med Baarens sidste Taage svandt hver anden Sky;
 Hver Livets Sorg er med Naturens svunden;
 Og Fædrelandets knuuste Hjerter slaaer paa ny.

Det staaet igien i disse glade Toner,
 Hvori gienklinger Dannerfolkets yngste Fryd;
 Min Sang er Jubelsang af Milloner;
 Mit høie Glædesraab er hele Landets Lyd:

„Vor Frederik os smiler atter hieppe!
 „Vi har igien vor Fader, og igien vor Ven!
 „Hver Frygt, hver Nød, Terminens selv, vi glemme:
 „Vor iegode Konge har vi her igjen!“

Den Lovsang løb alt mange glade Dage
 Fra hver en Borg og Braae, paa hver en Mark
 og Strand —
 Med fulde Glas vi jublende gientage,
 Hvad alt med Mund og Hierte sang hver Dan-
 nemand.

Vi synge høit i Glædens fulde Tone:
 Vor gode Konges Skaal! vor gode Konges Skaal!
 Sid snart, med ham, den blide Himmel kronte
 Bort Fædrelands Lykfsalighed, hans Kronings Maal!

Merkur og Sofia.

(Af en utrykt dansk Amphitryon efter Plautus og Moliere.)

I.

(Scenen er paa Veien til Amphitryons Landhuus, som Sofia nærmer sig i Mørke, sendt af sin Herre i Forveien for at melde dennes feirende Hjemkomst.)

Sofia.

„Hvem der?“ — Gut Freund! — Dog der er ingen!
 Jeg snakker Lydst af bare Skrak —
 Jeg har om Dagen dog anseeligt Mod i Bringen,
 Men hen mod Midnat er det væk!
 Og nu en Nat, som denne! paa de Tide,
 Hver ærlig Husbond, Pige, Dreng,
 Fornuftigviis, bør soie sig til Seng;
 Men heraf vil min Herre intet vide —
 Han jager mig af Leiren ud
 I Mørke, Taage, Storm og Slud,
 Med streng Befaling, mig at flynde,
 Hans Fru Gemal vor Seier at forkynde,

Og melde hende, hvad hun dog faaer see
 Om fire Timer, mueligen om tre,
 Naar selv han kommer. — Hvilket Mærke!
 Hvor er jeg vel? Omringt af lutter Ørke,
 Jeg seer ei mindste Tag, ei mindste Træ,
 End sig mindste Glimt af vort Palæ!
 Til Lyk e har jeg denne Lygte,
 Hvorved jeg dog mig selv saa halvveis seer —
 Det er dog een Person, om ikke meer,
 Som jeg behøver ei at frygte —
 Foran jeg i det mindste kiender mig,
 Især paa Duxerne, grandgivelig;
 Men haq paa — Hvad er det? o milde Himmel!
 En Beenrad! et Skelet! — Jeg bliver hovedsvimmel!
 (Han snubler, og er nær ved at falde over noget.)
 Formodentlig et ulykjaligt Klov
 For vilde Dyr, som jeg! — Nei! Gud ske Lov!
 Det er en Plov! —
 Og der, der seer jeg Vorten! — Dennesinde
 Jeg gif dog ikke feil, endskiøndt jeg gif i Blinde!
 Nu er min Frygt for Spøgerie,
 For Troldmænd, Røvere, Hærpyer, og beslige,
 Med eet forbi;
 Nu er jeg, som i Himmerige,
 Den kiære Hiemstavu, Hønsegaarden der,

Saa nær. —

Hvis jeg kun ikke nu har glemt, hvad jeg skal sige,
 Formeldende Grevinden med Respekt
 Det Bud, min Herre bød mig bringe
 Paa Seierens og Glædens Vinge —
 Jeg veed det inden i perfekt;
 Men, for det og med Anstand at frembære,
 Som det sig egner, hør, og bør
 En marrialsk Ambassadør,
 Jeg maa see til, det udenad at lære! —
 Det gælder, Sofia, ved denne Leilighed
 At vise dig! — En lille Tale,
 Hvis ret den lykkes, vil dig anbefale,
 Som Hofmand og som Helt, for Tid og Ewigbed!
 Lad see! Til Dag er end en Time —
 Før jeg gaaer ind, jeg her vil øve mig,
 Og en Beretning, sammenrime,
 Hvorover man skal undre sig!
 Vel var jeg ikke med i Slaget,
 Men det er ikke deres Sag;
 Min Herre selv dog aldrig faaer opdaget,
 Hvor jeg laae skilt den hele Dag —
 Frisk Mod, Ambassadør! I sige Sager
 Det Skinnet er især, som Damerne behager;

Det gielder meget mindre om

At gjøre dit og dat, end lade som!

(Han skyder Ploven noget frem)

Befal! Jeg sætter, denne Plet er Salen,

Hvor jeg indføres — denne Plov,

Hvorpaa jeg Lygten sætter, med Forsov,

Hvisfædet, jeg paa huld Befalen

Mig nærmer — Saa! Nu først en Reverenz!

(Han gaar nogle Skridt tilbage, og bukker)

Nok een! — og nok end een! — thi notabene!

Hornlygten her paa Ploven er Alkmene —

(Der faaer jeg en Idee, jeg ei har havt tilforn,

Om Overflødighedens Horn,

Som jeg, naar Leiligheden kommer,

Anbringe kan imellem andre Blommer.)

(Han nærmer sig Lygten, og rømmer sig)

„Hans Excellenz, Armeens General,

„Amphitryo, min Herre, Deres Naades

„Høibaarne, trohengivne Herr. Gemal“

(Got! ypperligt! det var en kapital

Begyndelse! Hvis Resten for mig traades

Som den, saa har jeg vunden Sag) —

„Med Deres Naade for og bag

„Beskæftiget ved Nat og Dag,

„Selv midt i Heeden af det gyseligste Slag,

„Kun tænke paa Sammes Ynde“ —
 (Det kalder jeg, en Hilsen at begynde!) —
 „Har naadigst, i den hele Hær
 „Af Adjutantere, som stod paa Vinde,
 „Mig, som Gesandt, udvalgt og kaaret her,
 „For Deres Yndighed, min naadigste Grevinde!
 „Hans Slag, hans Seier, og hans Utaalmodighed,
 „At faste sig for Deres Fodder ned,
 „Paa Hurtighedens egen Vinge
 „Med Anstand ydmygen at overbringe.“ —

(han knæler og svarer sig selv)

„Det glæder mig, at see ham her igien,
 „Min Fædre Soffa! reis sig op igien!“ —
 „For megen Ære, Deres Naade! — Siæle,
 „Som min, er det en Himmaelfart,
 „Ved sig en Leilighed at knæle!“ —
 — (Befiguet svart!) —

„Hvorledes lever min Amphitryo?“ —
 — „Hvorledes Helten lever? o!

„Som Helt! paa viden Mark, som inden fire Bægge,
 „Med Lykken Arm i Arm, med Seiren Haand i Haand,
 „Krigsgudens Yndling, og Bellonas Rikledægge“ —
 — (Guddommeligen sagt!) — „Naar kommer han?
 „Naar kan jeg vente stilt min inderlige Læng-
 sel?“ —

—, Saa snart, min Naadige, saa snart, han kan —
 „Om ikke før!“ — (Hvor fint!) — „Men Krigens
 Trængsel

„Og Møje, frygter jeg, har dog
 „Lidt taget paa ham? Sig mig alt til Prikke!
 „Hvad syffelsætter ham i disse Dieblkke?
 „Hvad tager han sig for? hvad giør han? og
 „Hvad siger han?“ — „Kun lidet, Deres Naade,
 „Men handler desto meer, til Landets Vaade,
 „Og vore Fienders Skrak!“ — (Saa! bravo! bra-
 vo da!

Jeg veed ei, hvor jeg al den Vittighed faaer fra) —
 „Hvad giøre Fienderne?“ — „De svømme, Deres
 Naade,
 „Som arme Flugtninger, paa Skiolde, Bogue, Vaade,
 „Til Hest og Fods, i deres eget Blod;
 „Thi der, hvor deres Stad, og Slaget stod,
 „Er nu af Blod et Hay!“ — „O hvilken Lykke!
 „Fortæl mig, Sossa, Stykke dog for Stykke,
 „Hvorledes det gik til!“ — „Med største Lyst;
 „Thi, skøndt jeg ei vil rose mig, er ingen
 „Istand som jeg, til at forklare Tingen;
 „Da jeg kan vise Dem den hele Dyst
 „Suldkommen paa en Prik. Indbild Dem, at Telebe
 „Her ligger, Deres Naade, her,

- „Hvor jeg har lagt min Hat — det er en Bye
som Thebe,
- „Hvad Storrelsen betræffer, noget nær —
„Telebestoden løber ikke lige.
- „Saa ganske just; men det vil intet sige —
„Jeg sætter, at den løber — der.
- „Vor Leir var, hvor jeg staaer — og hist, paa
Høien —
- „Behag, at forestille dem en Nas —
„Stod Fiendens Fodfolk — nemlig venstre Fløien;
„Men nedens for den høire — lidt paa Skraasi.
- „Saa snart Tedeum nu var sunget vorden
„Parolen uddeelt, hver Patron i Orden,
„Og hele Hæren, som en Pinjal,
„Gav Generalen, Deres Herr Gemal,
„Signal
- „Eil Slag — Patra!
„Trattera! trattera! trattera!
„Vif Vaf! Vim Bam! Bom Bom!
„Tromme'om! —
- „Krem! raabte Generalen, Du! —
„Det er, som om jeg hørte ham endnu!
„Men jeg, i Spidsen af et svart Artillerie,
„Var ham og hele Hæren alt forbi.
„Teleberne, med hele høire Fløien

„I tre Plotonger, storted ned af Høien —
 „Og trued med et Angreb, een, to, tre,
 „At koldbattere hele vor Armee;
 „Ved første Lørdag faldt og rigtig overende
 „Vor hele Front — saa nær som jeg,
 „Og Generalen — der dog ogsaa maatte vende;
 „Men vendte til vor Fordeel denne Streg
 „Af Ubesindighed paa Fiendens Side,
 „Ved, i en Haandevending, at udvide
 „Vor Linte, saa, før han saae sig om,
 „Med hele Rykkeriet Fienden kom
 „Midt ind imellem begge vore Fløie —
 „Tæt bag ved Stedet, hvor jeg stod,
 „Med, sandt at sige, lidt for meget Mod.
 „Hvorledes? Skal jeg ganske nøie
 „Nu vise Deres Raade!“ ... Tys.... o Skrak!
 Jeg hører nogen. —

II.

(Merkur i Sofias paatagne Stikkelse, kommer frem.)

Merkur.

Under disse Træk

Jeg denne Sladderhan, hvis Komme vilde
 Forstyrre lidt derinde deres Gilde,
 Maa her see til at kysse væk!

Sofia (uden at see Merkur).

Det var en Flue vel, som sang mig for mit Øre —
 Jeg ikke mindste Lyd kan længer høre;
 Dog er det raadeligst ei længer her at staae —
 Jeg vil gaae hen at banke paa.

Merkur (affides).

Det skal du, ved min Pageguddoms: Ære!
 Saa længe, jeg staaer Vagt, vel lade være.

Sofia (bestandig uden at see Merkur).

Hvor denne Nat mig forekommer lang,
 Det unaturlig lang, og uden Ende!
 Jeg troer, at Solen i sin Gang
 Med Vinden sig har ladet vende —
 Hvis ei Hans Majestæt, Herr Phöbus, skal man see,
 Formeget druffet har i Aftes, og nu sover
 Dervede Nusen ud, saa hele Dagen over
 Han bliver liggende maaskee!

Merkur.

Hvor denne Slynge taler despekterlig
 Om Guderne! Men han skal ei gaae Ram
 Forbi! Jeg paa hans Ryg skal lære ham
 Med et got livsfuld Prygl, at sladre meer maneerlig.
 Dog — før jeg giør ham de fortiente Ørft,
 Vil jeg ham drille noget ørft.

Sofia (bliver ham vaer).

Na! bitter Død! nu er det ude! —
 Der kommer en Krabat, hvis hele Snit
 Mig synes, intet godt just at bebude! —
 For ham min Frygt at skule lide
 Vil jeg staae stille her, og lade,
 Som om jeg sang en Serenade! (han synger)
 „Langt meer, end Dre, Gulb er værd“ . . .

Merkur (affides; men høit).

Hvem er den Slyngel, der tør skræle her,
 Vort Huus saa nær?
 Han har nok Lyst, min flade Haand at smage.

Sofia.

(som efterhaanden har sinnet sigtere og sigtere)
 Musik den gode Mand et synes at behage.

Merkur (for sig, høit).

Jeg her paa Vagt har maattet staae
 Forgæves i tre fire Dage;
 Det glæder mig, jeg nu kan faae
 Dog noget endelig at knække Halsen paa —
 Er det og nok saa lidt, man maa til Takke tage!

Sofia.

Hvad for en Diævel af en Karl er der,
 Som Halseknækken har saa fiær?
 Mit hele Legem atter bærer —

Lad see! mon han er i Gevær?

Nei! Gud ske Lov! han har kun blotte Næver!

Hvem veed maaskee, naar det til Stykket kom,

Saa farlig han sig gjør, om ikke

Ham Hjertet ogsaa torde pikke!

Hvem veed, naar jeg ham raaber: Skælv!

Om han ei bliver vel saa bange, som jeg selv?

Han er, som jeg, alleene — jeg har Næver

Saa vel, som han —

Velan!

Merkur.

Hvem der?

Sofia.

Jeg!

Merkur.

Hvilken jeg?

Sofia.

Jeg! der ei bæver!

Merkur.

Hvem da?

Sofia.

Karl for min Hat!

Merkur.

Og hvad bestiller du?

Sofia.

Jeg snakker med mig selv.

Merkur.

Og hvorhen staaer din Hu?

Sofia.

Hvorhen mig lyster.

Merkur.

Saa? Men det mig lyster ikke!

Sofia.

Det er mig kiært.

Merkur.

Du Slynge! svar mig her,
 Hvorfra, hvorhen, og hvad, og hvem du er,
 Og hvem du tjener, flux, til Punkt og Priske!

Sofia.

Jeg kommer fra det Sted, hvorfra jeg gik,
 Gaaer did, hvor jeg er hendsendt, paa en Prisk;
 Er deels, som fleer, og deels, som færre,
 Og tjener, punktlig, hos min Herre.

Merkur.

Jeg mærker du vil spille Vid og Mand —
 Din Kiæbhed, mellem os, saa got mig hover,
 At en særdeles Lust mig kommer over,
 At give dig med egen Haand
 Et Orsign —

Sofia.

Mig?

Merkur.

Dig selv! — og, hvad jeg lover,
 Jeg holder — (han giver Sofia et vældigt Ørsign).

Sofia.

Hvad? hvordan? hvorledes? Bover
 Du virkelig paa Dret mig at slaae —
 Skal jeg, som Alvor, det forstaae?

Merkur.

Ne! kun som Spøg til videre!

Sofia.

Ja saa! —

Men jeg er nu ei oplagt til at spørge.

Merkur.

Velan da, som du vil, lad gaae —

Lad os lidt Alvor da forsøge!

(han giver ham eet, saa han tumler.)

Sofia.

Nu, ved Merkurius! det maa jeg sige,

Du har, der, Kammerat, en Haand —

Til Skiemt og Alvor — uden Lige!

Skald jeg var saa kort for Hovedet, som du,

Blev der et smukt Spektakel nu!

Merkur.

Det er kun lidt! naar først jeg bliver
En Smule varm, jeg endnu bedre giver —

Sofia.

Bliv du saa varm du vil, jeg maae affted!
(Sofia vil gaae.)

Merkur (holder ham).

Hvor vil du hen?

Sofia.

Hvad kommer det dig ved?

Merkur.

Jeg vide vil, hvorhen du gaaer —

Sofia.

Vil Huset,

Som der du seer — der maa jeg ind!

Merkur.

Vil du paa Stedet reent da have knuset
Ei Dret blot, men Næse, Mund, og Kind?
Hvis Huset der, hvor end mit Herskab sover,
Blot med et Skridt at nærme dig, du vover,
Saa skal titusind Drygl nedregne paa dit Skind!

Sofia.

Dit Herskab? Er du gal? d'r boer min True!
Vil du mig bort fra vort Palæ,
Hvorhen min Herre selv har sendt mig, true?

Merkur.

Hvor tør du understaae dig, usle Krø —

Sofia.

Vil du mig til vort Huus Indgangen spærre?

Merkur.

Hvordan? dit Huus?

Sofia.

Er ei, mon troe,

Herr General Amphitryo

Dets Herre?

Merkur.

Hvad gjør vel det til Sagen?

Sofia.

Jo!

Jeg er just hans Lakai!

Merkur.

Du?

Sofia.

Jeg!

Merkur.

Du meener?

Sofia.

Jeg meener ei, jeg veed, at jeg ham tiener —

Merkur.

Du tiener General Amphitryo?

Sofia.

Jeg! netop jeg, og ingen anden!

Merkur.

Hvad hedder du da?

Sofia.

Sofia!

Merkur.

Du hedder Sofia? du?

Sofia,

Ja! Sofia! ja!

Merkur.

Hør! Er du pinegal, og ganske fra Forstanden?

Hvor tør du sige et Navn dig så?

Sofia.

Jeg tør det ei; jeg havde det, for Ganden!

Jo alt fra Varnebeen af; som lille bitte Purl

Jeg alt hed Sofia —

Merkur.

Skamløse, frække Skurk!

Uvaerne Kieltring! gudsbespottelige,

Fordømte Løgners Løgner! du tør sige,

Dit Navn er Sofia? — og sige det til mig?

Sofia.

Til Gud, Menneſker, og alle andre —

I Dag, i Morgen, og evindeligt —

Jeg er nu eengang ingen, uden mig;
Og hvad er giort, er ei meer at forandre!

Merkur.

For en Formastelse, der gaaer saa vidt,
Si Millioner Orsign er for lidt!

(han smækker til igjen.)

Sofia (skriger).

Hei! Landsmand! hei! Gewalt!

Merkur.

Du rover gaar, at skraale,
Fordsamte Karl? (han dænger ham lystig.)

Sofia.

Du prygler mig ihjel,
Og vil, jeg ei skal strige? — Vel! nu vel!
Hold op! — Jeg vil mig ikke langer maale
Med dig! du mere Mod, end jeg desværre, har!
Eu Helt, som du, bør ikke profitere
Deraf, at jeg saa let mig lader kjonere!

Merkur.

Hvem er du nu da?

Sofia.

Den jeg ellers var!

Merkur.

Indbilder du endnu dig, Sofia at være?

Sofia.

Mig synes halv om halv, jeg er, hvad jeg var før;
 Kun med den Forskiel, at jeg nu er mere —
 Lad mig nu gaae for den jeg er, min Kiære!

Merkur.

Hvad? Er endnu du Sofia? hvad? svar!

Sofia.

Jeg er alt, hvad du vil, desværre!
 Din flade Haand har gjort dig til min Herre;
 Din Seier over mig er klar.

Merkur.

Du sagde — hvis jeg ret mig minder —
 At du hed Sofia? —

Sofia.

Det forekom mig saa;
 Men, naar jeg rigtig mig besinder,
 Ser jeg dog ikke sværge just derpaa.

Merkur.

Du var formodentligen før beruset?
 Nu er du ædru; — det kan hendes fleer! —
 Jeg her, min Kiære! som du seer,
 Er Sofia — jeg tiener her i Huset!

Sofia.

Du Sofia?

Merkur.

Der gives ingen fleer
 Af dette Navn; jeg bærer det alleene;
 Og den, som andet tænke tør, og meene,
 Gud naade ham!

Sofia (imellem Tænderne).

Ja! men Gud naade dig,
 Ifald jeg havde Mod i Brystet paa det samme,
 Hvor skulde Ganden dig annamme!

Merkur.

Du mumler noget der i Skægget, synes mig —

Sofia.

Nei! ingenting! — Men, ved Naturens Orden!
 Ved alt, hvad billigt er i Himlen og paa Jorden!
 Forund mig blot et Spørgsmaal!

Merkur.

Tal!

Sofia (bønlig).

I Fred —

Et lille Spørgsmaal kun i af Ufkyldighed —
 Men lov, mig, ei at vredes —

Merkur.

Tal! lad høre!

Sofia.

Men — uden Smakken til — og uden mig at røre,
Hvis det mishager —

Merkur.

Vel! sig frit da, hvad du vil!
For pængangs Skyld jeg ei vil smække til.

Sofia.

Hvordan, og til hvad Gavn har ind dig kunnet falde,
Dig Sofia, som jeg, alvorligen at kalde?
Var du og Fanden selv, hvor kan du gisre dig
Med Navn og Hud og Haar aldeles om til mig?

Merkur.

Hvad? Vesel! Ore! Hund! —

Sofia.

Bliv ved at skjælde!

Det smertes ei min Hud, skiondt den er om,
Naar kun med Haanden du vil ikke smelde.

Merkur.

Du kalder Sofia dig end?

Sofia.

Som Drøm

Mig synes dette Navn endnu at foreløve!

Merkur.

Eie! hører jeg endnu det mindste Muf,
Om denne Drøm, saa vækker dig min Næve!

Sofia (samlende sig.)

Lad gaae! — Men, var det og mit sidste Suk,
 Jeg protestere maa. For Handen! —
 Jeg kan dog ei mig selv med Siæl og Krop,
 Som her jeg staaer og gaaer, fra Taa til Top,
 Aldeles afstaae til en anden!
 Jeg er jo dog mig selv, saa længe jeg er til;
 Hvor kan du blive mig, ifald du ogsaa vil?
 Har jeg ei Næver nok paa mig, som got jeg kiender?
 Er det ei mine Been, hvorpaa jeg staaer og gaaer?
 Og, hvis jeg strax just ikke med dem staaer,
 Er det vel derfor mindre mine Hænder? —
 Du skjælder mig for Vesel, Ore, Hund,
 Fordi jeg eet og andet Ord fremfører
 Med denne Tunge her, som sidder i min Mund;
 Hvis ogsaa den da, for Exempel, dig tilhører,
 (Og det den maatte jo, hvis du var mig)
 Saa burde du jo staae dig selv paa Snuden —
 Den Sats er reent uimodsigelig! —
 Dog jeg har fleer Beviser, desforuden,
 Der gjøre klart som to og tre er fem,
 At det er mig, min Herre sendte hjem:
 Hvis jeg og kunde glemme mig, i Frygten
 Og Mærket, over dine Slag,
 Saa kiender jeg mig dog igjen paa Lygten,

Nu, det er næsten bleven Dag —
 Hvis Du var mig, i Kroppen, som i Handen,
 Saa maatte du jo holde den i Haanden,
 Og ikke jeg!

Den eene Reflexion (naar du vil Mærke lægge
 Til Syn for Sagen mellem begge)

Slaaer over alle Haandbeviser Streg!

Slog du mig og ihjel med disse,

Selv død, jeg blev dog ved, at være jeg —

Det er det eeneste, jeg veed tilviffe!

Kiæmp derfor ikke mod Umuelighed,

Og lad mig være den jeg er, i Fred!

Merkur.

Nei! nu forgaaer mig reent Taalmodigheden,

Som jeg med dig har havt til nu!

Mig Haanden slyver endelig af Skeden,

For at slaae reent din Kiæst itu:

Du vover end, her for min Næse,

Nu det er Dag, nu Matten er forbi —

Nu, du kan ikke høre blot, men læse

Hvad skrevet staaer i mit Physiognomie —

Mig Sofia, mig, Davus's Søn, hvis Moder

Har ingen andre Børn (at sige med sin Mand)

Da Bus, min eeneste, min halte Broder,

Er død af Pest i Morenland —

Mig, Xantippines Egtemage —
 Mig, Sossullulas Papa —
 Amphitryos Laiki — Gesandt, et cetera —
 Mig, vover du for dig at tage?
 Den Bist af Hud, du stikker i,
 Som duer eene til at hænge,
 Som, var du Sofia, med Haan du vilde slænge
 Til første beste Hund, som gif forbi —
 Det Hæs, som nu, jeg seer dets Lapperie,
 Mit Drøgn gjør for megen Vre —
 Elig Karflud af en Karl — o Maserie! —
 For sig sig, mit Navn at bære! —
 Dog — ras i Fred, forrykte Fæ!
 Jeg har Medlidenhed med Daareliste: Kræ.

Sofia (affides).

Merkurius! o see i Naade til mig Synder!
 Jeg halv at frygte for mig selv begynder;
 Dog — da han ikke meer staaer til —
 Min gamle Tro med, hvad jeg kan erindre,
 Jeg lidt endnu forsøgte vil —
 Det er jo dog mig selv, og intet mindre,
 Der staaer paa Spil! —

Merkur (truende).

Hvad mumler du paa ny?

Sofia.

Hvis du vil frige

Med Hænderne —

Merkur.

Hvad saa?

Sofia (stammende).

Saa —

Merkur.

Saa? hvad saa? saa svar?

Sofia.

Saa — fiøndt jeg Netten paa min Side har —

Saa har jeg intet meer at sige. (han sukker dybt.)

Merkur (assides, sagte).

Mens, som et simpelt Menneſke, derinde,

Forklædt, Gemalen ganske lig,

Den store Jupiter nu morer sig

Hos den bedragne Gemalinde,

Jeg morer mig guddommelig

Med denne giennevndrevne Skurk at drille.

(hoit, til Sofia)

Tal frit endnu engang! Lad spille

Dit hele Galenskab! —

Sofia.

Men sværg mig først

En hellig Sed, at intet Smak med Næven

Naa Klæften, Dret, eller Klæven —
 At ingen Prygl — at ingen Væst
 Skal bruges meer til Tvivlens Hæven!

Merkur.

Ved Herkules! jeg sværger dig:
 Min Haand for denne Gang skal ikke røre sig;
 Tal-uden Dæven!

Sofia.

Ved Herkules? — Jeg kender ei den Gud!

Merkur.

Det troer jeg nok, dit Skumpelskud!
 Du kender neppe dem, som var, og ere,
 End sig dem, som skulle være —

(for sig)

Den, her jeg sværger ved, er først i Siære —

Sofia.

Swærg ved en Gud, der er os Hedninger bekiendt,
 Det ellers med din Eed er ikke ret bevendt!

Merkur.

Veslan da, ved Merkur!

Sofia.

Det kan jeg lide —

Det netop er min Skjæsgud, maa du vide!

Merkur (leer).

Det vil vi faae at see.

H. B.

N

Sofia.

Nu, da jeg altsaa maa,
 Saa vil jeg dig, at jeg er Sofia, bevise
 Med Lygten her, som du kan tå og føle paa!
 Sig mig, hvis du er mig, (hold nu kun op at snise!)
 Hvor fik jeg denne Lygte fra?
 Det maa du vide! — Hvad? Nu staaer du der!
 Ha! ha!

Merkur.

Jeg staaer, og tænker — om jeg ei bør bryde
 Min Eed imod en Pøgner, der saa gar
 Sig gjør til Tyv, for med en Ting at fryde,
 Jeg i det Herberg, hvor jeg var
 Et Dieblif traadt ind, en Snaps at drikke,
 (Som jeg betalte heller ikke)
 For mig at lyse lidt paa Veien, stiaalet har!

Sofia (forundret, for sig).

Staaer Fanden i det? Han har Det!

(til Merkur) Kan være,

Du og en Lygte stiaalet har, min Kiære!
 Du kunde stiale to, du kunde stiale syv —
 Jeg er dog den, jeg er! sæt og, du har den Dre,
 Deri at ligne mig, at du er fornem Tyv —
 Jeg siger fornem; thi med sigt en Gud kan hale:
 Lys kan og tør den beste stiale!

Merkur. (bifaldende)

Især, naar Lyset staaer i fuld Mands Huus —

Sofia.

Det var Tilfældet just! — (for sig) Han gjør mig
reent konfuser! —

Fuld, som et Bæst, var Verten, da jeg tog det!

Merkur.

Og nu? hvad synes dig om Tyvsbeviset? slog det?

Sofia.

Ligheden med mig selv i denne Punkt

Slaaer mig — det kan jeg ikke nægte;

Du forekommer mig en Slags Adjunkt;

Men, er du Sofia, du er dog ei den ægte —

Mig falder ind — (for sig)

Nu skal jeg spille ham en Streg!

Der vil han staae en Kion! (hoit)

Skald du er, som jeg,

I alle Punkter — har du blot ei Dyder

Tilfælles med mig, men og samme Lyder;

Hvad er din Hovedfeil?

Merkur (smilende).

Min gode Ven!

Du nok forspurgte dig; i Hjertet sidder den!

Sofia (for sig).

Fordømt! det troer jeg selv! —

(Høit) — Lidt halvveis Kammerater,
 Jeg mærker rigtig nok, vi er, vi to Krabater;
 Men to er ikke een — jeg heller dog vil tfoe,
 Naar galt skal være galt, at een kan være to —
 Merkur.

Vær to! vær tre! vær syv! vær Snees! vær Legio,
 Vær Skof! vær Myrias! vær hele Skarer! —
 Af Kjaltringer, som dig, i Syd og Nord
 Og Ost og Vest paa denne lumpne Jord,
 Der gives Millioner Exemplarer —
 Men det Societet gjør ikke til og fra;
 Jeg, seer du, er kun een — og jeg er Sofia!
 Sofia.

Hvis jeg er ei mig selv, hvem Diavlen er jeg da?
 Merkur.

Hold Mund! Stilstanden alt er ude!
 Sofia.

Jeg har dog været før en So. . . .
 Merkur.

Hold Snude!
 Hvad bryder jeg mig om, uendelige Nar,
 Hvad, førend du blev til, du var, og ikke var?
 Nuf ikke meer! Terminen er udrunden —
 Gaae! pak dig! — siger jeg — Hvis ikke, Kiælv!

Sofia (trækker paa Stulbrene).

Det holder håardt, at gaae saa ganske fra sig selv!
(besindende sig).

Jeg har dog eet Beviis endnu paa Kæbunden —
Bed den Merkur, der i saa mangt et Tyverie,
Meer eller mindre fornemt, mig stod bi,
Lilad mig, eene det med usmækt Dre
I største Korthed og Enfoldighed at føre!

Merkur.

Din reent ravsuffende, forrykte Fantaste
Mig leeder med sit dumme Brølerie —
Men, ligemeget da, lad høre!

Sofia (affides).

Det, veed jeg dog, veed ingen, uden jeg —
Hvis det slaar feil — kan han og derpaa svare —
Saa slaar jeg over mig en Streg
Som Sofia — men, det har ingen Fare! (hoit)
Hvor var jeg, Mester Mig, mens Slaget stod?
Paa Stand, paa staaende, paa egen Fod
Svær — uden først dig at betænke —
Kan du mig stikke der, vil jeg dig alting skænke:
Hvor var jeg med mit Overmod
Den hele Dag, mens Slaget stod?

Merkur.

I Lænke!

Jeg tænkte ved mig selv, ikald man træffer mig,
 Saa kan jeg aldrig meer mit Fødeland forsvare;
 Det gielder ikke blot i denne Krig;
 Jeg bør mig til en meget større spare,
 Naar Fienden ret engang vil hevne sig —
 Jeg altsaa strax i Morgenstunden,
 Mens alle sov, mig drak en dygtig Ruus,
 Gik derpaa hen og løste Vindehånden,
 (Som strax løb bort, ei længer bunden)
 Og smutted ind i samme Hundehuus,
 Tog Lænken til mig, og stak Hov'det giennem Ringen,
 For desto større Sikkerhed,
 Ifald der nogen kom. Men der kom ingen;
 Jeg laae den hele Dag og Nat i Fred,
 Og udsov Nusen ganske rolig
 I den bortløbne Vægters Volig.
 Jeg har endnu af Bøilen, som var kold,
 Og sluttet tæt, i denne Time
 Her om min Hals en rødlig Strime,
 Der kriller mig —

Sofia (fortvivlet).

Saa Fanden veent i Vold!
 Han har mig alt, han er ei blot paa Sporet,
 Han er mig selv! — Det havde jeg forsvoret! —
 Nu gid jeg laae dybt i det røde Hav,

Hvor Slaget stod, paa Bunden af min Grav!
 Hvad nytter det, at leve længer?
 Nu, jeg er ingen, er jo Livet blot
 Et Spilleværk af bare Skam og Spot!
 Imidlertid — det er dog saavidt got,
 At jeg til intet meer i denne Verden trænger.

Merkur.

Du, Messer Navnetys! hvad siger du?
 Er du end Sofia? svar! Er du mig endnu? —
 Mig synes, du med Næsen hænger?

Sofia.

Forslad mig, at jeg drømte, jeg var til!
 Det var en Feil, jeg gik i Taaget;
 Men jeg det aldrig meere giøre vil —

Merkur.

Du drømte? siger du —

Sofia.

Et Hiernespil!

Merkur.

At du var Sofia?

Sofia.

Ja! — saadant noget!

Merkur.

Den gamle Davus Son, Amphitryos Læke?

Sofia.

Hvad veed jeg —

Merkur.

Hvad, Krabat! veed du endnu det ei?

Har du den mindste Tvivl?

Sofia.

Hvad skal jeg Synder gjøre?

Den gamle Bane — den bekendte Vet —

Frygt for min Herre — Hedej om mit Dre —

(han søler sig paa Kinden)

Selv Buxerne, som jeg i al den Hurlumhei

(han seer paa sine Beenklæder)

Sik Hul paa Knæet i — min Phantasi forføre;

Forstanden derimod — hvem af dem skal jeg høre?

Den eene siger ja, den anden siger nei!

Merkur. (uftaalmodig)

Jeg mærker, Prygl maa til, for fuldt dig at kure —

(han laver sig til at slaa)

Sofia.

Slag frygter jeg nu ei! Slaae lustig væk! smæk til!

Prygl kun af Hjertens Grund saa længe som du vil!

Da jeg mig selv er ikke meere,

Saa leer jeg af dit Nævespil —

(medens Merkur betænker sig)

Slaae mig ihjel! — jeg vil dig ei genere;

Nu, jeg dog engang veed, at du dig selv kun slaer,
 Nu skal fornøie mig hvert Slag, jeg faaer —
 Og gid jeg kunde reent krepere!

Mercur. (formildet)

Nei! nu, du dig for mig ei længer tår —
 Nu, du mit Nevn. mit Brød, min Ambassade,
 Med al dit Narrerie gjør ikke mindste Skade —
 Nu kan du blive den, du var!

Sofia.

Hvem var jeg da? hvem er jeg her i Live?
 Hvem tør jeg være? Kan du, saa besvar
 Mig dette Spørgsmaal ærligt!

Mercur. (alvorlig)

Jeg vil give

Dig alt det Lys i denne Sag, jeg har —
 Og troe mig — vil dit Beste du — saa lær
 Du det ved den Oplysning blive!
 Du er, og var, og blive vil en Nar
 Fra nu til evig Tid, min Ven, og intet andet!

Sofia. (fast grædende)

Got nok; men nu, jeg ei er Sofia —
 Nu, ingen meer mig kiender her i Landet —
 Nu, Herskab — Kone — Børn — etcetera
 Er fløiten — hvor, i denne Knibe,

(Som du med din Forstand kan nok begribe)
Saaer jeg herefter Mad og Drikke fra?

Merkur.

Uf fromme Vandrerer til Handels- Gudens Tempel —
Uf hver en ædel Mand — der strax i Pungen tår
Sil en besteden burchullet Nar,
Der bærer Uffelhedens Stempel,
Og intet andet i sit Intet har,
End Appetit — af mig her, for Exempel:
(han lukker sin Pung op, og giver ham noget klingende
Mynt.)

Sofia (takkende).

Saa kan man tage feil af Physiognomie! —

Merkur.

Beldædighed er just i min Stand ikke Mode;
Men, hvor jeg kan, jeg staaer den Uale bi.

Sofia.

Jeg tilstaaer — en saa stor Philantropie
Dit Ansigt jeg just ei tiltroede!

Mig undrer, at et Bryst saa blødt og ømt og
mildt —

Merkur (smilende).

Jeg veed omtrent, hvad du vil sige —
Men — Minen gjør det ei; den ærligste kan svige;
God Viin behøver intet Skildt.
Jeg har et Skurkesiæs, det veed jeg —

Sofia (hastig).

Jå! — som værre

Jeg aldrig saae — fiendt Hiertet

Merkur.

Og en Hud

Saa haard, som nogen —

Sofia.

Ja — det veed vor Herre!

Men Tænkemaaden prægtig —

Merkur. (brøstende sig)

Som en Gud! —

Farvel!

Sofia.

Saa gaaer jeg da?

Merkur.

Hvorhen du vil! kun ikke

Til Huset her! Om et Par Dieblikke

Min Herre kommer ud, og hvis han her dig saae,

Hvor ingen uden Hushets Folk tør gaae,

Trods mig — hvis Godhed nu du har havt Prøver paa —

Var uundgaaelig sikker dig en Strikke!

Sofia.

Hvorhen da raader du mig, mild og from,

At gaae? Jeg er som nyfødt nu paa Jorden —

Skal jeg gaae vesten? østen? syden? — norden?

Merkur.

Vend først dig om!

(i det, Sofia vender sig)

Gornemmer du nu Vindens Blæsen?

Sofia.

Ja! den er stik imod —

Merkur.

Saa gaae kun efter Næsen

Tilbage ligefrem den Vej, hvorfra du kom!

(Sofia gaaer. Merkur seer efter ham, og svinger sin Hat til Afsted.)

Den Karl var Penge-værd især paa Vagt om
Matten!

Til Lykke saae han ei Gudvingerne paa Hatten.

Spring over Molbækken.

A. (paa den eené Side.)

Den svulmer — jeg gad over paa din Side —
Der, synes mig, er bedre — Mon ei Spring? —

B. (paa den anden Side.)

Ræk Hganden mig! Lad Foden ei dig glide!
Jeg selv sprang over nys, som ingenting.

A. (efter at have springet.)

Det over Skævet gaaer! — Men see de Dreng!
Hvor de gaae selv paa langs med Lyst deri!

B.

Det er den unge Nobels Yndlings = Stie!
Jeg har den Traffen der betragtet alt for længe.
(han vil gaae.)

A. (holder ham.)

Har, apropos! du læst, hvad i Athene staaer
Dag i dens Glud = August og Glud = September?

B.

Mænd har jeg saa! Jeg seer, Molbækkens Nalle
gaaer;
Og gaaer endnu maaskee October og November —
Saalen e vi har Lee, saa gaaer det got endnu;
Men bie til Frostens kommer! Pyz! — saa Duh!

A.

Hvad saa? — den kommer sikkert i December —

B.

Saa fryser Bækken til — og Nollen gaaer itu!

A.

Men bliv tilovers intet, meener du?

B.

Nei! De, som holde reent i Smaagemakkerne:
De Folk, der bag om Giortelængen boe,
Der samle Pjalter, Pus, og gamle Skoe,

Hver Østerskal, hver huse Summerfloe,
 Steens Blade, Porteskaar, det hele Bo,
 Resch eengang havde sat med Legio,
 Samt alt, hvad over Lethes Langebros
 Heurumles under Byens Mætters —
 De Folk, som Grundtvig, med sin gamle Tro,
 Og gamle Dierobed, vilde kalde Nækkerne —
 Bortbringe Møllen, som dens Møllebro,
 Samt alle Gulene med alle Tækkerne.

2.

Men vil Du taale didindtil de Stænk,
 Du faaer af denne Møllegang? Betænk —

3.

J Mandeverbenen jeg ei mig stænke lader;
 Jeg haaber, jeg har viist, alt længe før,
 Jeg paa Parnasset veed, at feie for min Dør!
 Jeg Templet reense vil; men — holde veent paa
 Gader,
 Jeg Krosten — der gjør hver en Molbæk tør —
 Og Politiets Omforg overlader.

A n m æ r k n i n g.

Mens legemlig paa Musers Spillebord
 De svære Saaer i Hjulboret trille,
 Høit over deres Læs det morer mig, med Ord
 Saa let, som mueligt, aandeligt at spille.

Allerseeneſte Parnassiſke Nyheder *).

I.

Fra Adam Oehlenschläger (af hvem vides ellers ikke) er udkommet et pudſeerligt polemisk Skrift i aldeles ſolut Stil, betitlet: „Til Publikum. I Anledning af Freyas Alter, forkaſtet af Theatercenſorerne —“ til hvies Bilboſkab, Skoleholderlighed, og Jakobitet der neppe findes Mage, hverken i Ludlams Hule, Fiſkeren, Freyas Alter, eller nogen anden hvilkenſomhelſt, heftet eller indbunden, bogſtavelig Daarekifte. Men, da dette med Kongens, og Folkets, og Totrediedelen af det philo-

*) Skulde nogen ſtøbe ſig over Superlativet „Allerſeeneſte,“ ſom om Danſanas Forfatter (ikke Udgiver) pludſelig havde omvendt ſig fra ſit gamle „Pedanterie, at lægge Vægt paa enkelte Udtryk“ (ſee Ediktet: „Til Publikum“ S. 11), bedes en ſaadan fornuſtig Læſer at betænke, man ikke got kan kalde Seenerne end ſeeneſt anderledes. Nyhederne i nærværende Auguſt-Hefte ere nemlig fra September og de forſte Dage i October ſamme Aar. Det er ikke min Skyld, ſaaldt, ſom at Thoras Fortſættelſe forſt kommer i næſte Hefte — der imidlertid alt er under Trykken.

sophistiske Fakultets DOM truende Manifest, egentlig er stilet til de Herrer Theatercensorer — anmelder jeg det blot, indtil videre, forsaavidt det og er forelagt mig, som integrerende Deel af Publikum.

II.

Som kontrasterende med dette Skridt fra den første af vore traagiske Digttere — der er i blindtymende Nedgang — kunne vi ikke undsæde, med hiertelig Beundring, at give vore Læsere opmærksomme paa et ganske modsat af den anden, der netop derimod beviser, at han er i klart om sig blikkende Opgang, Digteren Ingemann har nemlig (som vi troe, med Visshed at vide) forlangt sine til Theaterdirectionen indgivne Tragedier: „Hyrden af Tolosa og Lovriddersen“ tilbage.

III.

Med i den Græmmelse, paa Moderomaalets og Litteraturens Begne, Danskaus sig selv eensgang opofrende Præst har følt over en Månade den suagelige Nærstids Trykprodukter, er han rigelig bleven trøstet ved de to Afhandlinger: „Om det philosophiske Nærhundredede,“ og „Om historisk Vidsskab“ af Herr Grundtvig, i hans to seeneeste Hefter af Danne: Virke — det aanderiæste og herligste fra Tankens og Foredragets Side, jeg hidindtil har læst i dansk Prosa.

D a n f a n a .

Et Maanedskrift

af

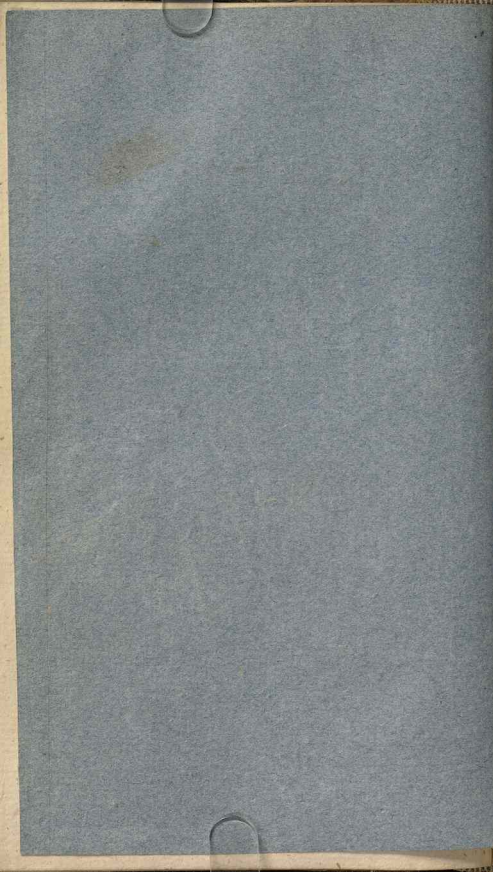
Jens Immanuel Daggelsen.

September.

Kjøbenhavn, 1816

Hos Boas Brännich,

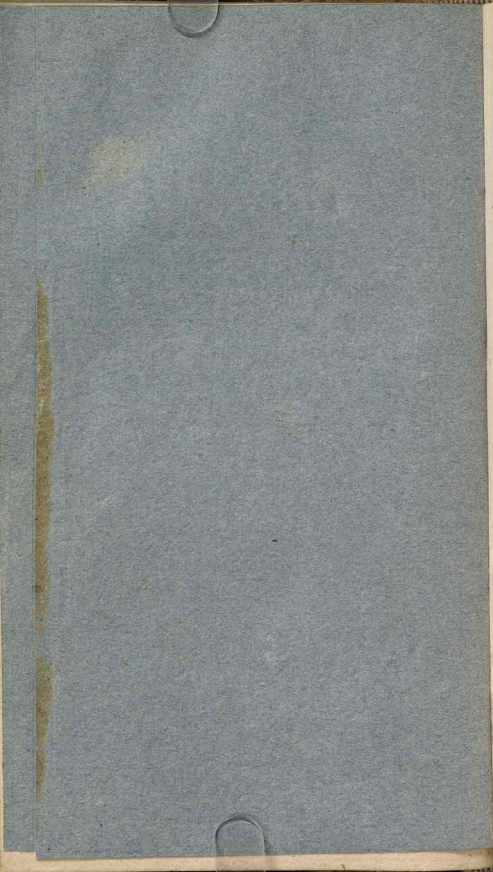
Lovstræde No. 128.

Indhold.

Tempelfang S. 197.

Asenutidens Abracadabra, eller Skjald-
børnelærdømmens, hin Irvæ-
des, betydningsfulde Kierner
i tre Skaller. Et komisk Læ-
redigt 201.

D a n s a n a .

Den 28de October 1816.

T e m p e l s a n g .

Wens fro lovsynger Vaar og Sommer
Hvert Folk i Syd og Vest og Øst,
Dit Danmark frydes naar du kommer,
Du Nordens sildigskionne Host!
I dig bød Himlen huldt: Frembyd,
Hiemlandets Vnde, Hertogs Vrend!

O Hil i, Solens Afskeds Dage

Din gyldne Kronings Tvilling's Fest!

Dit Eden spandt; men lod tilbage

Hvad Edens Himmel havde best!

Idag bed Engles Skaber: Bliv

Danfolkets Rose, Fredriks Liv!

Idag sprang frem paa spæden Stengel

Den hulde Roses milde Knop;

Og Dannishedens anden Engel,

Den første værdig, vored op.

Fordopplet straaler Dagnars Krands

I Carolines Ufhylds Glands.

Velkommen, Landets elskte Moder,

Dit Danmarks Vaar i Høsten lig,

Her mellem dine toende Moder!

Din Fredriks Folk velsigner Dig!

Som Glæden, efter Beemods Savn,

Velkommen i vor Længsels Favn!

End' soinde Solens lyse Dage,

Smil Du med Huld kun til os ned!

Dg selv i Vintren Dan skal smage

Sin Høstvaar i den gyldne Fred!

Velsign os længe, Freden lig,

Som Dine Børn velsigne Dig!

Til Fromheds, Yndes, Dyds Exempel
 Alt helliget i Engles Sorg,
 Smil længe glad i Musers Tempel,
 Som i Din Fredriks Kongeborg!
 Her! alle Toners Klang deri
 Er til Din Lovsang Harmonie!

Maria! see vor Taare rinde!
 Vi hilse Fædrelandets Prind;
 I Dig, Du Hierternes Fyrstinde,
 Vi signe Fromhed, Ynde, Dyd.
 Smil til os ved vor Faders Brest
 O Du, vor Moder, Fredriks Byst!

A s e n u t i d e n s
A b r a c a d a b r a.

Eller

Skjaldbørnelærdommens,

hin „lurvedes“

„betydningsfulde“ Rierne

i tre Skaller.

Efter venlig Begiering

Fiedsommeligen uddrager og moetsommeligen

fremfat

af

Disciplernes affatte Mester.

Abacadabras Første Deel.

A B = A l f o r a n e n,
eller
O l d e n = S k a l l e n.

Chor af Indiske Mfer.

„Skal vi stene jer med Olden“.....

Fiskeren S. 164.

A s a l f o r a n e n .

A s e n u m m e r n e ,

eller

de nattegamle Runebilleder.

I

Seer du denne tørre Pind,
Uden Feil og Lyder?
Sparsomt af dens Fyrreskind
En Slags Harpir flyder.
Den maaskee blev til en Snog;
Men, hvis Naron og den tog,
Løp den aldrig flyder.

2.

Oven bugtet, neden stiv,
 Gled paa Skibets Bane
 Giennem Poesiens Siv
 Sneffen, som en Svane —
 Af! desværre! Oven er
 Blevet nu et frossent Rier,
 Og den selv en Kane.

3

I en evig Strøm af Graad
 Kringlen giød sin Klage,
 Giorde Landeveien vaad
 Med dens salte Luge;
 Og af denne Butterdey,
 Efter eget Contrafey,
 Dagte den os Ruge.

4

Tvende Vinde krydsviis lagt,
 Og en mindre tredde,
 Seer du, naar du lidt giær Ngt —
 Glet, hvad det skal hedde?
 Mærk dig: Streg — og Streg — og Streg —
 At du giætter det før jeg,
 Derpaa tør jeg vædde.

5

Seer du denne friske Tyr
 Med et Horn i Panden?
 Er det ikke Byens Tyr,
 Er det dog en anden.
 Ordet gaaer, det andet Horn,
 Han skal have havt tilforn,
 Staaer i Pant hos Sanden.

6

Her det aandelige Mul
 Seer du i dets Roden
 Næsen over Mundens Hul
 Vøier sig mod Foden;
 Hvis den finder der lidt Smuds,
 Skader ikke; thi for studs
 Op mod Himlen stod'en.

7

Salig Kongen seer du her
 For vort Hippokrene,
 Som paa Skildte man ham seer,
 Og paa Milesteene —
 Noget helligt ogsaa har
 Hule Karlen aabenbar:
 Tallet notabene.

8

Dette her af Orefied
 Ode = Pølser ruller;
 Stopper og med Havregrød
 Vor Oplysnings Huller.
 Hjertets Blære, Hov'dets Skaf,
 Samled i et Ordetal,
 Ere tvende Kuller.

9

I de ni Gudinders Dands
 Findes han ei længer;
 Men, saasnart han seer sin Kands,
 Er han Styverfænger.
 Skade! Digternullet hans
 Havde dog en herlig Krands,
 Men, som sees, den hænger.

IO

Sku min Bali-Magni-Torn
 Med sin Rose stride!
 Hvad han ei har vidst tilforn,
 Saaer han vel at vide.
 Slog han over Tullet Streg,
 Samlende sit bedre Jæg,
 Gad jeg Manden lide.

Det ellefte Bud.

„Lad dem alle stange, slaae,
 Gaae, forfølge, hade —
 Du dog derfor aldrig maae
 Dig forbløffe lade!“
 Det er end Kritikens Bud;
 Og det seer livagtigt ud,
 Som J. J. paa Blade.

Provst Sæmund den Ungres
 pynt : op : i : danske Forklaring
 af
 Abracadābara.

Provsten.

Svar. Lille! Gad han være lykkelig
 I Sangens nattegamle Himmerig?

Drengen.

Ja, kunde jeg kun bare blive det;
 Men jeg er bange, det er ikke let.

Provsten.

I visse Maader har han ganske Ret.
 Men vil han gaae sagtmødigen med Tzal
 Den Vei, som fører ham til dette Maal?

Drengen.

Ja! kunde jeg kun bare finde den!

Provsten.

Vær ikke bange! Husk sig om! Hvorhen,
 Har jeg ham sagt engang, han skulde gaae?

Drengen.

Til Afsnitidsbogen — til Abra —
 Cada — Cadab — Abracadabara —
 Den store Billedbog, med Billeder paa,
 Der er saa fuld af Træsnit: Kobberstykker —
 Der altid, troer jeg, hvordan man den trykker,
 Beständig kommer ud i dette Aar,
 Og derfor ingentid tilgavn's forgaaer —
 Det lurvede Genies betydningsfulde Kierne,
 Latinsk benævnt: Edda catholica,
 Og paa sin tydsk: Romantisk Cabala —
 Jeg bladrer i den overmaade gæerne
 For Billedernes Skyld især,
 Dem Ugsspils selv ei komme nær.
 Det er en Bog, som langt gaar over alle Bøger,
 Hvis Mage man i hvert et Land,
 Hvor man gær alt for meget af Forstand,
 Forgæves søger —
 En Bog, der indeholdet al den Sands,
 Al den Religion, og al den Lære,
 Gemytterne har nødig her til Lands —
 Og, som jeg haaber, De mig vil forære,
 Hvis min Examen jeg bestaaer
 Saa gæt, at bedste Karakter jeg faaer.

Provsten.

Det lover jeg ham. Hvo har skrevet den?

Betænk sig lidt, min lille Ven!

Drengen.

For Nutids Ufer.

Provsten.

Hvad er det for Karle?

Drengen.

Ufødte Evende, nattegamlé Jarle,
 Vidunderspøede Frelsmænd, komne hid
 Darauffen fra med splinternye Murer,
 For paa det skællandsk-fynske-jydske Vid
 At lægge stærke fremmede Kapsuner.
 I stor Mangfoldighed de drage frem;
 Det fast umueligt er, at tælle dem.
 I Bibora lade de dem allerede —
 Da de har Overmægten der — tilbede.

Provsten

Hvad falder man dem her i Risbenhavn
 I meere dagligdase Ubraser
 End „nattegamlé Jarler“ — „Nutids-Ufer“ —
 Og „tydske Cabbalister“, med eet Navn?

Drengen.

Med eet Navn: Digttere — som nu de falde —
 Det samme, som Poeter, eller Skjalde.

Provsten.

Hvad er det vel for Folk i Grunden? hæ?

Drengen.

En Art af Engle, naar det ei er Fæ!

Poeter ere nemlig her i Live

Det høieste, hvad Drengene kunne blive.

Provsten.

Hvad Grundbetydning har det Ord: Poet?

Drengen.

En Gjører — den, som gjør.

Provsten.

Fuldkommen rigtig —

Glem aldrig den Betydning — den er vigtig!

Men gjøre, veed han nok, min Ven, er eet,

Og gjøre, noget andet —

Drengen.

Før Exempel:

En gjør i Thee, og een i Hamp og Hør,

Og een i alt, fra Musfelin til Smør;

Men det er ikke, hvad Poeten gjør —

Han gjør i Vers —

Provsten.

Og det er Skønheids Stempel

Han sætter paa det Giorte. Som Poet

Han gik med Amor i Natnren eet,
 Og frandsfer med sin Birken begges Tempel.
 Drengen.

Det er utroligt, siger man,
 Hvad sligt et Englesfolk paa Jorden,
 Især i Norden,
 Hvor Penge selv er Digt, udrette kan!
 Gud give jeg og saadan een var vorden!

Provsten.

Men — er det ikke Skabninger, som vi?
 Hvis Deen har Støvler paa, hvis Hodder stikker i
 Nathuer, eller og i Hattepulde?
 Der sole Heede, Sult, og Tørst, og Kulde?
 Og skundom have meget Dryderis,
 For endelig at lægges under Mulde?
 Kort: Mennesker — der ei for „men“ er frie,
 Der have deres Feil, og, iblandt andet,
 Hver Svagbed, som er giængse her i Landet,
 Fra Snue til Hydrophobie?

Drengen.

Eildeels. Men de er alle Bollen hulde,
 Og tomme Flaskerne med meer Genie,
 Og spise Tørst med mere Smag end vi;
 Desuden er de næsten altid fulde —
 Og Viin, og Punsch, og El, og Brændeviin

Indgav dem, og vil stedse dem indgive,
 Hvorledes de til Dyr og kunne blive —
 Til Svaner somme — somme blot til Sviin.

Provsten.

Vel svart, min Søn! De hellige Poeter
 Har deres Feil, som Povel og som Peter;
 Men de har Ullets Malt og Vinens Svovl
 I Skrift forud for Peter og for Povel:
 Begeistring, Aand, og Ild, og saadant noget,
 Som kaldes Furor, eller: Raserie,
 Paa got Latin — og, selv i græske Sproget,
 Manie.

Hvor mange har vi her i Landet?

Drengen.

Tusende!

Provsten.

Tænk lidt sig om! vær ikke saa fremsusende!
 Hvad? Tusinde Poeter i en Stat
 Som lille Danmark? — Er han desperat?

Drengen.

Jeg troer, at der er fleer, for saavidt alle
 Nu digte løs, saasnart de kunne lalle.
 Tæl dem, som aldrig gjøre mindste Gavn,
 Og (da hver Gjører dog maa gjøre noget)
 I Rim, og uden Rim, omgiøre Sproget!

Provsten.

Jeg tæller ifkun dem, der har et Navn —
Som man beundrer, og, som man beundrede —
Hvor mange har vi vel af dem?

Drengen.

Et Hundrede!

Provsten.

Jeg troer, at han en Smule driver Spil
Med mine Spørgsmaal. Svar ei hen i Taaget!
Jeg spørger nok engang — var ikke fjoget! —
Hvor mange tør han tælle til
I dette hans Voeters Hundred,
Som man beundrer og beundred
Et Dieblik, om han saa vil,
Der, naar det i Kritik til Stykket kommer
Blot vilse holde sig til næste Sommer,
For ei at sige længer —

Drengen.

Høit til Ti,

Hvoraf de to er smaa, de otte store —

Provsten.

Nei, lille Ven! der atter vild vi foere —
Husk os lidt om! betænk os lidt derpaa!

Drengent.

De to er store, og de ni er smaa —

Provsten.

Gisr Elleve, min Ven! — Han nys jo sagde,
Der var kun ti?

Drengen.

Jeg til de Store lagde
I Lov een; mig syntes, een var alt for lidt —
Og, at de ni er smaa, jeg got mig minder
Nu, jeg mig rigtigens derpaa besinder;
Thi derfor har jeg hiemme Sort paa Hvidt.

Provsten.

Det! ganske ret! — Hvad hedde de?

Drengen.

De store?

Provsten.

De store med de smaa?

Drengen.

Lad see! — Du skal
Slaae frisk paa Snuden — bande — Pøblen
moere —

Gaae fra Forstanden —

Provsten.

Sagte! lille Ven,
Nu løber Munden åvet om igjen! —
Det er jo Buddene — som vel i Tal
Er og ti, tolv — men ikke det, hvorefter

Jeg spørger her. Jeg spørger: hvad de smaa
Og store Digtre hedde vel?

Drengen.

Ja saa! —

Det Spørgsmaal, det, gaaer over mine Kræfter,
Herr Provst, i slig en Hast at svare paa.

Provsten.

Hvorledes? han, min Ven, et oplagt Hoved!
Har han nu glemt, hvad han i Fjor mig loved:
Endog de fregne Stykker! Han — saa nem —
Dog i det mindste tælle kan til Fem?
Giv sig lidt Tid! —

Drengen.

I ægte Poesien,

Hvortil jo hører ogsaa Profodien?
Ei sandt?

Provsten.

Forstaaer sig!

Drengen.

Nu — deri — maaskee —

Seg, sandt at sige, tæller knap til Tre.

Provsten.

Jeg vil ham hielppe lidt: Hvad staaer der foran Mullerne
I Mandeverdenen — jeg mener Mullerne?
(Han seer, jeg aabner Døren ham paa Klem!)

Hvad hedde de, der i det ægte Hiem,
 Som Thor, med Odin, og hans Egtefælle
 Behersker — egentlig her hiemme tælle?
 Hvad hedde Digterne?

Drengen.

Du har jeg dem!

HerrEn—HerrTo—HerrTre—HerrFire—Sem—
 Herr Sex — Herr salig Syv — Herr Otte —
 Herr Ni — Herr Ti — Herr Elleve (dog nei!
 Den Ellefte, Herr Var der, er der ei) —
 Den Tolvte

Provsten.

Stop dog! — Er den først paa Vej,
 Saa løber Tungen, som en Rumlepotte!
 Med denne slemme Bane, lille Ven,
 Maa han see til, lidt af at vænne den!
 Han ramser, som en frejast Alter-Digter,
 Det eene paa det andet i en Hast:
 Steen, Stolper, Støvsler, Hovdvandsæg, og
 Pliater,
 Og Fanden, og hans Bilbo — løst og fast —
 Hvor mange Gange har jeg ikke sagt ham,
 At Digterne, som Fællene, var ti?
 Jeg gad dog vidst, hvad der kan have bragt ham
 Paa fleer? — Den tolvte! hvilken Phantasi!

Den tolvte! — Meener han den oversættende?
Med ham har Musen intet Maskepie.

Drengen.

Jeg meente med den tolvte kun den trættende,
Ham, som, i visse Timer ganske fri,
Sik anlagt bag den stettes Gaasestie
Det velbekiendte Dit og Dat forjættende
Fransk = velske = jydsk Evinerie —

Provsten (afsende).

Jeg haaber, han har aldrig sidd deri,
Mit Barn?

Drengen.

Jeg kender det kun af Berettende —

Provsten.

Spring det fra nu til evig Tid forbi!
Men — for at bringe ham af Bildereden —
Hvor mange — (jeg har sagt ham det forleden
Paa græsk) — hvor mange Musen er der?

Drengen.

27.

Med samt den ellefte —

Provsten.

Der har vi Kurren,
Ham kom paa Traaden! Han har tale hørt

Om Jomfru Biehl — det har ham nok forført
Til denne vore Digteres Forpurren?

Drengen (hurtig).

Og elleve Jomfruer — ikke sandt? —

Der ogsaa var engang, Herr Provst, paa Jorden?

Provsten.

Elleve Tusind Jomfruer man fandt

Engang i Syden — andre sigte Norden —

Det er en Sandhed, hvis det ei er Tant;

Dog staaer det ei i Skriften. Mange meene,

(Blandt andre, Bispen selv i Klazomene)

Der var en Hoben Fruer deriblandt —

Formodningen er ræsonnabel.

Da det er Ting af fielden stor Bærdie,

Man ei bør være for spandabel

Med Jomfruskab og Poesie;

Historien blev ellers let til Fabel.

Mig synes, jeg har læst i en Geographie,

Den Kirkegaard endnu skal findes

(Tæt ved Lyon, om ret jeg mindes)

De Jomfruer begroves i;

Men, at de tvende sidste Muller

Paa deres Mindesteen var blotte Tagdryp-Huller,

Og Tallet altsaa Hundred kun og ti.

Naar man betragter Tingen nuomstunder,

Det er og bliver dog et Under
 I hvad paa græsk blev kaldt Parthenopie.
 Men hvad har det med Ufer at bestikke?

Drengen.

Med Uferne? Jeg troede, det var Digt,
 Som Muser, og som Genier, og sligt
 I Overflod —

Provsten.

Men hør engang, min Lille!
 Er det Enfoldighed? hvad? eller, for at drille
 Sin Provst, naar noget saadant taabeligt
 Han svarer mig? Dum er han sikkert ikke!
 Han kan hver anden Dog i Skolen stikke;
 Jeg frygter, der er Ondskab, eller sligt
 Derunder! — Svar mig, Spottesugl! oprigtig:
 Er det Malice?

Drengen.

Neen Enfoldighed;
 Heiherdige Herr Provst, saa vidt jeg veed;
 Jeg svarer sligt i min Uskyldighed —
 Jeg veed kun lidt endnu af Æsthetiken,
 Jeg ja begynder først at lære den!

Provsten (klapper ham paa kinden).

Saa er det got! — Men nu til Æse-Poetiken
 Tilbage! — Nævn de Ti mig om igjen!

Drengen. (tæller paa Fingrene).

Herr Een — Herr To — Herr Tre — Herr Fire —
Fem! —

Provsten.

Apropos! hvi herrer han ei ham?

Drengen.

Jeg veed ei selv! — Han ligner lidt La Hire
Blandt Herrebladene — det var en Skam,
At kalde Knægten Herre! —

Provsten.

Hvis hans Lire

Han kiendte, lille Ven — den Herre. Vægt
Han har i Sang — om ikke just den første,
Saa dog blandt alle ti maaskee den største —
Han herrede ham eene!

Drengen.

Men Klør Knægt

Mig gælder ogsaa meer end Ruder Herre!
Jeg kunde let ham kalde meget værre —
Naar herrede man Shakspear og Homer?

Provsten (sagte for sig selv).

Jeg troer, min Salighed, den Dreng veed meer,
End Dispen og jeg selv, i sin Forklaring! —

(heit)

Saa kiender han ham?

Drengen.

Blot det lille Horn,

Han har i Vanden — en Slags Nabenbaring
 Af Mod og Kraft, som intet Tal tilforn
 Har robet mig. Og synes mig, at Svandsen,
 Han har, er den guddommeligste Svands,
 Som noget Tal har opviist her til Lands —

Provsten.

Men Overmod, og Kraft, som styres ei, er farlig,
 Og man med Horn og Svands maa være meget
 varlig.

Hvis Krukken øreløs vil ikke gaae fra Vands,
 Fornuften maa gaae Haand i Haand med Svandsen!

Drengen.

Sem er en smuk Figur i Springedands;
 Og indtil videre jeg giør ham Krandsen —
 Jeg springer gierne selv!

Provsten.

Det mærker jeg!

For ham har min Forklaring ingen Streg —
 Han springer over Een, og To, og Tre, og Fire,
 (Trods alle Streger, som den sidste fire)
 Han springer strax til Sem! — Ifald han veed
 Om alt det øvrige saa got Beskeed,
 Saa kan jeg reformere ham i Morgen.

Drengen.

Jeg er kun ti Aar gammel —

Provsten.

Det er Sorgen!

Men, tår jeg ikke Feil, har han Gent

Min lille Gylfe, for dem alle ni —

(sagte)

Thi jeg undtager X'et, Nummer IO.

Drengen.

De gode Tanker vil De snart forandre,

Herr Provst, naar vi er kommen længer frem:

Hvis jeg og noget veed om Nummer Fem,

Saa veed jeg desto mindre om de andre.

Provsten (lidt ærgerlig).

Han har læst over dog paa alle ti,

Og ikke sprunget nogen A's forbi —

Drengen.

Selv ikke 6 og 7 —

Provsten.

Hvorfor just dem i Staden?

Drengen.

Fordi — men, med Forlov! jeg er saa trang —

Lor jeg gaae først lidt ud paa Gaden?

Provsten.

Ja gierne, lille Ven! — men sig en anden Gang:

Da mihi

— Han er alt af Døren ude.

Det er en Gandens Dreng! Af lille Tude
 Der sprudler alt en heel satyrisk Ely!
 Der sidder paa den lille Knægt et Hoved,
 (Hvis ei min Dektor mit for meget loved)
 Som paa mig selv!
 Jeg troer, han veed Athenes Utricismus
 Med dens Forklaring udenad,
 Og meer om Poesiens Libberismus
 End Møller, Præst, og Provst i Brovlevad,
 (I fald de vidste noget) vide gad.
 Var jeg ei ganske fri for Beatismus,
 For Stolpepral, og Oldensteenerie,
 For Smagsbestalling, og Professorismus
 I Dramatikens nyeste Daptismus,
 Og for almindelig ei fiendt Genie —
 Var jeg, som een og anden Ole Slave,
 Der, pludselig Herr Ole kaldt,
 Sig skaaer, som han var reent af Lave,
 Naar man ham titulerer ei Herr Alt —
 Tog jeg det i Betænkning, ham i meere
 Af OldenFallsen at examinere.
 Han gav mig et Par Nam, endskiøndt jeg lod
 Naturligvis, som jeg det ei forstod —
 Og blev bestandig ved, mig at herrere:

„Herr Provst! Herr Provst! — Jeg tænkte;
den var god!

Af det Slags Pisser kan der vanke flere.
Men, ligemeget! Staaer jeg der en skøn,
Saa staaer jeg dog — og leer af Hjertens Grunde;
Thi Bid er, som i min, og Bid i andres Munde,
Og Bittighed, endog paa min Bekostning, skøn —
Der har vi ham igien! — (til Drengen)

Nu hør engang, min Søn! —

Herr lille Gylfe! burde jeg vel sige —

Drengen.

Man herrer ikke mig og mine Lige!

Provsten.

Det var vel stolt!

Drengen.

Herr Provst! det var kun sandt;
Et Ord mig af Dem Selv derved i Tanke randt:
„Man under Herre kan, som over Herce være!“

Provsten.

Det har man fleest Exempler paa, desværre!
Men — fald ei selv i Graven, du mig grovt!

Drengen.

Naar kaldte jeg vel Dem: „Herr store Provst?
Provsten (bidende sig lidt i Læberne).
Du bliver næsten bitter, lille Pusling!

Jeg elsker Skiemt; men — Skimtet af Foragt,
 Og Træk af Ondskab — med og uden Magt —
 Jeg elsker dig for høit — tag dig i Agt!

Drengen.

Herr Provst! jeg er i Skal mod Dem en Mus-
 ling —

Tilgiv! hvis jeg har ubesindig sagt
 Et Ord, som kunde saare den, jeg ærer,
 Som min Punt-op-i-Dan, og Provst, og Lærer!
 Hvi hannede De mig i al den Tid til nu?
 Hvi kaldte De mig ikke Pebbling, Pusling,
 Grønskolling, Vesel, Slubbert, Snyngel, Usling,
 Tilskæiende det hjertelige Du?
 Hvor gierne havde jeg Dem kaldet Fader,
 Istedenfor det Herre, som jeg hader —
 Hvorover De i mine Dine staaer
 Saa høit, som jeg endnu derunder gaaer!
 De elsker altsaa Gylfe, trods hans Lader?
 Thi det er ei hans Hierte, som gjør Nar
 Af, hvad han ei forstaaer, i gale Svar,
 Og leer af det, ham synes overende,
 Ved Stierte i Veiret, Næse ned at vende,
 Mens selv maaskee han paa sit Hoved staaer —
 Jeg veed, jeg er en Pog, i hvor det gaaer.

Provsten (tager ham i Favn og kysser ham).
 O! bliv det, Engel! Nu, jeg saae dit Hierte,
 Skal intet Svar af dig mig meere smerte!
 Glem, søde Dreng, glem alt hvad jeg har sagt!
 Kun svar mig! sig mig „Du“! og kald mig
 Fader!

Behold dit Smil, dit Lune, dine Lader;
 Og tag dig kun for hyllet Graad i Agt!
 Skiemt frit med alt det brammende Forskiellige,
 Med Skalde: Pral, som Mæv's og Bav's;
 Giv Nar af alt det endelige Snavs,
 Og spil med Alt, undtagen med det Hellige!
 Drengen.

Vee mig, om jeg det nogensinde gjør! —
 Men ikke sandt, Herr Provst! endskiøndt jeg bør,
 Hvad mig er foreskrevet, svare,
 Jeg dog imellem ogsaa spørge tør?
 For Spørgen kan jeg ikke let mig bære —
 Provsten.

Spørg frit, min lille Ven, saa tidt du vil!
 Drengen.

Er denne Digt: Examen, for Exempel,
 Her i de ti Poeters Rune: Tempel
 Et blot et Ase: Børne: Spil?

Provsten.

Hvi sga? hvad bringer dig paa denne Tanke?

Drengen.

Det Digtér-Tusindbiørg, hvis Hundredbanker
 Svandt ind til et Mulvarpeskud af Ti —
 Hvorfor jeg, sandt at sige, dog er bange,
 Det torde være let endnu for mange,
 Med Hensyn paa den ægte Poesie?

Provsten.

Det er en yderst vanskeligt Materie —
 Der er, og blive maa for nogen Tid,
 I vor Examen Artium Mysterie —
 Dog — hvis du stadig gjør dig Flid —
 Indlemmer jeg til næste Ferie
 Dig i dets Helligdom, maaskee.

Drengen.

Jeg troer i Afenummernes Komædie
 Grangivelig igjen at see
 Jævnherren, Herren selv, og Herren Tredie?

Provsten.

Maaskee!

Drengen.

Naar jeg tar alle Muller bort i Tanken
 Af Tusindbiørg og af Hundredbanken
 Og Muldvarpskuddet, bliver der kun tre.

H. B.

Q

Provsten.

Du har sagt A — jeg faaer at sige B!
 Forstaaer du mig, saa vil vi lægge
 Til begge
 Vor Aseverdens store C.

Drengen.

Jeg troer paa dette Bink at ane Trilogien; —
 Og nu Herr Provst forstaaer jeg Ironien
 I Aseverdens store Job af Tre:
 Dens Alforan = Abracadabara —
 Dens Edda = Cabbala = romantica
 Behandler kun, hvad der gaaer fra;
 Det er ei Mythen selv; men blot Mythologien.
 O! Held mig lille Gylfing, som sik see,
 (Bed giennem Sprakken ind at sigge)
 De Tis (som fordum Tolvs) Forvandlinger i tre:
 As = Odin — Asa = Thor — og Asin = Frigge,
 Har — Jaffenhar — og Tredie!
 Nu gaaer et Lys mig op i alt det — Stregede,
 Hvormed jeg hidtil egentlig kun legede!
 Den hele nattegamske Gudehær
 Med sine strenge Bud og Laugsartikler,
 Og alt hvad Ase siden selv udvikler,
 Blot Aseutidskyggen er. —

Tag bort de Tre, saa blir tilbage Gullerne
Med Mullerne —

Provsten. (smilende.)

Du kommer Semmens Arvepart især
Med denne Giatning meget nær.

Drengen.

Har ret jeg læst i Deres Miner?
Hvad der var Aser hist og Alyniner
Er Aser kun og Aseinder her?

Provsten. (loftende sin lille Finger.)

Lys, lille Gylfe! Meget jeg tilføder
Din overgivne Munterhed
Eil rette Tid, paa rette Sted;
Dog maae du holde Maade med
Afenutidig Spøg og Semtals Bittigheder!

Drengen.

Hvad tør man spille med i Nord,
Hvis ei lidt af og til med Ord?

Provsten.

Spil med dem frit, min Søn, kun ei paa samme
Maade,
Som den, der ei forstaaer sit Spil!

Drengen.

Jeg veed nok, hvad Herr Provsten sige vil —
Lad min Uskyldighed kun raade!

Saa vidt den aldrigen skal drive det i Spil,
 Vor Snorro Sture Snorleson at kalde,
 Apol Vapol, og Venus Menus — til
 Omfider Spillet selv maae sammenfalde
 Med hvad jeg ikke navne vil —

Som, om det faldt mig ind, ærværdige Herr Sær
 mund,

At kalde mig en Sylfe, Dem en Sæmund?
 Med saadant Spil et lille Digtér = Kræ
 Bevilser kun, at ikke blot i Grundten,
 Men selv i Skinnet — selv i bare Munden —
 Det er et Sæ.

Provsten. (seer paa sit Uhr.)

Men Timen, seer jeg, er udrunden —
 Gaae nu for denne Gang, min lille Ven!
 Og kom i Morgen Formiddag igien!

(Sylfe gaaer.)

Jeg Maae til den Dreng har aldrig funden!
 Hvis han i Tide seer sig ret i Speil
 Paa Biekningen af hines Slemmen
 Og Demmen,
 Jeg haaber at det engang bliver Femmen,
 I Skjald = Dekaden, uden Femmens Seil.

Abacadabaras Anden Deel.

Ellemose = Loven,
eller
Kastanie = Skallen.

Chor af Indiske Uller.

„— med Kastaniens haarde Skal“.....

Fisleren S. 164.

Ellemoseloven.

Herrebudene.

(Fortsættelse af Sæmunds Examen.)

Provsten.

Nu, lille Ven, nu, vi forstaae hinanden,
 Nu ville vi alvorlig giennemgaae
 Hvad Phantasien siger mod Forstanden,
 Og for det første saadant lade staae!
 Hvor mange Surex har den Alkoran-Papism
 Man kalder nutildags i Poesse,
 Paa Grund af, hvad os skrevet har de Ti,
 Digt-genialt Parterrorismus?
 Hvor mange Parter er der i
 Den jakobinske stolte, stolperolige,
 Spor-min-hovmesterlige, bil-be-bolige
 Abracadabara-Mythologie,

Der grunder sig i Tro paa den utrollige
 Nutidens Cibberſke Philoſophie
 Med hele Dunciadens Dumbhed i?

Drengen.

Men er vi ikke Proteſtandre, vi?

Proſten.

Vi to, min Viſle! ja! men, for at proteſtere,
 Maa vi ſee til, at blive flere;
 Og for at proteſtere med lidt Synd,
 Maae vi for' alting vide lidt til Grunde,
 Svad, hvorimod, hvorledes, og hvorlunde! —
 For at udøve Dyd, man forſt maa kiende Synd,
 (Forſtaaer ſig, theoretisk kun) — hvis ikke,
 Behøvede man Næſen ei at ſtifte,
 Som Skoledreng, i mindſte Bog;
 God er ei længer nok, man og maa være Flog;
 Og, for at blive det, maae man det Gale kiende;
 Bort Livs Barnagtighed fik ellers aldrig Ende.

Drengen.

Men var det ikke got, den aldrig Ende fik?

Proſten.

Jo! hvis den kunde blive, ſom i Eden
 For Faldet, eet, min Ven, med Barnligheden;
 Men mellem voxne Digtere hernelled
 Den holder ikke længer Stif.

Vi tør ei meere paa Naturen skole;
 Vi maae nu cengang giennem Kunstens Skole:
 Maae gaae til Provsten — til Information,
 Til Hiølleboder, og til Fakulteter —
 Paa Prover — paa Parterrer — paa Priveter
 Og Privatisstimer hos Povl og Peter,
 I vor Poet-Religion.
 Vi ei gaae nøgne meer i Uffylde Have;
 Vi har ei Skjorter blot, men lange Buxer paa;
 Og i vort Eden her Naturens blotte Gave
 Til paradisisk Fryd kan nu kun lidt forslaae.
 I Norden, hvor Naturen aldrig sveder,
 Naturens Søn desmeere svede maae;
 Kartofler selv, end sige Saltgheder,
 (Hvis og for intet man dem kunde faae)
 Man her til Lands dog ei kan spiise raae.
 Kultur maa til, min lille Ven! — Polering
 Af alt det lidt, vi har, i Smagens Syndefald —
 Og selv den allerførste Stolpe-Skjald,
 Var han og nok saa født til sin Regiering,
 Har nu omstunder nødig — lidt Studering.
 Hvormange Partier altsaa, nok engang,
 Er der i den nu giængse Libberismus,
 Der lugter rigtig nok i Reglerne for Sang

Al høist papaverlig Papisimus? —
Svar, som der staaer i Drengbogen!

Drengen.

Sem!

Provsten.

Sem Parter! Rigtig! — Nævn mig dem!

Drengen.

Den første Part er: Kæmpens Tolv Bud:Ord —

Den anden: Dværgelaugets Troesartikler —

I tredje Part: Han selv med Synd udvikler
Smagsvidenskaben ved sit eget Bord —

Den fjerde: Freyas Alters Elementer —

Den femte: Dommens Dag — endnu man venter.

Provsten.

Fuldkommen rigtig! Nu, min lille Ven!

Nævn mig de tolv Bud:Ord!

Drengen.

Hos Wegner: Peter

De staae jo — jeg har glemt dem alt igien.

Provsten

(rækker ham en Per Wegner).

Der har du een, saa læs mig dem af den!

Drengen.

(udenad, ladende som han læste).

„Jeg Selv, jeg er din Afgud, unge Flok“

„ Din Digter, og din Doctor, og din Kof.
 „ Du skal ei troe paa fremmede Poeter,
 „ O Publikum! jeg siger dig,
 „ Du skal kun elske, og kun frygte mig!
 „ Og hvad jeg selv har sagt, det siger min
 Trompeter.“

Det er: Vi skulle frygte, lyde, troe
 Den nattegagle Digtning's A og O.

Provsten.

Fo rstaer sig, hvordan ogsaa man vil vend'en,
 Den er: A — O — Begyndelsen og Enden!
 Begyndelsen var kort, men Enden varer ved —
 Det andet Bud! (smilende) Det staaer nok samme
 Sted?

Drengen.

„ Du skal, saa tidt dig saadant maa behage,
 „ Hvert helligt Navn forsængeligen tage;
 „ Og appellere frisk til Landets Faders Dom,
 „ Saasnart et Uglspeilsalter rives om!“

Det er: Vi skulle Bilbofskabet lide,
 Hvis ikke, „skal os alle Maren ride.“

Provsten.

Det tredje?

Drengen.

„Naar du digter, Kom ihu,
„At der er ingen Søndag meere nu!“

Det er: Vær i din Digtning ganske søgen!
Gaae med din Bollebag saa got, som nogen!
Grasseer om Dagen med hver Gadedreng
Langs med hver Molbæk nedden om i Flæng!
Og kommer det engang med dig til Dratter,
Saa lig der ganske rolig hele Natten,
Med dine Laurbær dakt, som i en Seng!

Provsten.

Det fjerde Bud?

Drengen.

„Naar du gjør alffens Ode,
„Foragt din Fader, og hver Lærer i
„Din efterhaanden glemte Poesie!
„Og nægt for alting, at du har en Broder!“

Det er: For du har naaet Parnassets Top
Spark Stigen ned, hvorpaa du kravled op!
Hovmestereer dit Bildskabs to Censorer,

Der, førend du saavidt deri det drev,
 Alt Svend af overgIVEN Dreng du blev,
 Alt begge vare Vidskabs Professorer!
 Kald i dit Fiskerie „Skruptud se mod din Sol“ —
 Og „steen ham med Kastanieskallen,“
 Den Mand, som først knæsfatte dig i Hallen,
 Hvor han indrømte dig sin egen Stol!

Provsten.

Du holder, hører jeg, fuldkommen hvad du lover!
 Du springer intet Streget over. —
 Det femte Bud?

Drengen.

„Dræb, hvad af Liv du seer,
 „Alt dræbeligt — og endnu meget meer!
 „Glaae ned for Gode, hvad der er forhaanden:
 „Bogstaven først, og siden Aanden!“

Det er: Du skal paa Scenen uden Skiel
 Glaae Fader — Moder — Konge — Ridder — Træl —
 Opgravne Liig — og Spøgelsse — og Sproget —
 Smag — Anstand — sund Fornuft, og saadant noget —
 Og endelig — Dig Selv tilsidst — ihiel!
 Og uden for Theatret skal du døde
 Det øvrige, for Spøg, og blot til Lyst;

Og, mens du sader Træer og Bægre Blode,
Med komisk Grumhed saare Sandheds Brysi!

Provsten.

Fortræffelig! Men nu — det Siecte!
Hvorledes komme vi med det tilrette?
Det siecte Dyd er ingen Veruelæg —
Og dets Forklaring har en dobbelt Streg.

Drengen.

„I det Erotiske lad uden Raade
„Paa Faustisk Genialiteten raade!
„Følg Heltenes Exempel! Er du Karl,
„Saa gjør, som Hugo, gjør, som Hakon Jarl!
„Og er du Møe, gjør Karlen kort sin Pine —
„Spell dig i Bertha, Clara, samt Amine!“

(Hvad gjorde de, Herre Provst? Forlad,
At jeg, som Barn endnu, Dem spørger ad!)

Provsten.

Det kan man, efter min Formænen,
Ei sige ganske ligefremt,
Det kan man ikkun see paa Scenen —
Og hvad de gjorde der, var meget slem!

Drengen.

O sig mig det, som Fader!

Provsten.

Nu! — de legede —

Men spring kun over alt det Doppelstregedes
Det overgaaer en Tiaarsdrengs Forstand.

Drengen.

Men Drengen bliver Karl, og Karlen Mand —
Provsten.

Naar den Tid kommer, kommer og Forflaringen.

Drengen.

De sagde nylig dog, det var omsonst
I denne Tid, da vi behøve Kunst,
At forebygge Syndesaldsørfaringen.

Provsten.

Det siger jeg endnu, min lille Ven!
Men dermed har jeg aldrig villet sige,
Man skal unødigen forhaste den —
Lad os det syvende nu høre!

Drengen.

Men hvis jeg faaer: Udmærket got
For alt det øvrige, vil De da blot
Det halve slette Gud mig lidt forstaaeligt givne?

Provsten.

Det halve?

Drengen.

Ja! jeg meener Karlsens Vligt
I hvad man kalder ægte Helte-Digt —

Proysten.

Belan! det lover jeg dig! — Hvordan klinger
Det syvende?

Drengen.

„Til Svanesflugten op
„Paa Musebiergets nye danske Top
„Stiæl Fjær af lutter sorte tydske Binger!“

Det er: Lær Gøthe, Tieck, og Schlegel udenad,
Fjær hvad Tødskland allerede
Har glemt af dette Kløverblad!
Tug Drøv paa det! Til Ewalds, Wessels Qva d,
Og Baggesens jeg veed ei hvad,
Lad aldrig dig i Dannevang forlede!
Smugl ind, som stakkels fattig Handelsfux
Med blot og bart Papiir, og intet andet,
Foragtende hvad vorte her i Landet,
Darauffen fra din hele Lur!
Men, blot fra Sachsendrauffen, notabent,
Og blot fra Sachsendrauffenet, det nyt!
Kiernhandlen med de Gamle sky,
Hvortil du regne bør de Franske!
Med Græsk, og med Latin, med Engelsk, og med
Fransk,

Som platttydsk: Kiempevlise: Dansk,
 Du vilde blot din Smag forvanke.
 Doch, willst du seyn recht ur-original,
 (Forklarungen reent tydsk nu taler,
 Da der er Spørgsmaal her om Idealer)
 Lies Göthe, Tieck, und Schlegel nicht einmal,
 Men, singe dich in deiner Seele heiser,
 An Liedern aus der Tragika
 For Profadiens Skyld! und ließ den großen
 Keiser,
 Von wegen der Historia,
 Ides Styls, und des Geschmacks, etcetera!
 Provsten.

Catholicissimé!

Drengent.

Jeg troer det syvende
 Det vigtigste blandt alle Bud; thi Sem
 Har just i Kiempevliserne sit Hiem,
 I Tragika?

Provsten.

Det ottende, det Iyvende,
 Hel torde være nok saa vigtige i
 Den ny vor store Digterdur tilhørende
 Og alle Fuxer eene saliggjørende

Freisjæbde fordamte Poeste.

Lad høre det — det anonymist smældende —
 Det nu omstunder næsten eene gjældende!

Drengen.

„Udslet dit eget Navn med lutter Jass,

„Og skiult i Smug bagvass! bagvass! bag-
 vass!

„Naar hoit, som Thor, du selv ei meer tør tale,

„Lad Pøblen for dig tordne, lyne, gale!

Det er: Naar du kan ikke længer staae,
 Som Helt, paa Hædningen, imod Kritiken,
 Du skal en Mølhæl = Mølle lade gaae
 Der ned en under; og forsøge paa,
 Ved den at hævne dig med Navn = Beklikken!
 Hvis Møllegangen ikke strækker til
 For at faae Kisser = Dyndet til at bruuse,
 Kast Steen deri, saa mange, som du vil,
 Og lad tre fire Petre deri buuse! —
 Men kan imod Parnassets Top
 Dermed endnu du ei det tvinge
 Til noksom vældig Skvattenop,
 Saa lad en Hiort, der tørster, i det springe
 Med Hud, og Haar, og Sæl, og Krop,

Og tolv forlorne Talker! — Det vil skamme!
Og du skal see, Kritiken maa sig humme!

Provsten.

Seg troer dog Knap, den hummer sig;
Den Loven er nok meer end Krebsen lig!
Det Bud er Kiernen just i Mose-Loven,
Som nedensfra blev given, ei fra oven —
Polariteten viser sig deri
Med den, som Mose gav fra Sinai —
Mærk det, min Søn! og, trods det Ligelydende,
Der findes i det første Budords Bydende,
Trods Lynene og Tordenen her, som der —
Trods Hornene — trods svage Talegaver,
Som med hinanden hver tilfælles haver —
Og trods den store Navnlighed især —
See til, du aldrig, naar du Lov studerer,
De tvende Moser konfunderer!

Drengen.

Troer De, jeg kan forverle Nat og Dag?
Imellem Høir' og Venstr' Enfoldigheden
Ei altid skælnes kan; men mellem Sor og Bag,
Og mellem Ting fra oven og fra neden,
Det synes mig just ingen provstlig Sag.

Provsten,

Sor megen Tillid til sig selv, min Lille!

Kan let fra Skønnet selv den Beste Kille;
 Tag sig i Agt!

Det er just ikke ganske God i Høse,
 Fra Mose: Lov at skielne Lovens Mose,
 Som sagt!

Naar man sin Phantasi for meget lår regiere,
 Man begge saare let kan konfundere. —

Polariteten ubeseet,

De to Lovgivere gaae næsten ud i Eet:

Den eene, som den anden, stor Poet —

Den første herlig Landeplage: Tragiker,

Den sidste sand Theaterplage: Magiker —

De føre begge med Autoritet

(Skystøtter, Røg, og Damp, og saadant noget,

Foran dem) deres Folk omkring i Taaget,

Og giennem det saa kaldte røde Hav *)

I Trav —

Den største Lighed ikke at forgiætte,

Den nemlig: at der bliver sat en Pind

Derfor, at ingen af dem kommer ind

I Melk: og Honning: Laudet, de forjætte.

*) „Paa Holbergs, Ewalds, Bessels grønne Grav,
 „Hvor Slagteriet stod, er nu det røde Hav.“

Drengen.

Men hvilken af dem er da vel den rette?
 De vil dog ei, Herr Provst, at jeg skal troe,
 Som begge Herzjerne, paa begge to? *)

Provsten.

Hvad han skal troe, dertil vi siden skride —
 Nu er kun Spørgsmaal om, hvad han skal vide.

Drengen.

Der har vi Hannet, Gudskelov, igjen —

Provsten.

Hvergang han skifanerer, lille Ben —
 Lad høre nu det niende, min Kiære!

Drengen.

„Du skal ei blot din Næstes Huus begiære;
 „Men overalt, i hver dig fremmet Borg,
 „Hvor der er Digter, Sammen, eller Sorg,
 „Aldeles, som om du var hiemme, være!“

*) Det er mærkeligt, at een af vore Poeter, en Mos-
 fait, har rimet over lutter christelige Emner —
 en anden, en Christianer, besjunget Moses —
 og begge hedde Hertz. Stærkere Beviis kan der
 neppe gives paa fuldkommen christjødelsig og jøde-
 christelig Identification. Provsten har altsaa Ret,
 at Skjælningen er ikke just at løbe til, og at For-
 verlingen er noget meer end et Ordspil.

Det er: Naar een et tragisk Slot har bygt,
 Saa skal du boe deri, som Baldur, trygt;
 Den Gamles R saa got du kan udslætte,
 Og over Porten U for R'et sætte,
 Blet ssiende „hin Gode“ til endnu;
 Thi, hedder Baldur først, hin gode, du,
 Saa troer man let, din Formand var den flette.
 Gaaer du et Romisk Lysthuus kraas forbi,
 Saa lad et Alter bygge dig deri! —
 Paa Grund af Bessels Mads med Bukkeslagge,
 Og Holbergs Arv (som du har attrapeert)
 Siig, du har Huset arvet efter begge,
 Hvis noget er deri spoleert! —
 Ryk ind med din Natur i hver en Kunstens Hytte!
 Og boer der nogen, lad dem flytte!
 Hvis i Forlegenhed du kommer, eller kom,
 Begier ei blot privat poetisk Eiendom,
 Men alle Musers offentlige Tempel —
 Den danske Skueplads bestandig, for Exempel!

Provsten.

Egredié! — Det tiende.

Drengen.

„Ena, pak

„Bepestapan, dipigepen ba, pag,

„Bependte o: pog rapavgapalt ipi
 „Dipin fo: pomiske Po: poesie!
 „Bedenke das Ridiculum in hora,
 „Das nicht will aufgeschoben seyn!
 „Zeig ' auch dabey, du k nnest gar Latein;
 „Desgleichen ist Periculum in mora.“

Det er: Vær tyk, for alt, og ikke tynd
 I den Uvidenhed, hvormed du stempler
 Din borealske Dannelses Exempler!
 Vær grundig komisk p redum med Svind!
 Gør Bittigheden i din Flaaheds Dynd,
 Ei blot saa fersk og stad og falsk, som muelig,
 Men dandseshodgemeen — og daarekistegruelig!
 At man, ved alt hvad flyder af din Pen,
 I bagvendt Kjanterie maa briste reent af Latter
 Deels over det, deels over den,
 Men forst og sidst dog over dets Forfatter!

Provsten.

Pl eclar ! — Nu det ellefte?

Drengen.

„Hvis ei
 „Kritiken gaaer tilsidst for dig sin Vej,
 „Saa gaae du din omsider for Kritiken!

„Gaae fra dit Hiem, gaae bort af Hedenold,
 „Gaae fra dit Skialdhuus, fra dit Digter-
 hold,
 „Gaae fra din Post — i Vosemiken!
 „Kior bort, hvad Tøiet træffe kan, i Skul
 „For Slagets Uveir, paa de vendte Hiul,
 „Og lad din Hale, Slænger, her i Stikken!“

Det er: — Ja, det begriber nok enhver,
 Det er, naturligtvis, saa hvad det er!

Prøvsten.

Benissimo! — Nu er tilbage blot
 Det tolvte Bud! Hvis, trods Fornuft og Sandser,
 Dig ei Hukommelsen i dette standser,
 Saaer du for første Part Udmærket got!

Drengen.

„Du skal omsonst begiære Shakspears
 Muse;
 „Den tydske Berners Februars-Meduse,
 „Tiecks Nonne, Göthes Elärchen lige-
 saa;
 „Men Kotzebues Tøiter ovenpaa,
 „Du ikke skal begiære blot, men faae!

At du skal stielde for en ussel, arrig Siende,
 Den Brodergenius, der vilde din omvende —
 Der er endnu din Ven, som Dan engang vil see —
 Og du erkjende selv, naar han er død maaskee!

Om alle disse Bud nu siger Semmen saa:
 Jeg er din Afgud, Flok! det kan du lide paa,
 Ukyndigt, som du selv — og som hiemsøger
 Kritiken i til Trods stetskreyne Døger!
 Vee Grammatik, og selv, hvad Drengen veed,
 Der med Parnassets Rumlepotte spøger,
 Digtbogstaveringen, saasnart jeg bliver vred!
 Hvis I min Mads, min Dick, min Zoraide,
 Min Her, min Fugl, min Nær, min Bakkelsvands,
 Min af Natu'ens Kræfters nuomtide
 Bestandig meer og meere sunkne, side,
 „Medhængne“ skionne Virknings bundne Krands —
 Hvis I det alt, som sagt, ei gierne lide,
 „Saa skal“, saa sandt vi døe! „Jer Maren ride“
 „Saa skal vi steene Jer“ i Skokketal,
 „Med Olden, med Kassaniens haarde Skal,
 „Og hoppende, som Logtemænd i Mose,
 „Jer dybt forvilde, styrte Jer af Hest,
 „Og paa Jer bredden Nyg os sætte Fæst,

„Indtil I faae et bedre Sind,“ og rose
 Bort hele Hurliburli, stort og smaat,
 Udbrydende: Det er altsammen saare got! — —
 Forlad, Herr Provst! nu kan jeg ikke meere!
 For jeg nu puste lidt?

Provsten.

Pust! — Nu det ærgrer mig,
 At der af Karakterer for en flig
 Skolar (skiondt der er nok) er ikke flere!
 Hør, lille Gylfe! for „Udmærket got“,
 Jeg giør dig, hør du: Overvættes flot!
 For Ellemoseloven.

Drengen.

Tak, for Du'et!
 Endskiondt De, naar De ret betanker Dem,
 Da jeg i Runer talte kun til Fem,
 Dog sætter virkelig et X for V'et.

Provsten.

For Sveden af dig! og ifald du vil,
 I Aften gaae med mig i Skuespil!

Drengen.

Gaaer De, Herr Provst, i Kjøverborgen?

Provsten.

Ja, for Musikens Skyld — og kom igien i Morgen.

Abracadabaras Tredie Deel.

Marens Hemmeligheder,
eller
Steenpære - Skallen.

Chor af indiske Ufser.

— „Og som Marens Eder ride“ —

Fisken S. 164.

U s = K l o v e r = T r o e n,

eller

M a r e n s H e m m e l i g h e d e r.

(Slutning af Semunds Examen.)

Provsten.

Velkommen! lille Ven! Nu sæt dig ned! —

Drengen.

Jeg kan nok staae, Herr Provst! —

Provsten.

Saa meget desto bedre!

Saa gjorde, med en Snees paa Vagen, vore Fædre.
Sigg os Artiklerne!

Drengen.

Derom jeg veed

Paa Stautepeé saa kort, som got, Beskeed:

Den første Laugs-Artikel er: Fortabellen —
 Den anden: Blinde-Bommert-Efterabellen—
 Den tredje: Keent i Bund, og Grund, For-
 tabellen.

„Om Fortabellen.“

Provsten.

Fuldkommen rigtig! Nu den første da?
 Læg intet til! tag intet fra!

Drengen.

„A! O!—A! O!—A! O!—O! A!—O!—A!—O! A!
 „Jeg troer paa Huriburli, vor Papa,
 „Paa Bommert-Himmelens og Jordens Skaber,
 „Hvis Afmagt frembragt har hans Afmagts Aber,
 „Pør Wegner, Pør Agraph, Pør Tib, etcetera,
 „Paa hvis Grimaser Pøblen staaer, og gaber.“

Det er: Vi troe paa Har: A O, og Har: O A—
 (Den første tragisk til, den anden komisk fra.)
 Vi Petere, trompetende med Luurer,
 Vi Møllere, vi Fiskere, vi troe,
 Han bor os skabt med andre Kreaturer —

Vi Poesiens Hiorte, Harer, Kræ,
 Vi troe, med hine, for hans Harlighed paa Kræ,
 Saavel i Krattet, som i Furen,
 Han har os alle skabt, som andet Fæ,
 Med alle Bommertes i Kunsten og Naturen. —
 Vi troe, han har os alle skillet fra-
 De gamle Lemmer, Dieu, Dien, Svandse,
 Sind, Skjonne, ja Fornuft og disse Sandse;
 Og ikke det alleeneste; men, ja!
 Vi troe, foruden dette, meer endda:
 Vi troe, at han opholder og os Smaa,
 Som maatte sikkert ellers reent forgaae —
 At han forstrækker Møllens overflodig
 Med Vind og Veir (vi meene Sang i Dur)
 Og Bækken — af en blødere Natur —
 Med alt, hvad den i Mol har nodig.
 Vi troe, han er den ny trojanske Gæst,
 Der føres i Triumph ind i vort ny Athene —
 Og Bacchus-Aphrodite selv, dernæst,
 Der efter Glæringen, som hun kan best
 Opstiger af dens gule Hippokrene.
 Vi troe, han overflodig giør hver Dag,
 Til vort Dagdriver-Liv os daglig at opholde,
 Staldføring, efter vel bestaldet Smag:

Det Riggjen, som er efter vort Behag,
 Saavel det varme nemlig, som det Kolde. —
 Vi troe, han giør os Sadler, Hesteskoe,
 Og viffe Værelser, og alt vort Do:
 Vort viffe Eted, vort Bilboskab, at sige,
 Med alt, hvad Iurvet er betydningsfuldt tillige,
 Saavel i Lade, som i Lo,
 Saavel i Kippe, som i Kro,
 Paa Veien over Sangens sunne Bro
 Til Hurlibuelles Himmeriges Rige. —
 Og dog, alt dette giør han ei
 For nogen vor Fortieneste; men, nei!
 For sig, kun af den blotte digterlige
 Varmhiertighed, og Godhed, saa at sige,
 For sit almægtige, barbariske Genie —
 Som der er ingen Bund, end sige Bundsald, i.
 Han over os og al Makulaturen raader —
 Det er altsammen vist og sandt i alle Maader.

Provsten.

Ter optime!

Drengen.

Det er endnu kun lidt;
 Nu kommer først det rette Sort paa Hvide!

„Om Esterabellen.“

„Jeg troer paa Hurliburlis Contrasey,
 „Afgudens oven over hans opstillede
 „Livagtigen udtrykte Billede —
 ‘Skjøndt, hvem det er, for Resten, veed jeg ei;
 „Sin raske Burlihurli selv, den Anden,
 „Saavidt han nemlig i æsthetisk Dands
 „Er reent fantastisk fra Forstanden,
 „Og intet uden bare Vakkelsvands“.
 Jeg troer paa denne høie Nordens Jarl,
 Eenbenet, uden Hoved, diery og diger,
 Om hvilken Njenutidspilten siger,
 Og Viltephilosophen: “Sikken Karl!”
 See hvilken jevn, gemeen, og simpel Herre!
 Kors! kors! du store norske Gud!
 Thor selv — ja blotte Stangen af hans Kerre,
 Seer mindre stiv og strunk og frammet ud!
 En ubehovlet Knægt, hvis eene Støvle
 (Vi meene Sækken, han blev puttet i)
 Har meer symbolisk Værd, end al den Poesie,
 De spidse franske Næser snovle!
 Vi knæle for ham dobbelt omt,
 Nu han er tredje Gang censurfordømt,
 Og nede hos os selv begravet

I Mumie: Gravhoien under Haven —
 Paa tredde Aar, fra den Tid han nedfoer
 Til den Hob smukke Folk, der under Jorden boer,
 Med den døvstumme høifornemme Mafke,
 End uopstanden af sin Phønix: Afke —
 Men deels for Klvor, deels for Syg,
 Opfaen, i den store Digterstimmels
 Uendelige Myg: og Blue: Brimmels
 Forbauste Paasyn — I en evig Røg.

Det er: Vi troer ei blot paa Hers Almægtighed
 I nye Skolens Asmanie,
 Men lige fuldt og fast paa Jesuhars Prægtighed,
 I sammes aabenbarte Theorie.
 Virt oer ei blot paa Gøthen; men paa Gothen:
 Paa Idealet, som vi ikke see;
 Men og fornemmelig paa Idioten,
 Som staaer der blank og bar i vor Idee. —
 Vi troe, det eene følger af det andet,
 Og, naar man først har Kilden, har man Vandet.
 Naar man er Dreng: Far (selv uden Egtesng)
 Har man et Barn, der altid er en Dreng —
 Og findes først i blotte Feil Forgabelsen,
 Saa kommer sikkert Bommert: Esterabelsen.

Af evet Vankunst i sit Vanvids Ely
 Vanvidensflaben flyder af sig selv.
 Den Troe blandt os kan derfor intet dampe:
 (Den stærke Troe, saa sand, som kiøt)
 At denne Pæl, som Jacob fik med Lempe
 Først puttet i, saa fremtrakt af sin Sæl,
 Hin Jacobs:Stav — hin lange Jomfruelstræk —
 Hin Pæl i Riødet, der har faat et Knæk —
 Kort, (for at male den med eet poetisk Træk:
 Hin Adamsøen, dybt i Syndflodens Blæk,
 Portstolpen nemlig — er en Kiæmpe,
 Vi troe, den er saa knøver og saa lion,
 Saa stolt, saa strunk, saa stiv, saa stolpestien,
 At den kan stride med berømte Stangen
 I Skydekampens fæle Waal om Rangen,
 Og got passere for dens egen Søn!
 Vi troe, at vi paa den ei blot maa gabe,
 Som Freyas Alters største Piir,
 I vor Litteraturs det fine Skriopapiir;
 Men selv paa Tryk i Grovt den efterabe!
 Vi troe, vi alle bære maa
 Det Træe, Iakobus flæber paa;
 Og at vi det bør plante Verden vide,
 Fra Hallandsaas til Skodborg: Na,
 Som vor Standart, og for dets Væe stride.

Saavel de store, som de smaa.
 Vi troe, som sagt, at denne Pæl er Grændsen
 For al æsthetisk filosofisk Vendsen —
 Og at, saa længe den i Danmark staaer,
 Vor danske Cibber-Samsund ei forgaaer;
 At dens velsigtede, hilleben- og -kalige,
 Letefterlignelige Stangfigur
 Er Maal og Ende for Karrikatur —
 Og at vi — med vor farrige Natur —
 I den alleene kunne vorde salige.

Provsten.

Du bliver varm, min Son! Det er en Lyst,
 At høre dig begejstret deklamere —
 Det kalder jeg et Kæmpebryst!
 Men, staa Dig — pust igien — og lad os lidt pausere!

(sagte)

Jeg veed ei, hvor den lille Tude
 Det holder ud.

Drengen.

Herr Provst! naar jeg er kommen først i Skud,
 Saa standser jeg ei let, mindst i det lyriske
 Min Taareskæl saa klare Panegyriske;
 Men — naar jeg nu saaledes bliver ved,
 Og til Behag Dem ramser alt det Stregede —
 Vil, uden mindste Forbeholdenhed,

De mig da sige, hvad jeg ikke veed,
Som, for Exempel: hvordan Hugo legede?

Provsten.

Saa vidt det lær sig sige — ja, min Søn!

Drengen.

Og saa, Herr Provst! endnu en lille Bøn:
Maar jeg er færdig saa, tør jeg da ikke glemme
Lidt efter lidt den hele Leo

Paa Hoestens A og O,

Der synes mig, dog ingensteds har hiemme?

Provsten.

Jo før, jo bedre, lille Ven! —

(han gaber)

Men — for at glemme, maae man nemme den —
Bliv altsaa ved til Enden, trods min Gaben!

Drengen.

„Om Fortabelsen.“

„Vi troe paa Vrømmelen af Mandekryb

„I Middelaaldrens Under-Dyb —

„Paa den betydningsfulde Grube,

„Vi fandt i Klæmpe-Livets Strube;

„Vi troe paa Mode-Krocodillens Slab:

„Det store Svælg af Graadens Latter-Syrter,
 „Dybt i det Lurvedes Gimmungagab —
 „Svori sig hovedfuls, med Forstandens Tab,
 „Foruden Tøile, Fantasten styr er.“

Det er: Vi troe paa Stolpens Mand,
 Og Kiæmpe-Tryllerie-Bestalling
 Til hver en Pog, der uden Baand
 Forstaaer at røre Mund og Haand —
 Til hver trefingret lille Gnalling;
 Vi troe — hvis Stolpen faider ned —
 Vor meeningeløse Meenighed
 Et vælligt Samfund her at være,
 Der uden Sammenskrift at lære,
 Med bare Pen og bare Blæk,
 Til velopdragne Musers Skræk
 For Pøblens Appetit at nære,
 For Møllens Zacharias-Pære,
 Samt hvad'gaaer ellers over Væe,
 Rask, uophørlig, smøret væk
 I flette Vers og værre Prose —
 Som — Stolpen knuse jer i Smæld
 Med sit forfærdelige Kald,
 Hvis I det ei bestandig rose!

Saaledes runder sig vor Tro

Paa For: Poetens U — Dag: Philosophens O —
(Som Galskabs Ret i Alfskabs To)

Tak skee den eenes J: sig: selv: Fortabelse,

Den andens Ynfeligheds Esterabelse,

Med et almindeligt: In dulci jubilo

Paa Bredden af J: Bund: og Grund: Fortabelse.

Provsten.

Men er det vel dermed forbi?

Er alt, hvad der er trykt og skrevet

Om Stolpen — indtil Risikkbrevet —

Slet intet uden diærv og diæer Poesie?

Drengen.

Jeg beder om Forladelse! Langt meere!

Det er for Folk, som grundig reflectere,

Fuldkommen stiv og stram Philosophie!

Juridisk, logisk, og æsthetisk ret betragtet,

Er Stolpen ikke blot publik Jakobus: Troelsk,

(Hvorpaa sig rimer: gaae til Stoelsk)

Men og, hvad man for lidt har agtet,

Uendelig privat symbolisk!

Saa den kan rime paa Priveter —

Jeg veed det, thi jeg gif, katholsk,

I Riolen alt, som kaldes Polsk,

Paa Privatisimum hos Peter.

Smagsvidensskaben.

Provsten.

Det var fuldkommen, Ord for Ord,
 Vor Afsnitids Drenges Laugs-Artikler —
 Men lad os høre nu, hvordan han selv udvikler
 Smagsvidensskaben her i Nord!
 Moralen, og Religionen,
 Alt, hvad vi lærte hidindtil,
 Er egentlig dog lutter Drengespil,
 Hvortil han høit har givet Tønen —
 Det første Stød i Hornet, om man vil.
 Hvad vi har hørt, er intet uden Gaben —
 Og Esteraben —
 Og eene Lær'ingernes Sag;
 Nu komme vi til Vidensskaben,
 Høiskolens Lærers egentlige Sag,
 Hvori bestaaer den?

Drengen.

Hvad behager?

Provsten.

Hvori bestaaer den? spørger jeg min Ven.

Drengen.

Og — Hvad behager? svarer jeg igien.

Provsten.

Hvori bestaaer den Videnskab, som smager?
Hvad ligger der vel egentlig i den?

Drengen.

Skiskolen, med dens Digter og dens Lærer!

Provsten.

Det saa! — Men ligger ei deri
Lillige noget, som al Verden ærer
Og elsker i den ægte Poesie?

Drengen.

Jo vist, Herr Provst! som sagt: Hvad Dem
behager:

Alt, hvad der smager!

Provsten.

Og hvad er det?

Drengen.

Det er jo — ligefrem —
Just, netop, det, Herr Provst: Det smager Dem
Provsten.

Saa? Troer du det?

Drengen.

Ja! thi saa staaer der skrevet

I Smagsbestallings-Riiskenbrevet;

Og hvad er bleven demonstreret for to

Fungerende dramatiske Censorer,

Der ere begge Professorer,

Kan jeg, som Varn, vel sagtens ogsaa troe?

Provsten.

Ja, got nok, lille Ven; men jeg gad høre

Hvad du af Videnskaben kan fremføre,

Som den er bleven viklet ud med Synd

I hoist bemeldte Brev?

Drengen.

Tor jeg mig skynde

Til Enden, uden netop at begynde

Det evige det samme?

Provsten.

Nei! begynd

Med Grundprincipet — det er alt for vigtigt!

Her gjaelder det den strange Theorie —

Vi tør ei gaae Begyndelsen forbi;

Spring heller Enden over, der i Tingen

Er overalt saa got, som ingent.

Drengen.

Det første Grundprincip i denne Sag,

I hvad man kalder god og ægte Smag,
 Er: hvad til alle Tider Folk behager,
 Det er at sige: Hvad dem smager,
 Det smager dem, — og dermed Stop!
 Som, for Exempels Skyld, jeg sætter
 Ei blot almindelige Netter;
 Men hvad man ellers distor op,
 Herr Geisselbrechts Marionetter —
 Hvert Spring, hvormed os Sindet letter,
 Casortis genialste Trop —
 Selv Balweis: Moriannens Hop —
 Ungdom og Galsskab — hvert Spilop,
 Af bare Fanden og hans Fætter —
 Skildpaddesmaus — og Alfens Spil —
 Med eet Ord sagt: alt hvad man vil,
 Hvad aldrig Pøblens Gaben trætter,
 Og, hos de Store selv, maa til
 For Tidens Korshed her i Live
 Saa langt, som mueligt, at fordrive —
 Hvad er det andet, ligefrem,
 End Smageligt? „Det smager dem!“
 (Definitionen første Gang er lykket
 Paa sand og god og ægte Smag;
 Det maa man sige Brevet paa dets Bag;
 „Thi deraf kommer Lignelses Udtrykket!“)

Smagsvidenskaben er den Dag i Dag
 Vor store Digters egentlige Sag.

Provsten.

Got! Men Udviklingen, paa hvilken man har
 stillet

Drengen.

Udviklingen — saa „Grund- og Tanke- rig“
 Den ellers vist for Næsten er — er mig,
 Tilgiv mit svage Hoved! — for indviklet.
 Saameget seer jeg kun deraf, at ægte Smag
 Er et jeg veed ei hvad, som hele Verden eier
 I hver en Old, i hver en Region,
 Naar man undtager blot den finere Portion,
 Især den franske, der forførdelig udfeier —
 Men, hvem vor gode Smagspatron
 Og i sin Videnskabs Demonstration,
 Med billig Harmе dygtig feier.

Provsten.

Den ægte sande gode Smag
 Er altsaa, for det første, Pøblens Sag —

Drengen.

Som jeg forstaaer det; Pøblens i det Zele,
 Og een og anden Vens i sine Dele,
 Og da man er sin egen beste Ven,
 Saa sin Sag, som man siger. Men

Til Dato veed jeg heller intet andet
 Af gode Smagens A B C —

Provsten.

Mag op i din Hukommelse! Lad see!
 Hvem af os alle har pro tempore
 Den allerbeste her i Landet?

Drengen.

En Veteran! — Men netop det
 Forpurrer mig den hele Lære:
 Saa meget veed jeg om Veteranie
 At der er altid noget Gammelt i;
 Hvor kan det altsaa Mønster være
 For Smagen i den nye Poesie? —
 Hvis en Veterinar i Brevet

Til de Kolosser var, som Mønster, anført blevet,
 Jeg havde bedre fundet mig deri.

Da nemlig her hos os Hydrophobie
 Er hensat under det Veterinære,
 Hvert andet modens Galenskab i Vre,
 Parnassets allernyeste Manie
 Vel kunde, selv fra Smagens Side,
 Betragtes og behandles nuomtide
 Som et besynderligt Veterinarverte.

Provsten (smilende).

Hvor mangan ung pegasisk Høle

Fortienke Plads i denne høie Skole!

Ideen er aldeles ikke dum. —

Men, apropos, hvi kalder du „Koloffer“

Os her i Kjøbenhavn, os danske Folk, os Offer,
Hvint Brev er skrevet til?

Drengen.

Den Deel af Publikum —

Portionen nemlig — som den sine trodser,
Maaskee jeg burde have kaldt dem Klodser?

Provsten.

Nei! søde Dreng! nu er du alt for slem!
Betænk, at du skal leve mellem dem!

Drengen.

Han skrev dog ei til Romere, Galater,
Korinthier, et ceteros;

Han skrev til grove Mængden af Krabater
Omkring hans Stolpes Rhodiske Kolos:

Til Publikummet — nemlig, det ham hulde,
Det „survede betydningsfulde“ —

Som (hver Brutalitet for Næsten usfortalt)

I: Fior. Udskillingen af Bilbofskabet

(Der raadte Bod paa Sara-Nickels' Tabet)

Beklappede viduaderlig brutalt —

Han taler intet om Debærerne.

Sæt og, hans Brev var skrevet til Bærerne,

(Det Folk, i hvilket Lessing selv jo fandt
En Nathan, uden just at staae paa Tærne)
Der er dog og Kolosser deriblandt!

Provsten.

Nei! see mig vel, hvor den kan løbe,
Den lille Sædtegrundens Top,
Som den blev vidstket om, og vidstket op
Med selv Indignationens Svøbe!
Ti Nar! — Kan man og harme sig i dem?

Drengen.

Naar man multiplicerer dem med Fem!
Mit Livtals Nafsen (jeg vil ikke lyve)
Mig gjør i Værgælle halvtredsfindtyve!
Den dumme Drengesvei, jeg seer det paa,
Mig gjør, som Taars: Pog, af Harme graa.

Provsten.

Lad mig omfavne dia, du Lægedommens Engel
Paa Bitterhedens skarpe klække Stengel!
Vor i dit ædle Had frimodig op
Til Kiærlighedens sande Blomstertop!
Den elsker intet Got, som hader ei det Slette,
Kun, hvo det falske Ryeer, kan nærne sig det Rette! *)

*) Virtus est vitium fugere, et sapientia prima
Stultitia caruisse.

Til Smagens Bedning i vor Poesie
 Jeg vil i dig en Doctor her opdrage,
 Som lære skal vor Digter: Doctor i
 Smagsvidenskabens Døgnmæveri
 Sin egen beefke Smag at smage!

Drengen.

Fordærv mig ei, Herr Provst! Skos, heller, skos,
 For tidlig, end for silde!

Provsten.

Vær kun rolig!

Jeg skal først veber nok herester trolig
 Paa hver en Vid Melon af min for søde Noes!
 Tilbage til Questionen: Smagen!
 Hvorpaa vel grunder sig dens Eet
 Med Æsthetiken? Det er Hovedsagen!

Drengen.

Paa — hvis jeg her kun ikke bliver Beet —
 Paa — det er sandt! nu husker jeg — paa Magen
 Til Autorskabets Grund — Autoritet!

Provsten.

Paa hvis Autoritet? — Ifald Censorer
 Du, for Exempel, ogsaa var Autorer,
 Og stik imod, som man har stundom seet?
 Autoritet imod Autoritet,
 Hvis er den rette?

Drengen.

Den — hvad var det nu, han kaldede
Sin egen? — den — mig synes — den bestaldede!

Provsten.

Ja! rigtig! men nu sætter man det Fald,
At Mod-Autoriteten — To i Tallet,
Der dog er meer end een — var og bestallet:
Bestalling mod Bestalling, Kald mor Kald,
Hvor er Pegasens egentlige Stald?
Hvor smager det, der smager, best? — hvor
stikker

Den sande gode Smags Ambrosia,
Hvis gyldne Havre dog maa skielnes fra
Den flettes Urter, eller Vikker?

Drengen.

I Stalden, der blev skrevet fra,
Paastaaer han selv — og Brevet lær os kiffe,
Saa man kan-see, hvad der i den mon stikke.
Jeg tittede derind.

Provsten.

Hvad saae du da?

Drengen.

Jeg saae det just ei ganske nyie;
Men hvad af muggent Halm og Stene,
Mig kom i Krybberne for Die,

Var saa „forbarmeligt“, at jeg mig undred paa,
 Parnassets Esler kunde det fordsie,
 End sig Hippogrypherne, der laae,
 Men uden Vinger, rigtig nok, og smaa,
 Jeg ynkte dem med denne Hakkelse —
 Der ei var Brød, end sige Bakkelse.

Provsten.

Dog hedder det, at det skal holde Stif
 I Alfens aandelige Næring,
 Ei blot til alle Føllenes Fortæring,
 Men og, som Medicin for hvert et sælle Krif,
 Og selv til Forebyggen af Kolié,
 I den almindelige Staldens Giæring.

Drengen.

Det er nok den, de kalde Polemik
 I disse mange løse Blade,
 Som de mod den herkuliske Kritik
 Af alle Luger flyve lade?
 Gud veed, hvor de for Politiet tør!

Provsten.

Hvad bryder Politiet i en Gade
 Sig om, hvad man i Kræmmerhuuse giær?
 De Skriver, tro mig, giøre liden Skade,
 Naar man dem bruger, som man bør.
 Lad du dem flyve! — Hold dig kun til Sagen!
 Hvor blev vi staaende?

H. B.

T

Drengen.

Bed stemme Smagen!

Provsten.

Stem falder du den?

Drengen.

Ja jeg gjør!

Provsten.

Nu har jeg aldrig i mit Liv hørt Magen!
Du kan dog udenad det Brev til Publicum,
Der indeholder Æsthetikens Cunctum?

Drengen.

Jeg har jo sagt Dem alt den hele Sum:
„Det smager, hvad der smager! dermed Punktum.“

Provsten.

Saa Punktum da. — Men nu til fjerde Part,
Til, nemlig, „Frejas Alters Elementer“ —
Hvad ere det for nogle? Skynd dig! Snart!
Ehi — Suppen alt derinde venter!

Drengen.

Lør jeg, Herr Provst — især ved Middagsstund —
Og kort før Maden — tage Dittet : Dattet —
I Else : Jakob : Skolemester : Pjattet,
Som ligger dette Mesterværk til Grund,
For Deres Drer i min Mund
Nu, De har lært mig rødme selv ved Uslinger
Af min Pudseerlighed, der dog,
(Magnet jeg til Nød kan ogsaa være Sjog)

Mod hint Livstykkes Ofers er kun Muslinger?
 Det var nok bare for at prøve mig?

Provsten.

Du har bestaaet Prøven ypperlig!
 Ja, lille Gylfe! netop Elementerne
 Var, hvad jeg frygtede, du havde lært
 Af splitterunge Dag- Skribenterne,
 Og mattegamle Recensenterne,
 Hvis Banvid, mellem os, er knapt et Haanblik værdt.
 Af alt mig best i Prøven hover,
 At af dig selv du slaaer en Streg derover.
 Jeg derfor og den femte Part
 Dig skal forære meget snart.

Drengen.

Naar bliver den, Herr Provst! vel færdig?

Provsten.

Jeg haaber, før jeg døer. Imidlertid
 Bliv ved at glemme med al muelig Flid
 Vor Afsnitids Lære, Kunst, og Tid,
 Som selv et Varn med sund Fornuft uværdig!
 Jeg vier dig i Helligdommen ind:
 Her har du til Belønning smukt indbundne,
 Og med en evig Laurbærkrands omvundne,
 Vor Holbergs, Ewalds, Wessels beste Vind.

Drengen (lytter glad hans Haand)

Tør jeg dem spænde strax i Remmen?

Provsten.

Ja strax!

Drengen (i det han lægger det ene Bånd
paa det andet, med Henrykkelse.)

Men Himmel! mellem dem er eet

Af T'en — drømmer jeg? — og eet af Semmen!

Min Fader? Er det af Banvare Fæet?

Provsten.

Nei! jeg har samlet selv dem begge,

For til de trende Messre dem at lægge.

Drengen.

Min Fader! o! hvor det din Søn er kiært! —

Men, synes det Dig selv ei sært?

Provsten.

Er noget Sært deri, er det det særeste:

At T'ens er af alle mig det kiæreste.

Troe mig, min Søn! og selv i modens Digterie

Jeg elsker Glimt af Gud, og Snitser af Genie;

Og hvor de lyse, jeg dem høit berømmer.

Kun Galsskab, som der blot er Raadhed i,

Det reene kiære Cibber-Wegnerit,

Hvad under al Kritik gaaer kritisk Nam forbi,

Med Latter, som sig her allene semmer,

Min Kiærlighed til Kunsten reent fordømme.

Ende paa Abracadabara.

Forfatterens Anmærning.

Ugenutidens Opdragelse, eller Pi. svinet — Per
 Væbner — og navnende Abracadabra — udgiore en
 Trias af Romiske Læredigte, hvori jeg haaber, over
 al Forventning at have opfyldt det Løfte, jeg gjorde
 Publikum allerede i den forudspøgende Gienganger:
 engang maaskee, i trængende Fald, at give vor danske
 Litteratur en Dunciade. Den hele lærde Verden
 kiender Alexander Popes, i hvilken han tugtede sin
 Tids Dunsjer, og især Dunsernes Duns, en vis
 Colley Cibber, hvis Navn derved, som Chærilus,
 Bavius, Mævius, og flere, er bleven et staaen-
 de Spotnavn paa Varnasset. Det eeneste, jeg har
 laant af min engelske Forgjænger, er dette høist-
 udanske Navn — deels for Klangens Skyld, der
 i mit Øre, lydmaler; saa at sige, hvad jeg egentlig
 vilde revse — deels for ikke, ved Brugen af et virke-
 lig nationalt Navn, at søde min egen og andres pa-
 triotiske Delikatesse.

Den overhaandtagende Raadhed i det vilde lit-
 terariske Drengespil, Musernes sande Venner med
 voxende Græmmelse dagliggen see forøget, kan enkelt
 Mand's Alvor uden højeste Myndighed ingenlunde
 styre eller standse. Men Visdommen selv, udrustet
 med al den verdslige Magt, vilde maaskee betænke sig
 paa, voldsomt at standse en Vanvids-Giæring af den-
 ne Natur. Jeg troer endogsaa Lettelsen og Befordrin-
 gen af dens Yttringer henstaafuldere til denne Syges
 fuldkomne Udryddelse, end hvilken som helst tilbage dri-
 vende Svang; eller — med andre Ord — jeg troer,
 det eeneste sikke Middel, til Redning i det mindste

af hvad der endnu er sundt i Mandeverdenen, er, at lade den udraase. Denne Udrafen kan man med saa meget mere Nøiighed oppebie, da Dyrheden af Tryk og Papiir og Mangel, om ikke paa Læselyst, saa dog paa Rigselyst, uidentviul tilstrækkeligen vil forhindre Nasariets Udstrækning til andre end dem, der alt ere anstufne.

For at et saadant, ikke blot Litteraturen, men hele Staten i mange Henseender meget kostende feed- somt Selskab imidlertid ikke ganske skal gaae tabt uden mindste moersomt aandeligt Udbytte, har jeg gjort dets Udføvelser den Vre, at samle dem i Lu- nets Hjulspil, og fremstille dem i en tækkelig Form til behagelig Latter. Dette er skeet uden ringeste Persons Anseelse: men og uden allermindste egentlig personlig Paapegen; thi Dablen af offentlige Narre- streger, og Latterliggiøren af trykte Dumheder, de maae nu hidrøre fra anonyme, pseudonyme, eller holo- nyme Skribentere, kan umuelig ansees for personlig Anariben.

Hvad den uersonlige Paapegen af Forfatteren, som Forfatter, angaaer, da nægter jeg ikke, den jo finder Sted; jeg har endog ikke sjelden stræbt at giøre den saa klar og tydelig, som muelig. Der, hvor jeg har maskeret Angrebet — og hvor man formodentlig vil finde de personligste Striklerier paa en Skribent, man forudsætter, jeg maae være lidenskabelig opbragt imod (uagtet mit i det mindste muntre Lune synes tilstrækkelig at bevise den fuldkomneste Mandesfrihed) — er jeg allerlængst fra privat Hiendlighed, — som sol- gende Oplysninger uidentviul noksom vilse gotgiøre.

For nemlig at forebygge en alt for fikv og falsk Udtydning af Tallene, de saa kaldte Runebilleder, eller Afsaummere, holder jeg for best, ligesaa got først som sidst, at tilfredsstille Bedkommendes Mysgierrighed i denne Henseende.

Oplysning om de Ti,

(som jeg, indtil videre formaaer, at give den.)

I. Den samme, som 2.

„Seer du denne tørre Pind“ —

Sigter til min bestandige Magerhed og Tørhed, ikke blot, for saavidt jeg (som bekendt) er uden al aandelig Skyld, men endog uden mindste legemlig Skyld. Den sidste Anspilling er, jeg kan ikke nægte det, lidt personlig. Men det er tilladt at stille paa sig selv, og Diablen i sit eget Dø.

(Exsors ipse secandi. — Hor.)

„Uden Feil og Lyder“ —

Stikker paa min ortographiske, grammatiske, maaskee endogsaa logiske Correcthed. Man seer let af det følgende, at jeg ingensunde gjør mig til deraf, hvis jeg og ikke meente det ironisk.

„Sparsomt af dens Syrreskind

„En Slags Harp's Lyder“.

Jeg kalder den smule Udbytte Litteraturen kunde have af mine tørre Arbejder, Harp's — for saavidt Læredigtet og Satiren er hvad jeg taaleligst behandler, og alt, hvad man kan uddrage deraf, er i det høieste Kritik og Moral. Ifødenfor, som Horaz, at sige „fungor vice cotis“ siger jeg: fungor vice colophonii. Man veed at Kolophonium bruges til Befrysning af Violinstrænge.

„Den maaskee blev til en Snog“ —

Sigter til min dierve Tugters Paastand i Strøetankerne ved J. Baggeseens Grav: at jeg hoist formodentlig er Idealet af glat og glimrende Trædskhed, saavidt en tobenet Slange kan være det — den egentlige store Forfører imellem danske Stribentere. At jeg mildner dette til Snog, kan ingen fortænke mig i. Saameget Mennekeligt er der dog endnu tilbage i den mig tillagte Dævelskhed, at jeg skammer mig ved at prale dermed.

„Men hvis Aaron og den tog,
„Løv den aldrig Skyder“.

Den første Linie slaaer aabenbar paa Justitsraaden, som Jødernes Gienløser, en Streng der lettelig dirrer hos mig, endog naar den mindste Luftning berører den. Hvad den anden angaaer, da formoder jeg, at den omtrent vil sige saa meget som Følgende: Sæt og, at en stor Herre tog min Ven i sin mægtige Haand, — eller med andre Ord: at jeg solgte mig fattige, magre, tørre Horaz her i Danmark til en Mecenas, der var istand til at fede lidt paa mig) Løv Skiod jeg dog aldrig! Det er: poetisk Genie, som man maa fødes med, kunde man aldrig indføre mig.

2. Den samme, som 3.

Naar man har læst blot en Snees af de hundrede trykte Nummerkninger over Digteren Baggeseen, hvordan han var, før han blev moden, og hvordan han er, efterat have skrevet Gienangeren — naar man og blot har læst det Epigram i Dagen: „Hvo tabte Digterkrandsen ved at gaae igien ic.“, kan man uden

mindste Forklaring let see, hvilken til Kane forandret Svane dette Total betyder.

3. Den samme, som 4.

Jeg behøver blot at tilføie: som Elegiedigter. Men det paafaldende personlige stikker i 3 — de tre Gratier nemlig, som jeg altid fører i Munden eller Pennen. „Vagte den os Kage“, cfr. Theaterkrøniken, hvor jeg udtrykkelig selv kalder min Digtning Kage:

„Da maae jeg dog sige, trods Frankenaus Smag,
 „Den Kage, jeg forrige Fødselsdag
 „Hans Majestæt, saa got som forærte,
 „Var derimod en ordentlig Tarte.“

4. Den samme, som 6.

„Tvende Pinde Frydsviis lagt“ —

X, eller Gaaden, det evige Sindbillede, som jeg saa høitidelig har erklæret mit betydningsfuldeste Forsøg, at jeg ved Enden beder Læsereu, at forkaste alt andet af mig og blot beholde det.

„Og en mindre tredde“ —

Ulykkeligviis /, en lille Skæve til denne dobbelte Vielke, der dog, alvorlig talt, i det Heele forberver alt, og gjør Xet til et X, der, sat opret paa eet af Benene er et forvendt, eller bagvendt Stirkal.

„Mærk dig: Streg, og Streg, og Streg“

„At du giætter det før jeg,
„Derpaa tør jeg vedde.“

Uagtet naturlgviis ingen veed bedre, end jeg, hvem jeg stikler paa med mine Personligheder, saa doo, naar man betænker, hvor bekiendt jeg er for Streger — og at (efter Ewald) virkelig ingen dansk Skribent, uden jeg, bruger dette Interpunctionsteegn, der ordentlig vrimler i mine Skrifter — saa kan jeg vel umueligen for stærkt udtrykke Umueligheden af, her at giætte paa nogen anden. Hyperbolen, jeg har valat, for at udtrykke Letheden af denne Giættten, er blot et Sidehug til den almindelige menneskelige Omstændighed, at alle andre gemeenligen see eens Feil, før man sees dem selv.

5. — Adam Dehlenschläger.

Ligesaa oprigtig som jeg bekiender, med mine haanende Sideblik paa Digtning, i de forrige og sølgende Tal, at have stiklet paa mig selv, tilstaaer jeg, med dette hændrende, og (i Forhold til de svriges Afstædigelse meget hændrende) Henblik, at have stiklet paa den eengang upaatviøselig allerfriskeste Sjr i vor Litteratur. Lignelsen om Byens Tyr (der dog ingenlunde paastaaes rigtig) er saa langt fra at være poetisk fornærmelig, at den uidentviøvl maa kildre hver nok saa stor Digterforkængelighed; thi hvo vilde ikke gierne være Byens Jupiter Ammon i Poesie?

„Seer du denne friske Sjr
„Med et Horn i Panden“ —

Med dette eene Horn, meener jeg — det vil jeg aldeles ikke nægte — det Horn, han for nærværende

Tid har, saa at sige, i Siden paa det Komiske. At han, nemlig, mindre kan siges, at stange med Vis comica, som den sande komiske Jupiter Ammon (dengang Dyens Tyr eller Stads-Satyrifus) salig Holberg, end — at forsøge paa Stangen af en saadan Vis — vil dog vel inæen nægte, der kiender hans Geddebuks Horn, Næbbet af hans Kanarifugl, og Kloen, han har skrevet Til Publikum med — for ikke at tale om de øvrige hornagtige Pander-Knubber, eller Fingre-Udverter i hans Fiske, og hvad andet komisk, satirisk, og vittigt han kan have skrevet. Af alt dette ser man rigtig nok, at han har et Horn i Siden paa noget — paa Kritik og Censur f. Ex. — men, aldeles ikke, at dette Horn er et Bacchus- end sige et Jupiters- — der torde maaskee endog disputeres, om det var et ægte almindeligt Satyr-Horn. Hans Hurliburli-Bakkelsvands (som han selv kalder en Skovtrod, o: Satyr) karakteriserer ypperlig hans søregne, rigtig nok lodne, men næsten ganske kullede Satyre.

„Ordet gaaer, det andet Horn,

„Han skal have havt tilforn“ —

Det tragiske nemlig. Dette havde han virkelig i de af os alle (mig med) noksom prisede første nordiske Tragedier han levereede, saa bacchisk, at jeg en Tid lang stærkt troede, denne de tragiske Digteres Gud havde laant ham sit eget. Det være, som det vil, det sees ikke længer. Fra den Tid, han med en vis Vold og Magt vilde være noget andet end nordisk Sorgespildigter — eller rettere sagt, fra den Tid, han vilde være Alt andet (hvilket vel torde kaldes en Slags poetisk Hovmod) —

„Staaer det i Pant hos Sanden.“

Og ingen ønsker hierteligere end jeg, at han snart igien maatte kunne indløse det. Dette kan han kun

ved Opoffring af al sin udenlandſke Luxus og komiſke Stads; han maae ſælge alle hans ſcenetiſte Paafuglefiere — perſiſke Schawler — tiectſke og kozebueſke og geiffelbrechtſke Abekatte — hele ſit lurvede betydningsfulde Wilboſkab — alle ſine Børnehuusgulvtrapper i Proſa — og alle ſine muggene Figener i Vers — kort ſagt: hans hele nærværende Etabliſſement paa det danſke Parnas, Revel og Krat, til den Spiſtbydende — det er upaatvivlelig til ingen anden, end — hans ſaa kaldte „arrige Fiendes Kritiſke Uffelhed“. Thi hos denne alleene kan han ſaae noget klækkeligt for alt dette Sammenkrab og Blandingsgods — hvad der fattes ham, nemlig: opladte Dine for ſin Ruin, og Indſigt i en bedre Oeconomie med den endnu tiloversblevne Credit, og de ham af Naturen levnedede Digtercyner. Ved at ſælge mig den hele ham ødelæggende Fabrik af udenlandſk raa Materie, med alt Tilbehør, og alle dens elendige Fabrikater, gjør han det altsammen, ſaa at ſige, i aandelige Penge; det vil da nemlig i det mindſte leve i min Daddel, og ubødelig gjøre, hvad der ellers reent forgik, i mine Kritiker og Satyrer. Dette er min oprigtige Hiertes Meening om dette mig for Neſten kun alt for inderlig kiære ſtolte danſke Gemtal. Jez gad udbrænde dets aandelige Guld, ſo „Kriſtophanes til ſin Tid i ſit veldædige Purgatorium udbrænde det græſke. Man ſige desuden hvad man vil, den komiſke Digter Dehlenſchläger ſelv vil engang — hvis han virkelig modnes — fra et høiere aandeligt Standpunkt foretrække Satyrens Skiærtsild for Glemſelens evige Helvede.

6. Jens Baggeſen.

Det aandelige Null. Saaledes er jeg formodentlig fuldkommen træffende bleven karakteriſeret af

den Digter, der upaatvivlelig best har været i Stand til at vurdere mit Digtetværd i Danmark: Dannevirkens udsdelige Gienophbygger, Grundtvig. Alt det øvrige ere blotte af hans Strætanke, og langt før disse forudgaaende Recensioner af mine Digte, uddragne Corollarier.

7. Den samme, som 8.

„Salig Kongen seer du her
„For vort Hippokrene“ —

Ogsaa jeg havde engang min Forgudelsestid — hvilken nogenlunde udmærkelig Begynder har ikke haft en saadan engang i vort ligesaa let beundrende, som forglemmende poetiske Danmark? Hvilken ung Optraeder har ikke engang siddet paa Thronen af vort Parnas — strax efter de første gjorte Trin at sige — med enslags Enevold saa længe det varede — for at indrømme den sin Efterfølger, der som oftest ikke behøvede andet, end at gaae bag efter ham? Stolt kan man ikke være heraf; snarere burde man skamme sig lidt, ved saa let at blive holdt for Nar af Publikum. Thi, at dette holder en saadan stakkels kongelig Poet for Nar, sees best af Glæden over hans hurtige Afsættelse igien. Jeg veed ikke, om Stodderkongemagten staaer endnu ved Magt her hjemme; men vist er det, at jeg selv forekom mig, som kronet Poet, at have megen Lighed med Stodderkongen, da jeg var lille, i min Fødeby, hvilken alle Gadedrengene først behurraede, og siden bebæede. Da man derfor begyndte at drive Hurraet omkring mig alt for vidt, listede jeg mig bort, og overlod Thronen til den første den bedste Stodder, der efter mig vilde bestige den. Dette er historisk Factum, som kan sees af min Sienganger. At mit „Nolo coronari“ er uhyklet, synes mig overflødig bevist

af min hele litterariske Fremgangsmaade; thi jeg har endnu aldrig seet nogen sanhedsigende Skribent i levende Live kronet med andet end Torne.

„Som paa Skildte man ham seer,
„Og paa Milesteene“ —

Skildtene skulle nok stifte paa min poetiske Etiquette, og Milesteene paa min moderne Popularitet; thi gammeltdags Popularitet har jeg aldrig havt.

„Noget Helligt ogsaa har
„Gule Karlen aabenbar,
„Tallet Notabeue.“

Syvtallet er, som bekendt, iblandt de hellige Tal. Det er ogsaa Søndags-Tallet, som den syvende Dags i Ugen.

8. Den samme, som 9.

Her har jeg drevet Spydiigheden indom mia selv til sin Karveste Epidshed, og levner mig, som Digter, ikke Mere for en halv Skilling. Men jeg tør imidlertid ikke gjøre mig til af, at være original i denne fuldkomne Medriven af min Eksistens; thi den hele Fordømmelses-Akt var allerede fældet ligesaa strengt af andre.

9. Den samme, som 8.

„I de ni Gudinders Dands
„findes han ei længer.“ —

Det er den evige Viise der flinger mig i Dre paa Gader og Stræder af dem, der synge: „Saul“

(Kongen iblandt Profeterne) „har slaget Tusinde —! men David „(Hjredrengen iblandt Poeterne)“ har slaget Tusinde“. Uoffeligviis har denne Viise endnu aldrig syntes at klinge mig ovenfra, og jeg har hidtil ikke sporet nogen Gienklang af den i mit Hierte. Hvad der er temmelig vist, er, at Choristerne, som istemme den, i Balsletten, der handles om, ikke engang ere, eller have været, og i det høieste maaskee ville kunne blive Statister.

„Men, saasnart han seer sin Kands“ o. s. v.

Dette er, paa mig anvendt, en græffelig Bildfarelse. Fordi Iyriske og episke Digte her i Landet i det høieste indbringe Styvere, og Kritiker og Satirer i det høieste Skjældsord — er en ædel og tildeels sig selv opofrende Anvendelse af Tid, Tid, og Flid intet Styverfængerie. Man, som sees, jeg har i Stilken paa min egen Karrikatur ikke regnet det saa noie.

IO. Nic. Fred. Severin Grundtvig.

Sam hugger jeg aabenbare løs paa, med samme Raffhed, Diervhed, og Eftertryk, som paa mig selv næstendeels — uden nogensinde at lægge Fingrene imellem; deels fordi jeg veed, han kan taale det — deels fordi han er Mand for, at aienzælde mig endog i en knuet, skuddet, og overflodig Maade. Det gjør mig ondt, ikke at kunne sige det samme om hans nordiske Kands Halvbroder og Halvpart, Semmen.

Denne har intet tilfælles med os andre To i litterarisk Valhallaleeg; men skæer og skæber sig, som et Bærn, der faaer Riis, naar man render ham tværsigienem Asalivet med den nordlyse Landse. Skulde han virkelig — isteden for at være

være Zar, eller Jafnar — i det høieste være Tredie? og skulde denne Tredie (som Afenullerne ville gjøre til Alla Tre) naar man seer sig til, i Grunden intet være uden en Salvo-Zar, hvis herlige Hølste for længe siden er udbrændt i Vægsdrefkene paa hin Side Aagaard? I saa Fald var det Synd, længer at staaes med en simpel Dødelig; og Tanken paa den blotte Muelighed volder, at jeg indtil nærmere Oplysning virkelig her ophører.

Corpora mellitis putrent, servantur aceto
 Qvod mordet, sanat —

Holberg.

T r y k f e i l

(som den gunstige Læser indstændigen ombedes at rette).

- S. 257. (første Linie) isteden for „Fortabelsen“ læs:
 Forgabelsen.
- Sammeft. (fjerde Linie) ligeledes isteden for „Fortabelsen“
 læs: Forgabelsen.
- S. 266. (fjerde Linie) for: I sig selv Forgabelsen. læs:
 I = sig = selv = Forgabelsen.
- S. 276. (næstsidste Linie) Stene, læs: Straa.

D a n s a n a .

Et Maanedskrift

af

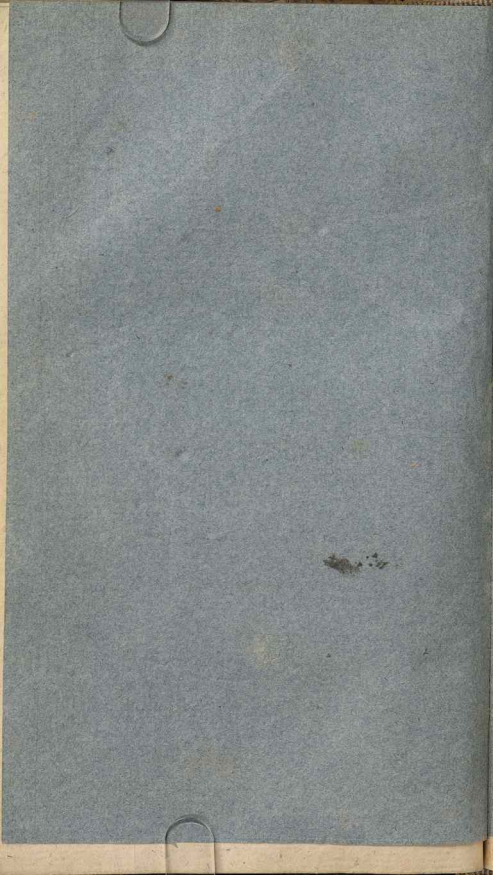
Jens Immanuel Baggesen.

October — November — December.

Kjøbenhavn, 1816.

Hos Boas Brunnich,

Lovstræde No. 128.

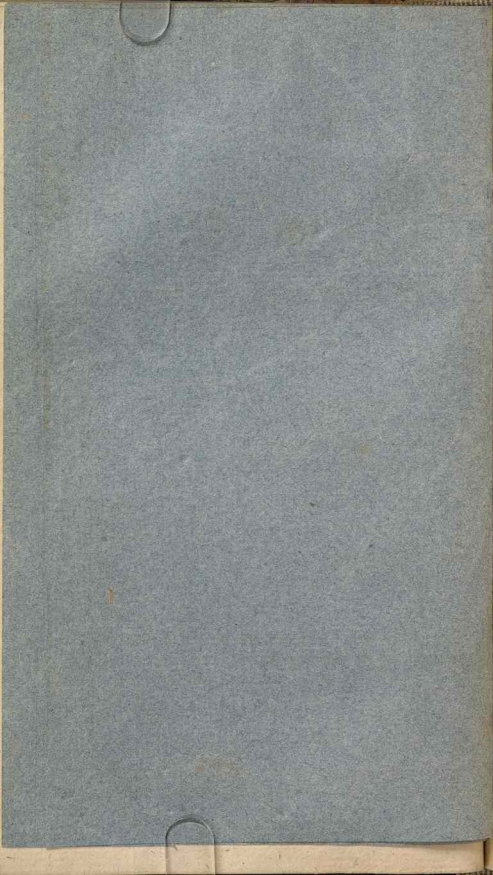
Indhold.

Apologie for Hymnen til Urania	S. 293.
Balders Igienkomst, eller Digte til Nanna	325.
Smaa Flyvedigte	367.

Til Subscriberne.

For at naae igien, hvad der, formedelst min Sygdom og andre mellemkomne Sinekser, er lobet saa langt forud i Danfaas Fremskriden, at det blot ved et Spring kan indhentes, dateres nærværende Heste December — November — December, og slutter Aargangen 1816, i tvende passelige Bind, hvert 30 Ark stort. Det næste Heste, som er under Pressen, og begynder Aargangen 1817, dateres Januar — Februar — Marts — hvis Omstændigheder ikke nøde mig til at ophøre med dette Tidsskrift, og udgive Slutningen af Thora, som et blot Anhang til det allerede Udkomne.

Baggesen.

D a n f a n a.

Apologte for Hymnen til Uronia.

— — — Pueri! sacer est locus, extra
Mejite. — (Pers.)

Det er tunat, naar det er kommen saavidt i en
Litteratur, at en Digter, der har helliaet sin Muse
Dannished i høieste og reueste Betydning, ser sig
nødsaaet til at skrive en Apologie for en blufærdig
Lovsang til Blufærdigheden, eet af de fineste og
kydseste Digte, der nogensinde ere flydte af hans
reene Pen. Det er et sørgeligt Beviis paa Phans-
tasiernes almindelige Fordævelse, paa de laade par-
nasiske Voges dybere og dybere Nedduken i det
Leerdynd, giennem hvis gule Flud de ser a't hvad
der spiller høit derover, naar og blot et Par af
disse ere i Stand til at finde mindste Smuds, end
sige Uteerlighed, i en Hymne, som den til Uronia.
Uagtet jeg nu med høieste Grad af Harm maa
udbryde ved denne Letlihed i Mannas Or: „Dyden
rødmer ved sit Forsvar“ — saa meget meere, da hvad

der beskylde mig, "ligner meer en lodden Trold end
 Høtzer" — nødes jeg dog til at bekjempe og over-
 vinde min Modbydelighed for de Svages Skyld,
 der paa Grund af nogle tilsyneladende Sammen-
 træfninger kunde fristes til at drømme mig skyldig,
 i det mindste i en uforsærlig Synd imod Anstæn-
 digheden.

Det er en bekjendt Sag for dem, der ere no-
 genlunde fortrolige med Litteratur: Reformationshis-
 torien i Tyskland, hvilke Urimeligheder, Uteerlig-
 heder — og indtil Gudsbespottelser — Makulaturpak-
 ket paa den Tid beskylde Klopstocks Ode, og selv
 Messjaden for — med tilsyneladende Høie for den
 ikke fine Portion af Publikum, der aldrig er i
 Stand til at fatte det høieste lyriske Sprog, og
 deels af Uvidenhed, deels formedelst en gemeen, ofte
 smudsig Fantasi: Opdragelse, finder Tvetydighed i
 alt, hvad der er skjult — een og den samme Hem-
 melighed i alle Gaader — og Figenblade i alle Dæk-
 ker. Naar den ædlere Phantasi seer Kydskhedens
 Gudindes stille Smil i Maanens Ansigt, finder den
 plumpe Indbildningskraft i de selsomme Træk en
 Tys med en stiaalen Raalstok.

Det Keene, det Uskyldige, det Blufærdige —
 med et Ord det Zomfruelige i Modsatning af det

Smudsige, Ryggeløse, Uforffammede, foresvæver den partheneiske Sanger i dette lille mystiske Digt i alle de allegoriske Gestalter, der legemliggjøre dets Aand i Naturen, i Kunsten, og i Livet, mellem hvilke han i en lyrisk Flugt udhæver de meest paafaldende plastiske. Aanden selv foresvæver ham under Billedet af en Jomfru, *Virgo*, deels paa Himmelen: *Virgo cum Virga*, deels paa Jorden: *Virgo Mons* (Jomfrubierget), deels i Havet: *Virgo Amphitrite* (Havnymfen, for hun blev givet med *Neptun*) — deels, endelig, Jomfruernes Jomfru, som han ikke engang vover at nævne. Denne seer han nu i adskillige mythiske Forvandlinger, eller hvad der er det samme, i ligesaa mange bekjendte Symboler paa Reenhed, Uskyldighed, og Blufærdighed — fra *Vas Electionis* af til *Vas alphabetæ* (a) fra *Aphrodites Concha*, og *Hebes Skaal*, til den hankede Theeskoppe, og Engellændernes paa Bordet bragte Reenselseskjar eller, egentlige Spøskumme.

Navnet *Uronia*, (græsk *Ouronia*, af *Ouros*, et Bierg med den qvindelige Endelse, altsaa: Biergjomfruen α : *Virgo Montis*, *Diana*, *Partheneis*) anaiver allerede tilstrækkeligen hele den i Hymnen herskende Grund:Idee (b). Det opvækker endogsaa meere end noget af de poetiske Navne, hvorunder jeg didindtil

havde bestunget min beskyttende Muse (Urania, Parthenes, Lilia, Idealia, Psycharion, og deslige) Forestillingen om Skiulthed, Hellighed, og Høihed, deels ved det Usædvanlige, deels ved Klangens selv, deels ved Biergbilledet deri. Saa meget desto faadere og lumpnere er den lidertlige Skamskriblers aldeles ugræske og mod alle etymologiske Regler stridende Afleden af *Ουρον*. Ikke at tale om, at den Bæse, hans Frækhed her nævner paa Dansk, (Matella paa Latin — og som Aristophanes kalder *αγγυειου ουρηρου*) paa Græsk med eet Ord kaldes *Ουρητρης*, trodser jeg alle Verdens Philologer, at opvise nogensteds Navnet Uronia anbragt i denne Betydning. Navnet Uronia er etymologisk beslegtet med Navnet Urania, begge nedstamme fra *Ουρος* (Mons), og betyde den høie himmelske Muse, paa Grund af den ældgamle Forestilling om Himmelen som et Bierg (Olympus, Himala) og mine frække Beskylderes Angreb paa Grund af tre Bogstaver deri, som svare til deres Anskuelse, er ligesaa latterlig, som om en Græker eller Dansk vilde finde noget Lumpent i Olympen, og en Latiner eller Fransk noget Ondt i Himmelen. *)

*) *Αυμα* ο: sordes, lumpent Snavs. — Mala, dumal, Dnde. — See Noten (c) ved Enden.

Saa vidt Navnet. I den hele Hymne selv findes ikke eet eneste uædelt, end sige uhøivist Ord, intet, der og blot langt fra kunde opvække mindste Begreb om det, jeg især har gjort til min litterariske Bestræbelse, at forfølge. Hver Strofe aander Ewalds, Klopstocks, Petrarkis, og Schillers Virgilianismus, som frumuset Udrøysespeenhed, og Siensstanden værdig Delikatesse. Den høitidsfulde Begyndelse hæver allerede enhver uskyldig Phantastie høit fra Jorden til Hellighedens Sphære.

„Du, som hver Morgen Skjaldens Offer kræver,
 „Modtagende med Huld, hvad ham indgjød
 „Den Guddom, som hans Nand fra Jorden hæver
 „Høit over Prosa: Livets usle Nød,
 „Du, hvem Bestaler selv i hellig Fylde
 „Tidt Lettelsen af Livets Byrde skyld!“ —

Hensyn paa det søde mystiske Sværmerie, som lettede Bestalerne i det gamle Rom, og endnu lette Bestalerne i det nye, Opfyldelsen af en modnaturlig Pligt, der (hvis nogen) med Rette kan kaldes en Livets Byrde. Intet uden Keenhedens og Hellighedens foresvævende Ideal kan forklare den timelige Opofrelse af al jordisk Glæde, der er forbunden med en bestandig Kamp mod det Gemeene i Kunsten, og

det Dyriske i Naturen. Det er det bestandige Hensyn paa „Udvælgelsens Kar „Vas Electionis“ den hellige Jomfru „Vesta — Maria,“ der letter baade Jomfruen, og Jomfrudigteren Kampen.

„Du — hvordan skal min Sang i jordisk Tale,
 „De himmelske Figurers svage Spiel,
 „Dig Sjælens Die saa livagtig male,
 „At det af dine Træk tår ikke feil?
 „Du hvitidsfulde Gienstand for min Psalter
 „I smaa, som store, mystiske Gestalter!“

Kænhed, i sammes hele Omfang *), er hidindtil aldrig af nogen Digter bleven personificeret, hvorfor og et nyt Navn for samme har maattet sammensættes. Heraf Sangerens Forlegenhed, hvorledes han skal male en ny Gienstand ved Hielp af gamle Ord paa en umiskjendelig Maade. At det ikke var en utidig Frygt, han her yttrede, viser nok som den indtrufne Miskjendelse.

„I smaa, som store, mystiske Gestalter.“
 Fra Kuppelen til det mindste hvælvede Laag —
 fra Tvillingbjerget Libanon til Liliehøiene, Høisangen omtaler — fra Oceanet til Bøgeret — fra

*) Puritas, καθαρότης — som ikke blot Legemet's: ακρατότης (Mundities), men Sjælens: αγνότης (Innocentia).

Halvkuglen af Verden til Halvskallen af et Æg —
og fra Himmelen selv til Dugdraabens Halvperle.

„Du, til hvis Form ei Digtren eene tyede,
„Men selv Naturens Form, Nandsager, Kant,
„Der meer i Dig, end i hver anden Gryde,
„Det Heles Udspring a priori fandt!
„Dit Tørt og Vaadt ham blev hver Morgen Iden
„Et Billede paa Rummet og paa Tiden.“

Kuglen, eller Sphæren, hin i den konkrete, denne i den abstrakte Betragtning, er Fuldkommenhedens Sindbillede og Form. Men denne er og bliver uendelig uendelig, hvorved den og netop svarer til Ideen, det uendelige Begreb. Først ved Giennemsnit opkommer den endelig uendelige: Halvkuglens eller Hemisphærens \circ : Bøgerets og Kalkens, Hvelvingens og Brystets. Under denne, som vi kalde Reenhedens og Ufkyldighedens Form, have alle Jordens Slægters og Tidsalderes Phantaste og Indbildningskraft meer eller mindre bestemt forestilt Gienstanden for Kierlighed og Beundring, Andagt og Tilbedelse. Herfra den Rolle, Bøgeret og Bøgerhaanden spiller i de ældste indiske Myther, Urnen og Vasen i de senere, Bierget og Brønden i dem alle. Det er intet uden

Anskuelsen af det Hvide og det Døde i Kuglens eller Sphærens polariske Betragtning. Men da alle polariske modsatte Begreber (der, som saadane, allerede spille ned i det endelige) kunne fattes under dertil svarende Billeder eller Anskuelser, er denne Form ogsaa Tænkeren velkommen. eller, rettere sagt, han nødes, som Fremstiller af sine Tænkter, til at hentyde til samme. Rummet f. E. aabenbarer sig Phantasten fornemmelig under Himmelhvalvingen, den udstrakte Befæstning — Tiden i Oceanet, der oprindeligt var en Strøm — det Tørre i hint, det Vaade (eller flydende) i dette. Rummet er, saa at sige, Amphiteiche, Tiden Amphitrite.

„Du, til hvis Lys sig Mængden aldrig svinger,

„Du, Phosphors Rugge, du Lyæus's Grav,

„Hvis Himmelhundes Lutervæg omringer

„Kulturens portative Røde Hav —

„Hvor mig din skjulte Herlighed forlyster

„Omkrandsst af Blomstre fra japaniske Kyster!“ —

Den reene Philosophie kan aldrig blive Mængdens Sag; selv Begrebet, som skjules under hvilket som helst Sindbillede, bliver den aldrig klart, og gaar aldrig, som lyst Begreb, i dens Hierne.

„Phoephors Dugge“ o: Himmelen, og Urnen. — Lyæus's Grav o: Havet og Dageret.

„Luttervæg.“ — Himmelhvælvingen er Lutter Væg *), ligesom og enhver Urne.

„Kulturens portative Røde Hav“ o: Viinen, Druesaften, som „Løvi Grav“ ogsaa spiller paa. Saaledes med Hensyn til det hellige sokratiske Væger, og Viinofferkaalen i Templerne. Men i en mindre Betydning er det Porcellinvægen her ogsaa meenes, Theeskaalens nemlig, og Kulturens portative røde Hav bliver da Theen, som Diatetren før i en Ode, helliget Ukyldighed og Fiinbed, har besunget **). „Portative“ kaldes her brøge Drikke, ikke blot for at tilkiendegive det Lille (Havet i Mianatur), men tillige forsaavidt begge tilføres os Danske udenlands fra. Endelig spiller denne omvendte Hvælving, Luttervæg, med sit røde Hav paa Kulturens hellige skabelige Vølle. En

*) Undique paries, ἀμφίτοιχος. — Undique murus, ἀμφίτοιχος — Undique fossa, ἀμφίτοιχη.

***) Mädchenhände pflüchten
Mädchenhände brüchten
In den schönen Urnentopf dich ein;
Von des Eises Ende
Nehmen ihre Hände
Mir dich hin — o! du bist mehr als Wein!

saadan besidder jeg selv af japanse Porcellin, og dens
 besværre skulde Herlighed forlyster i det mindste
 min Indbildningskraft, da jeg aldrig tænker mig
 noget mindre deri end Biskop, ofte Kardinal, og
 stundom (uden at trække Helligheden her ved Haa-
 rne) selv Pave. Jeg behøver vel ikke at anmær-
 ke, at Blomsterne fra de „japanse Kyster“ blot
 ere malte; dem, der aldeles ikke forstaae det poe-
 tiske Sprog, har jeg maaskee stundom noget at sige,
 men aldrig noget at synge. Under denne Blom-
 ferrand ere Stierner anbragte, som jeg med pin-
 darisk Riæthed kalder Himmels Hund — (Sirius
 og Procyon for dem alle.)

„Du Morgenstjernens hemmelige Moder,

„I hvis bestandig aabne hulde Favn

„Sig gyder Under-Livets gyldne Floder —

„For Rusen nævne, hellige! dit Navn? —

„Nei! Vitædoms Yndling kun i Løn det raade!

„Den Uindviede blive det en Gaade!“ —

Amphitrite forvandler sig her til Amphitrite,
 o: Lutterhule (hver Græskkyndig veed, at dette er
 Betydningen af Ordet), og hvad nys foresvævede
 Phantasten i det Spis, og i det Nære, foresvæver
 den nu i det Dybe. „Underlivets“ — det egentlig

poetiske Livs — „gyldne Gloder“ gyde sig her i det dybe Helliges reene Favn. Vi ville siden see dem nedstrømme fra det høie Helliges reene Kilde. At jeg i en Hymne, som jeg udtrykkelig kalder et Forsøg i den mystiske Poesie, benytter mig af et Ord, som alle vore mystiske Digtere have antaget, med Ret eller Uret, kunne disse i det mindste neppe tage mig ilde op.

„Den Uindviede blive det en Gaade!“
Ja, sandelig! det er det, og det bliver det endnu disse Ugle, trods alle mine oplysende Forklaringer. Kun saa meget værdiger jeg at sige dem, at min Gienstands sande Navn er det polarisk Modsatte af hvad deres ureene Phantasie har drømt sig.

„Men høit, mens Dannemænd og Dannefoner

„Dig tause dyrke, vil jeg synge dig!

„Og Urans Helligdoms Uranioner

„Om Himlens Urne skulle samle sig,

„Og lytte til min Harpes Stranges Bøven

„Bed Offerkarrets høitidsfulde Høven.“

„Tause dyrke.“ Reenhedens Dyrkelse er taus; ogsaa, naar man blot bruger Tandbørsten og Mundforfriskningsvandet, taler man ikke.

„Urans Helligdoms Uranioner.“ At o'et

her for at er en Trykfeil, kan jeg ikke blot bevise med mit Manuscript, men beviises noksom af Verset selv, da, hvis jeg havde meent Uron, maatte dettes Helligdoms-Chor have hedt Uronioner. Noten „Urim“ (Eysene) gjør desuden klart nok, hvad jeg meener —

„Ved Offerkarrets høitidsfulde Saven“ —
som Danfanas Præst nemlig.

„Ufkyldige! som Oceanets Engle

„Fra Skammekrogen har til Ære bragt,

„Bebudende med rakke Lilliestængle

„Virgos og Virgas hulde Himmelspage,

„Hvergang i Bacchustempsets glade Brimmel

„Begynder ret for Alvor Glædens Svimmel!“

Spiller paa Engellændernes Maaltidsbrug, at sætte krystalne Spølkummer paa Bordet, efter Deserten, naar det egentlige Drickelaug begynder. Andre europæiske Nationer have anvist Vaskesadet (vas ablutionis) en ganske anden Plads, og forrette gemeenligen deres Mund- og Haand-Reenselses-Akt, ved en Servante i Hjørnet af Sovekammeret. Hint kalder jeg, at have bragt den ufkyldige Vase, hvis Billed fastholdes i hele Hymnen, fra Skammekrogen til Ære. Singerene, der dypes ved

saadan Leilighed, falder jeg de „rakke Liliestængle,
le,“ som dannede Engellænderinders sneehvide Hans-
der ofte have foremalt mig.

„Bebudende — Virgos og Virgas hulde
Simmelpagt.“ Sigter til Symbolet hos Grækerne
paa Anstændigheds: Zepteret: *ραβδος*, *Virga*. Hin
Fingerdyppeu bebuder nemlig Damernes Bortgang
fra Bordet før Glædens Svimmel begynder. I de
Gamles Orkester (*ὄρχηστρι*) faae man nemlig ofte
strakte saadanne Liliestængle, for at overholde Tugt,
Artighed, og Anstand *). Nilsen er overalt Tugts
tens Sindbillede.

„At hædre dig langt meer end alle Vaser,

„End Hebes Skaal, og Amaltheas Horn,

„End selv Odraer i et Laug af Nser **),

„Var Brug i Grækenland lang Tid tilførn.

„Naar Hellas's Tunge skiont din Gylde maler,

„Man troer i Hast, at den om Himlens taler.“ —

Denne Strophe er allerede tilstrækkeligen oplyst
i Noten til samme, og erholder sin fulde Forklaring
i den næstfølgende Strophe:

*) *Ραβδοφοροι προς ευταξίαν του τετραγ.* (Svidas.)

***) Kiedelen, hvori Avasers Blod (Poesien) flød.

„Den Concha, Venus opsteg i paa Landet
 „Af Middelhavets dybe Himmel: Elv,
 „Saa huul og hvid og skøn, var intet andet
 „End dit Symbol, hvis ei det var dig selv.
 „Det Digt'ren troer, og selv Chymisten siger,
 „At hun endnu af dig bestandig stiger.“

At Venus fremtraadte i den reenste Ufskyldighed paa Jorden udtrykker Mythen ved at lade hende opstige i en Concha marina, Symbolet paa Jomfrueligheden. Ogsaa her er Forestillingen af det Reene Grundforestillingen. Men at Alkali-Phosphor kan uddrages af Conchylier er Chymisterne bekendt. Mine Borgener ere Marggraf, Morveau, og Westrumb; den kan altsaa poetisk siges paa Jorden, som paa Himmelen, at opstige af Concha. At det Uædle her i Lyd ligger saa nær ved det Edle, er ikke min, men Sprog-Polaritetens Skyld. At ikke blot Uos og Urna, men mange andre ædle Homonymer, formedelst' noget meer endog end den blotte Lydlighed, opvække uædle Forestillinger, derfor maa man anklage den oprindeligste Dualisme i Naturen, som Fransken rigtig udtrykker med sit: Les extrêmes se touchent. Men naar jeg i min Ivriske Flugt igiennem alle Phantasens Regioner fastholder Billedet af Urnen, som

Vas electionis, ablutionis, purificationis & sacrificiationis — og en geméen Læser, som jeg allerede med mit Motto har bortgiennet fra Tøpset, jeg ofrer i, mistynder dette Billede, saa tør jeg vel udbryde med den ærlige Forfatter af Tractatus de fonte Scientiæ chemicæ: „Gvo der blot har Øine for det U vor-
 „tes, vil miskiende vor Videnskabs Jomfru
 „med en Sands, der er vort Mystorium
 „uværdig; thi Skjægen vilser sig ofte sin
 „Beiler i lignende Klæder. En saadan Van-
 „hellig vil miskiende vort Bierg, vor Mer-
 „curiusstav *), vor Luna **), vort
 „Keenselsesvand, og især vor Vase.
 „Gvad denne angæer, da har Bedragerne den
 „vel tilfælles med os (og i disse udvortes
 „Ting overtræffe de os ofte, eller maaskee altid),
 „men vor Vase, falde vi den Vase, som
 „de ikke besidde. Sandelig jeg siger Æder,
 „at vore Kar ere hemmelighedsfulde, og ingen
 „uden Philosopherne bekiendte, som de eenes-
 „ste, der indtrænge i det Væsentlige af vort
 „Værk. — — Derfor, Kiære Broder, gjør

*) Virga.

***) Interlunium — Novilunium — Nyel.

„diq ingen Betænkning over, at jeg har reg-
 „net Væsen (eller Karret) til de Ting, som
 „gjøre Steenen (de Væses nemlig) væsentlig;
 „thi heri følger jeg alle Philosophers Mæning,
 „som have skrevet i denne Kunst. Naar Sen-
 „divogius skriver om dette Kar, kalder han
 „det Naturens Vase. Flammeus, som og
 „Atophius, Lullius, og alle andre, ere af sam-
 „me Mæning.“ *) (Ordret Oversættelse.)

„Hvor uundværsla er du hver Æsthetiker!
 „Selv Aristarken her i Kiebenhavn,
 „Den store Carstens, leed, som Theoretiker,
 „Desværre meget ved din Fjldes Savn.
 „At ei Qvintil blev, efter ham, en anden,
 „Har samme Grund; vi kiender alle Manden.“

At Æsthetiken har Principier a priori (ærens
 Principier) formodest hvilke den er bleven en philoso-
 phisk Videnskab, tvivler vel ingen paa, efter Kants i
 denne Punkt ikke blot uomstødte, men uanfægtede
 Et tik af Dommeekraften. Men, at vor store Car-
 stens, vor endnu større Evalds Qvintilus, vi de
 have virket ulige meer til en os aldeles manglende
 æsthetisk Lovgivning, end han ved det lille Bidrag

*) Philalethæ Chymische Tractätlein von Joachim
 Langen. Wienn 1749.

i Skionne Videnskaber's SelskabsKriivter har gjort, dersom han ligesaa meget havde dyrket den reene Deel af Kunstlæren, som den historiske og pragmatiskke, troer jeg — og, hvad jeg, i saa Henseende, troer om ham, troer jeg om hans Efterfølger i unge Digteres Opmuntring og Veiledning, Professor Rahbek. En grundigere Philosophie over Digt-kunsten, eller, hvad der er det samme, en reenereritisk Theorie, vilde have gjort den første af disse Danmarks Æsthetikere lidt mindre nøieregnende i de uvæsentlige, og den sidste noget meere stræng i de væsentlige Kunstfordringer.

„Dog, ei blot Dannemænd og Danneqvinder,

„(De sidste meest, fornemmelig i Ny)

„Men selv Olympens Guder og Gudinder,

„Sør de gaae hen at sove, til dig tye;

„Du bæres for dødelige Trange

„I Nattens Malm af Eoighedens Slange.“

Reenselsesfesten fandt, og finder endnu den Dag i Dag fornemmelig Sted i Nymaane (Novilunium — Interlunium) paa Grund af velforstaæde virkelige, eller blot indbildte kosmiske Forhold.

„Dannemænd og Danneqvinder“ betyder her det samme som Mænd og Qvinder, i deres Dannished betrag-

tede. Dannished er hvad der er ædelt, reent, og dannet. Cultus og Cultur staae i oprindelig Foreening med hinanden; den første Menneskelighedens Cultur begynder med en Cultus. At Guderne trænge til Røgelse var i Grækenland og Rom Ordsprog — og Forestillingen om denne Trang er almindeligere end den om deres evige Nok i dem selv. Urnen paa Ryggen af den sydlige Himmelstange forestilles derfor her, som deres staaende Røgelsekar i Olympen.

„Utallige, som Himlens Stjernekarer,
 „Er i Naturens evige Plastik,
 „Din Dannisheds Gestalters Exemplarer;
 „Den halve Verden har det Snit, du fik!
 „Paa Tillien og paa Himlens hvalte Bue
 „Man overalt om Natten dig kan ssee.“

Bøgerformen, Jomfrubryttet, Kalken, Koppen, (Hemisphæren med eet Ord) er den skønneste Livets endelige Form, og den hyppigste i alle Naturrigger. Kun hvor KrySTALLISATIONEN, og DøDEN hersker, forsvinder den. Ikke blot den halve Verden i det Store, men den halve Verden i det Lille, besidder den. Tillien her, i Modsatning af Himmelbuen, er Havfruens Tillie, Havet.

„Men Gudernes og Menneffenes Fader
 , Besidder Verlen i det Stjernekar,
 „Som natligen slaaer ud paa Himlens Gader
 „Hoffkavalieren, som Opvartning har,
 „Vandmanden nemlig, der paa Himlen prunker,
 „Som Verdens allerældste Kammerjunker.“

I denne og følgende Strophe foresvævede
 Diateren den teutoniske Pindars Ode til Stier-
 nerne:

„Ach, gösse dich einst, Schaale, Gott auf dem
 Altar“ —

og — — — — „Licht stürzt
 „Aus der Urn' er dh'in! — — —
 især forsaavidt han her lader Vandmanden (Aqua-
 rius, Ganymedes) udøse Himmelshyet af Urnen.
 Denne Urne falder jeg alle hellige Vasers, og Skaas-
 lers Pele — Himmelherrens (Jupiters) Velsignelses
 Fyldes Kar:

„Naar Majestaten lægger sig til Hvile,
 „Den destillerte Nektars Guldenvand
 „Medpladsker nogle Trillioner Mile
 „Fra Sjernen Situla til Sommand —
 „Dens Kølde her sig himmeldybt nedstrømer,
 „At Sydens sidste Fjst i samme sesammer.“

Paa de fleste Himmelgloben og Himmelskort forestilles Lybudsstyrningen af Vandmandens Urne, som en Flod, der strømmer fra Måbningen af Urnen, hvor Stierne Situla betegnes, fulde fem og tyve Grader ned til den sydlige Fiske, i hvis Mund, Fiskestierne af første Rang, Somahand, funkler. Havde jeg til Udvalen for Phantasien af dette Flod kunnet udfinde noget Udsøgttere, end „distilleret Nektar," havde jeg valgt det.

„Og han, der var i Himlene, som hjemme,

„(Som derfor ogsaa maatte Danmark flye)

„Der kændte hver en Skat i Nattens Siemme,

„Korsømte blot eengang til dig at tye —

„Hvis, uden det, han længer havde levet

„Hans Huus maaskee var aldrig ombygget blevet."

Havde Tycho Brahe i det bekiendte ulykkelige Tilfælde tilsidefat Stuens for Himmelens — Frøknernes for Jomfruens — den jordiske Kammerjunker for den Himmelskes — og Flaakens for Urnens Betragtning — havde han tyet til den ham ellers saa klare Stiernehvelving, og var gaaet ud i frisk Luft til rette Tid — saa havde han maaskee fuldendte Udarbejdelsen af sit Himmelsystem i en Grad at man aldrig havde drømt om, at ombygge det.

Hvis Digteren her havde havt den gemeene Gienstand, smudsige Whantaster have paadigtet hans Hymne, for Die, hvorledes havde han kunnet regne den iblandt Himmelens Skatte?

„Du, som paa Jorden spiller Urnens Rolle,
 „Som den, kun natlig seet, og skult ved Dag,
 „Du Himmel: Mejeriets store Bolle,
 „Som sagt, paa Evigheds symbolets Dag,
 „Naar, som min Hebes Offerkaal du straalers,
 „Hvad er mod dig Naturens andre Skaaler?“

Digteren samler nu sine jordiske og himmelske Reenheds og Uskyldigheds Billeder — Kalken i Spidsen af hine, og Urnen i Spidsen af disse — i Ansueltsen af alle Skaalers Skaal: Udødelighedens Væger. Det er nu hverken meer eller mindre end Uronia selv (den paa Jorden nedstegne Urania, der foresvæver hans Andagt, som Zebe med den ham rakte Skaal, hvilken han, som hendes offrende Præst, modtager herved — vel „under Horizonten af sin Himmel;“ men dog „ved hendes Thrones Fod“ — (i Danfana) — vel „omslørt;“ men dog ham bevidst, og i Tankerne skyldig:

„I alle Kunstens Trylle: Vassers Brimmel
 „Er nogens vel dit Syn i Trylken lig,

„Naar under Horizonten af min Himmel

„Ved hendes Thrones Fod jeg stuer dig?

„Naar, offrende, den kydske Haand dia hæver,

„Og Helligdommen nær, omslort, du svæver!“

Man tillade mig, til Beslutning af nærværende Kommentar, en sig ved denne Leilighed af sig selv frembydende Bemærkning. Jeg sætter, at jeg virkelig i dette, som vel endog min meest samvittighedsløse Fiende maae tilstaae, tilfløede, altsaa i det høieste tvetydige Diat, havde besungen en aldeles jordisk Gienstand — jeg sætter, at jeg havde tilladt mig engang, hvad Virgil, hvis erkjendte reene, kydskeste, fineste blandt alle Muser var det ham Mavnet „Jomfrudigteren,“ tillod sig, da han besang Loppen: istedenfor, nemlig, ved sandseelig Fremstilling at nedbringe det Høieste fra Himmelen paa Jorden, ved aandelig Idealisering at hæve det Laveste paa Jorden til Himmelen — jeg sætter, at jeg engang havde gjort dette, — var det og blot for at bevise, at der i Naturen er intet saa rogt og frygt, det jo ved Talens, end sine Sagens, Indflødning kan vorde fordrageligt, *) — hvor urimeligere var ikke da endnu den Beskyldning, man har

*) Nihil est tam horridum, tam incultum, quod non dicendo fit levius. Cicero.

gjort mig? Hvilken yderlig Omhu for ikke at saare det sømmeſte Blik eller det kræsneste Øre — hvilken anvendt Flid paa Sprogets fineſte Polering, paa Sammenſøgningen af hellige Billeder fra Naturens, Kunſtens og Videnskaberneſ ſierneſte Regioner — hvilken ſaſt utrolig Kunſt i Sammenſtemningen af ſaa forſkiellige langt fra hinanden liggende, meer eller mindre berørte Strænge til een høitidelig og reent klingende Harmonie — og endelig, hvilken uhyre kold Beſindighed og rundt om ſig blickende Forſigtighed midt i Phantaſiens drifſtigſte lyriſke Flugt — maatte ikke denne Hymne forudſætte hos den ſyndige Forfatter? Og til hvad Ende? hvis ikke for aldeles at ſkiule, alſaa fuldkommen ophæve ſin Synd? Antaget alſaa, at det virkelig var hans Henſigt, at begaae den eenenſte tænkelige Forbrydelse i det værſte Tilfælde, den nemlig: at ſynge hvad der ikke bør nævnes i got Selskab, ſaa har han jo tilintetgjort Henſigten ſelv med Udførelſen, og med Midlerne, han har anvendt. Han vilde være i det omvendte horaziſke Pottemager-Tilfælde: have, nemlig, lagt det an paa en lille Potte, og ved Hiulets Omdreien ſaaet et ViinKar færdigt.*) Men hvo indſeer ikke det Ur-

*) — — — — Urceus coepit

Institui, currente rota, cur amphora prodit?

melige heri? og, sæt, at det og var mueligt, mon man ikke snarere vilde beundre en saa tusindkunstig Pottemager, end hadle ham? — Sandt jeg Hymnen til Utonia, som den er, skreven af en anden Digter, og kunde det et Dieblisk falde mig ind, at troe den havde til Gienstand det gemeeneste blandt de Kar, der dannedes til Vanære, vilde jeg istedenfor at skrive en sokratisk Apologie derfor, skrive en isokratisk Panegyrik derover. Hvad jeg i det mindste vilde sige om Forfatteren, var dette: at han maatte være af en forunderlig hellig, reen og fin Natur, da det ikke engang kunde lykkes ham, at anbringe en eneste Uartighed ved en Leilighed, hvor han heel igiennem vilde være grov — og at hans Kunst, ogsaa deri syntes at afgive den fuldkomneste Contrast til Garryernes iblandt hans skrivende Læsere; at ligesom ved disses Anpust den kosteligste Offerbrød og Festsviin bliver til væmmelig Edder og Gift, saaledes blev derimod dovent Bl og tørre Tynder til Nektar og Ambrosia ved hans Anretning. Dog, det være langt fra mig, at ville prale med en saa overnaturlig Recenselses-Evne. Besad jeg den, vilde man for længe siden kunne gaae med Skoe og Stomper paa igiennem vor Litteratur, hvis Augias-Stald jeg vel med privat herkulisk Mod, men uden

mindste lykkelig Tilhielpen af den fride Strøm, eller offentlige Nordvind *), paatog mig at feie Wen, af! hvad kan jeg med min lille Vase, fylde af Vievand, til Bortskyllen af Varnasdyndet, hvori nu ikke længer blot Pattegrisene og de smaa nattegamle Føl, med poetisk Bølgighed, men af og til endog store Bildsviin, og for lang Tid siden udasnede poetiske Heste, med profaisk Magelighed boltre og strække sig? —

Augiæ stabulum totus vix eluit amnis,

Urnula quid faciet sordidiore loco? —

Saa lidt, som det i Palais Royal anbragte Bassin, hvorpaa man har sat ovenstaaende Distichon, der paa Fransk, efter Professor Rochas's Oversættelse, klinger saaledes:

Pour nettoyer l'étable d'Augias

Un fleuve entier à peine put suffire;

Un filet d'eau purgeroit-il, hélas!

L'infection de ce lieu cent fois pire? —

Hvilket jeg, paa Dansk, har god Grund til at oversætte frit paa følgende Maade:

*) Aura popularis borealis. Det hedder, at da Herkules indlod Floden i Augiasstalden, at Vinden især kom ham til Hielp ved dette Arbejde. Jeg havde derimod i de tre sidste Aar baade Wind og Strøm imod mig.

Behøved blot til Neensen af hans Stald
 En Giæst hos Augias i gamle Dage
 Hvad Neent af Vand og Luft var end tilbage,
 Hvad kan udrette nu en stakkels Skjald,
 I hele Gaardens smudsige Forfald,
 Med intet uden kun sit reene Kald,
 Naar til det andet Strøm og Vind er Mage?

Til mine Læserinder.

Det er hverken for oplyste, dannede, med sund
 Fornuft begavede philosophiske Læsere, eller for ukyn-
 dige, raac, sig i Dommerters svende Skriblere —
 hverken for Dannevirkens paa nogen Tid tause
 Præst, eller for Skamladernes gadeskrigende Chor-
 dreng, jeg har paataget mig det i og for sig selv
 urimelige Arbeide, at skrive en Apologie for, hvad
 intet Forsvar behøver. De første, hvis de og ikke
 strax skulde have de didhørende philologiske Doku-
 menter levende nok i Hukommelsen, for umiddel-
 bar at indsee Sammenhængen mellem Uronia og
 Urania, ere dog vist i det mindste saa fortrolige,

enten med den sokratiske Gratie: Ironia, eller med den kristelige: Irenia, at de formedelst den eenes eller andens Mellemkomst letteltigen vilse undgaae grov Misforstaaelse af et Kiinheden selv helliget Gaadedigt. De sidste (som det vilde være dybt under Brøden, i dette Fald, end siye Uskyldigheden, at forsvare sig imod) vilse finde Apoloaien endnu meere Sædelighed og Anstændighed trodsende, end Digtet selv; thi, da den er længer, og fylder meere Plads paa Papiret, kunne de naturligtviis lægge flere af deres egne Phanaster og Følelser deri, end i hiint. Hverken altsaa for de Naa paa Parnasset, eller for Drimmelen neden om, har jeg kommenteret min Hymne, men for de Enkelte uden for, der, hvis de og blot lytte til hvad der toner fra Toppen, nødes til at høre hvad der quækker i Mosen — og som det i høieste Grad for nærværende Tid er at tilgive, hvis de, overdøvede af det Skurrende neden under dem i disses „Uros“, ikke strax fatte Melodien eller Harmonien over dem i Harpetonerne fra hines „Uros“.

Skulde mellem dem af en Hændelse findes en Climene, der, med den molteriske Snippe, var istand til at udbryde efter Læsningen af min Uranias Hymne til Uronia: „Kan man, naar man

„er en virkelig dydig Dame, finde mindste
 „Behag i et Stykke, der holder Blusærdighe-
 „den i en bestandig Angest, og alle Øieblikke
 „tæner IndbildningsKraften med noget slemt?“
 beder jeg hende, da hun sikkert har lært Fransøst,
 med lidt Estertanke at læse nedenunderstaaende Sam-
 tale i Noten, mellem hendes Navne og Molières
 Urania. *)

*)

Climène.

Peut-on, ayant de la vertu, trouver de l'a-
 grément dans une pièce, qui tient sans cesse la
 pudeur en alarme, et salit à tout moment l'i-
 magination?

Uranie.

Moi, je ne sais pas ce que Vous y avez trou-
 vé blesser la pudeur.

Climène.

Helas, tout; et je mets en fait, qu'une hon-
 nête femme ne la sauroit lire sans confusion,
 tant j'y ai découvert d'ordures et des saletés.

Uranie.

Il faut donc, que pour les ordures Vous
 ayez des lumières que les autres n'ont pas; car
 pour moi, je n'y en ai point vu.

Climène.

Hai, Hai, Hai.

Uranie.

Mais encore, s'il Vous plait, marqnes moi
 une de ces ordures que Vous dites.

Den høiest staaende mellem de Enkelte, for
hvem jeg har skrevet denne Kommentar — den

Climène.

Helas! est il nécessaire, de vous les mar-
quer?

Uranie.

Oui. Je Vous demande seulement un en-
droit, qui Vous ait fort choquée.

Climène.

En faut-il d'autre que — ce le... (le Vase).

Uranie.

Et que trouvez Vous là de sale.

Climène.

Ah!

Uranie.

De grace.

Climène.

Fi!

Uranie.

Mais encore?

Climène.

Je n'ai rien à Vous dire.

Uranie.

Pour moi je n'y entends point de mal.

Climène.

Tant pis pour Vous.

Uranie.

Tant mieux plutôt, ce me semble. Je re-
garde les choses du côté qu'on me les
montre, et ne les tourne point pour
y chercher ce qu'il ne faut pas voir.

Muse, der for en kort Tid nedsteg fra Bierget, for at høre hvorledes min Sang tog sig ud nedens fra — har den i sit Jnderste fornærmede Sanger endnu blot følgende at tilføie i hans og dens Lærers og Mesters eget Sprog. Er det den ædleste Muse ikke nok, til fuldkommen Forklaring af min Hymnes Hellighed, saa har den for længe døvet

Climène.

Enfin il faut être aveugle dans cette pièce, et ne pas faire semblant d'y voir les choses.

Uranie.

Il ne faut pas y vouloir voir ce qui n'y est pas.

Climène.

Ah! je soutiens encore un coup, que les saletés y crevent les yeux.

Uranie.

Et moi, je ne demeure pas d'accord de cela.

Climène.

Quoi? La pudeur n'est pas visiblement blessée par ce que dit l'auteur dans l'endroit, dont nous parlons?

Uranie.

Non, vraiment. Il ne dit pas un mot, qui de soi ne soit fort honnête, et si Vous voulez entendre dessous quelque autre chose, c'est Vous qui faites l'ordure, et non pas l'auteur —.

(La Critique de l'école des femmes,
3me Scène.)

paa den Mosebred, til hvilkken den aldrig burde
have nedladt sin himmel ff Flugt:

„Wer gab Melodie, Leyer, dir? sog das Getön
„Und das Gold himmlischer Saiten dir auf? Du
schallest

„Zu dem kreisenden Tanz, welchen, beseelt von dir,
„Der Planet hält in der Laufbahn um dich her.

„Im festlichen Schmuß schwebt, und trägt Halm'
in der Hand

„Und des Weins Laub, die geflügelte Jungfrau!
Licht stürzt

„Aus der Urn' er dahin! Aber Orion schaut
„Auf den Gürtel, nach der Urn schauet
er nicht.“

(Klopstock.)

Tillæg til Noterne.

(a) Vas alphabetæ. — Den hebraiske Alphabethieroglyph *U*, (Schin) hvilkken stemmer overeens med den chinesiske Hieroglyph *U*, (Schan) der (ester Barrow) betyder et Bierg.

(b) Som *ἀρμονία* af *ἄρμος* — saaledes og Tritonia *τρίτογενεια*, Pallas Athene) af *τρίτος*.

(c) Den asiatiske Stamlyd Ur (det hellige, oprindelige, det, hvorfra) ligger til Grund baade for Urim, Ural, Uros og Uran. Lys og Bierg ere dets tvende første Betydninger.

Men hvad er reent for den Ureene? Hvad er Bibelen selv for en læsende Fanden? Dee Eder, uskyldige Stiernehimlens Betragtere, som først have givet dens Stierner Navne! Ὀροπυγίου (Uropygium, Denebëdeschisch) — hvilket mere end anstødeligt, affkveligt, al (smudsig) Phantassie opværende Navn! Ὀροπυγίου, ab ὄρος, podex, og πυγι, nates!!! og et saadant Navn har 3 Astronomer havt den Uforskammenhed at anbringe paa Ederes Himmelglober! Rigtig nok er ὄρος ogsaa terminus, og serum lactis — og πυγι stundom caudas; men det lærer man ikke af det første beste Lexikon. Nok, at Uropygium klinger tusende Gange værre end Uronia for smudsige Ører. Hvad kaldes da saaledes? spørge mine ulærde Læsere. Netop den reeneestunklende af alle Stierner paa Himlen, Den lyse i Svanen! Sat sapienti.

Balders Igienkomst,
eller
Digte til Nanna.

— — Disjecti membra —
Hor.

1816 — 1817.

„Du sande Lyst, som Døden eene
„Kan bane Wei til, og fortjene,
„Syn du attraaet af dette Bryst;
„Min marterfulde Stiel forkaster
„En Himmel, som skal koste Laster —
„Saa dyrt maa Trælle købe Lyst.“

Evalds Balder.

Den elskende Digter.

For mit Væsens stille Harmonie
 Fra sit Breidabliks de lyse Sale
 Til det grønne Herthas Blomsterdale
 Dropped ned i Langsleris Melodie;
 Da min Nand endnu var ætherfrie;
 Da jeg ingen andre Flammer kiendte
 End de Himmels, min Tanke tendte —
 Da mit eget Svargemaal var sit Svar;
 Da jeg, over Jordelivers Gaade
 Hvit ophoiet, under mig forsmaaede
 Hvad jeg ikke vidste, hvad det var —
 Da jeg lod mit stolte Hierte raade,
 Mens det i en evig Tombheds Fred
 Ikke drømte selv, hvad nu det ved,
 Himmeldetlende til Nannas Naade —
 Dengang var jeg — var jeg? — Himmel, nei!
 Dengang, uden Vellyst, uden Smerte —
 Dengang, uden Harpen i mit Hierte —
 Dengang uden Elskov var jeg ei.

F l a m m e n .

Man siger, Pillen, hvormed Elkov saarer
 Dit uophørlig Brænd af Qual og Lyst,
 Hvert Evighedsens Smil igiennem Tidens Taarer,
 Der tænder Himlens Ild i Støvet's Narer,
 Slaaer ned, et Lynet sig, i Dødeliges Bryst:
 At, inden Glimtet sees, det rammer,
 Og, længe før Fornuftens Dag
 Tilraabe kan det slumrende: Siv Agt,
 Staaer Hjertet alt i fulde Flammer.

Saa brat, saa pludselig, med eet,
 Udbrømt, uventet, og uforudseet,
 Kom ei den lyse Flamme, mig fortærer,
 Som, Morgnens Glands, naar Solen høver sig,
 Langt meer, end Lynes giennem Skyen, lig,
 En evig Flammeregn af Pille nærer.

Tre Gange giennemvandrede sin Kreds
 Den høie Dagens Gud — tre Tidens Dinge
 Han smelted' ind igjen i Evigheds:
 Utaalte Gange lod sig Stalens Ringe,
 Modslagrende det himmelhulde Smil,
 Af hendes Die Piiil paa Piiil

I salig Zittren giennemfinge,
 Før, giennemboret, Varmen lod sig tvinge:
 Tre Gange sov Naturen mattet hen,
 Og feg af Vintergraven op igien,
 Før dette Hjertes allerlidste Kræfter
 I Kamp mod Hendes Trylleblif gav efter.

Vel synes end mig, som det var i Gaar,
 Jeg henrykt saae for første Gang i Himlen
 Den Engles Sol, som flukte Stjerne-Brimlen,
 Til hvis Erindring Tanken meer ei naaer;
 Men, ah! naar Hjertet mat af Veemod, slaaer,
 Og Harpens Døven døer i stille Klage,
 Jeg føler dybt, at i et Trillingaar
 En trefold Evighed er lagt tilbage.

L o n n e n.

Hvad er Lønnen vel, jeg fik herneiden
 For det Liv, med ingen anden deelt,
 I en stille, taus, og tro Tilbeden
 Jeg har himmelofret Hende heelt?

Kolde, mørke, tidt fortrodne Blikke;
 Miner, høit, som røbe mig lidt Ngt;
 Anden Løn, I Gode! fik jeg ikke
 For hvert Offer, jeg har hende bragt.

Baalet, disse Blikke daglig tænde,
 Som fortærer Harpen i mit Bryst,
 Umedlidende hun seer det brænde,
 Hvis hun ei det seer med grusom Lyst.

O! men, trods mit knuste Hjertes Pine,
 Selv hvert Blik, det saarer, er mig kjær;
 Thi hvert Sting af hendes kolde Mine
 Er mig meer end Andres Smile værdt.

Fortielsen.

„Du er ikke meer den glade Digter,
 „For hvis Latter Livets Kummer veeg;
 „Selv det evig unge Lune soigter,
 „I din Uhelds glade Børneleeg;
 „Munterhed er vegen fra dig Side;
 „Dybt i Hjertet er ei længer Fred;
 „Lans jeg seer dig meer og meer, at lide —
 „Du er syg, min Ven, af Kierlighed!
 „Men kan og min Dødhed ei dig læge,
 „Dølg bog ei den Piiil, som saared dig!
 „For med Haab maaskee dit Døyst at prøve,
 „Nævn din Glædes søde Fiende mig.“

Altsaa plager mig en huld Veninde,
 Kierlig belende mit mørke Savn;
 Vil, at jeg skal Trost og Lindring finde
 Ved at nævne den Elbedtes Navn;
 Troer, at, naar hun vidste, hvad hun giætter,
 Kunde hun til Maalet lede mig,
 Som i lange, tause, vaagne Nætter
 Selv min Venasjel ei tør drømme sig.

Men den Fromme (Kjændt jeg troer, hun kiender
 Engelen, hvis hulde Blik har tændt

Flammen, som i dette Hjerte brænder)
 Rieader, selv med Elskov ubekjendt,
 Ei den Angst, en Elfers Bryst omspænder.
 Hende synes let, i Benskabs Favn
 At udgyde det for fulde Hjerte —
 Mens jeg qualt fortæres af min Smerte,
 For jeg aander ud den Elstes Navn.

O! jeg veed, desværre, hvad jeg gjør!
 Hjertet har jeg tabt, men ei Forstanden —
 Wanna! tar jeg fæe vel en anden,
 Hvad jeg, af! dig selv ei sigge tør?

Kysset.

Manna! da med Zittren kyst
 Nys din Purpurlabe smilte,
 Mens i Drommens Favn du hvilte,
 Lønet til din Balders Bryst,
 Følte vel i kiesen Smerte
 Bristende dit lufte Hjerte
 Tusinddeelen af min Lyst?

Svar mig, vakke Slummerengel!
 Giennemfoer i Dødens Gys
 Din berørte Blomsterstengel
 Intet Glimt af Livets Lys?

I din Lilliebarm, du Hulde,
 Slog et Ethersyn ei ned,
 Tændende dens Ufkylds Kulde
 Med et Glimt af — meer end Fred —
 Mens jeg flammed i den fulde
 Himmelbrand af Salighed?

Til Stjerne.

Natens funklende Kiærminder,
 Dine klare Stjerner smaa,
 Som i Himlens dybe Blaa
 Ofte før med Graad paa Kinder
 Andagtsfuldt jeg stirred paa!
 Vredes ei deroppe, Søde,
 For saa hyppig jeg ei meer
 Op til Jer med Længsel seer!
 Det er ingen Rosen: Røde —
 Det er ingen Lillie: Sne —
 Det er ingen Perle: Skimmer —
 Det er ingen jordisk Glimmer —
 Som har vendt min Længsels Bæ!
 Det er ingen Børn af Flora,
 Som har stukket Eder ud —
 Det er ei engang Aurora —
 Det er selv ei So'ens Gud!
 Det er, hulde smaa Veninder,
 Himmelske Medbeilerinder,
 Klare, milde, taagedrie,
 Stille, venlige, som I:
 Det er Nannas fromme Blikke!
 Stirrer alle kun med mig
 Ind i deres Himmerig,
 O! saa vredes I vist ikke.

Til Manna.

Du, som for Ulykkeligens Bæe

Blot Medlidenshedens Varme kiender —

Du, hvis Rosen = Rønders Lillie = Snee

Kun en evig Uffold's Rødme tænder —

Manna med de jomfruskolde Hænder!

Gly mig ikke paa din Engle = Bæi!

Frygt den ei, du Hulde, frygt den ei,

Frygt den ei, den Flamme, som mig brænder!

Lad den brænde høi og stærk og mild!

Den er reen og puur, som Himsens Ild,

Hellig, som det hellige, den nærer!

Nærm dig frit! den brænder jo kun mig;

Intet, Grumme, smelter den hos dig,

Wens mit hele Hjerte den fortærer.

Manna! — men jeg er u'ykkelig;

Und mig, hvad du hver en Uffel skænker,

Som dit Die seer i Smertens Lænker!

Vil du medynksløs undvige mig,

Blot fordi jeg aander, føler, tænker,

Medens Flammen, du allene nærer,

Wig allene med sin Ild fortærer,

Intet, intet, intet, uden Dig?

Kjærligheds Frygt.

Ne! omsonst mig selv jeg Usle følger
 Min Gestalt, som Nanna stuer den:
 Blot en ledsom plagende Forfølger
 Seer, og flyer hun, i sin summe Ven!
 Fiernt maaskee hun haded ei mit Hjerte,
 Tænkte sig medlidende dets Gavn,
 Hvis det flygted med sin Længsels Smerte
 Bort fra sine Længsels lulle Havn.
 Frygten, som mig robe hendes Blikke —
 Denne mørke, kolde, tause Sky —
 Svandt maaskee, naar kun hun saae mig ikke!
 Himmel, o! hvi kan jeg ikke flye?
 O! hvi kan min Siel ei blindt adlyde
 Hendes stumme halvsforkyndte Bud,
 Før hun lydt engang maaskee vil byde
 Hvad jeg kun i Tvivlen holder ud!
 Nanna! nei! lad i det mindste blive
 Tvivlsomt, at du reent forkaster mig;
 Og, mens jeg maa lide her i Live,
 Lad mig troe, du ikke hader mig!
 Men jeg raser! Had mig, Nanna, heller!
 Byd mig heller flye dit Opholdsted!

Sevn mig Haabet om din Omhed, eller
 Tvivlen om din Ligegyldighed!
 Lad mig læse blot i dine Blikke,
 Hvad mig meer er frygteligt, end Had! —
 Før jeg intet haabe, svar mig ikke,
 Hvis mit Vanvid og dig spørger ad.

Maaleet.

Svar mig: hvad er vel dit Maal herneben,
 Kierlighed foruden Haab og Lyst?
 Kierlighed, som frygtsom og beskeden
 Skjult dig ofrer i mit tause Bryst?
 Livets Længsel, som med Dødens Smerte
 Fylder, af! det glædesomme Hierte,
 Hvad er dit uendelige Need?
 Kierlighed — o! svar mig! — Kierlighed.

Selvfornægtelse.

Hvi vil jeg forsætlig aldrig ende
 Marteren, mig quæler hende nær?
 Hvi forfølger jeg mig selv med hende,
 Da hun aldrig frydes, hvor jeg er?
 Blande mig i disse Selskabsstimle,
 Hun med kold Foragten holder ud?
 Kede hende — hører det, I Himle! —
 Jeg, som lettere fortørnte Gud!
 Jeg, som heller saarede min Broder!
 Jeg, som heller kuffede min Ven!
 Heller selv bedrøvede min Moder!
 Og gif til mit Inter hiem igjen!
 Kede hende — Helvede berueden! —
 I den blotte Tanke Helved hist! —
 Bort med Tiden, bort med Eriigheden,
 Bort med alt for mig, hvis det er vist!
 Og hvorledes dog min Lod benævne,
 Naar hun slyer, saasnart jeg nærmer mig?
 Naar hun søger med hvert Blik at hævne,
 Hveraang mine Blikke glemme sig?
 Ingen ligner den Kulde, hun viser
 Med hver Mine mig i hendes Kreds;

Og dog dette Hierte Skjæbnet priser,
 Naar den bringer sammen os etsteds. —
 O! jeg elsker ei min Lyst, min Hæder,
 Ei, hvad Livet her forsæder mig;
 Men — med Tab af alle Jordens Glæder —
 Manna! Manna! jeg kun elsker Dig!

Alfenstierne.

Nial jeg vandrer Natens Mulm imøde,
 Hvor foran mig Livets Sol nedgaaer;
 Thi bag Tidens Vinterastentøde
 Smiler himmelsk Ewighedens Vaar:
 Hvad mig vredt nu truer i det Kierte,
 Venlig da vil tindre — Mannas Scierte.

Perlen.

At jeg ikke blot, hvad Mængden hylber,
 Men endog, hvorpaa den Blise seer,
 Her i Livet endser ikke meer —
 At jeg glemmer, hvad jeg Verden skylder —
 At jeg reent forsømmer selv hver Pligt,
 Som man efter alle Kloges Domme
 Mindst i Livet burde reent forsømme,
 Fra Guldbendelsen af Kionne Dromme,
 Himlen sendte mig i Sang og Digt,
 Til Begyndelsen af virkelige
 Plantninger i Lyffens store Rige —
 Hvo mig kiender, undres over sigt.

At jeg med min Evne til at fatte
 Livets, Kunstens, og Naturens Skatte,
 Ganske drukner i min Glemsels Eto
 Alt, hvad før i Syden og i Norden
 Fængslede mit Hjerte her paa Jorden —
 Det min beste Ven forubrer selv;
 Aldrig var jeg dog saa vel tilmode.

O! men studser ikke meer, I Godel
 Husker I den kloge Handelsmand,

Der, for Eet at bringe sig tilveie,
 Solgte, siger Skriften, alt sit Eie?
 Christus selv berømmer hans Forstand.

Jeg gior just, som han. Jeg stiller mig
 Ved hvert Træ, jeg plantet har i Lunden,
 Ved hver Skat, jeg har i Livet vunden,
 Ved hver Edelsteen paa Kistebunden,
 Ved mit Alt paa hele Jorderig;
 Og, som han, jeg nu er lykkelig.

Arme Rige! vil du vide Grunden?
 Jeg har Perlen, som jeg søgte, funden.

Det eene Fornødne.

Her i Tid, og hist i Evighed,
 Eet er eene nøddigt: Kiærlighed.

Nanna.

Hvad blandt Himlens Fakler Astenstiernen,
 Hvad blandt Havets Perler Irisstiernen,
 Hvad blandt Blomster Rosen i dens Flor,
 Hvad blandt Engle Haabets, hvad blandt Fromme
 Han, hvis Død afvendte Bredens Domme —
 Hvad blandt Børn han nyfødte var, som Moer —
 Hvad hans Moder blandt forklarte Qvinder,
 Hvad Cecilia blandt Helgeninder,
 Det er Hun i unge Moers Ekor —
 Hun, den yndigste Naturens Pøde,
 Hun, den beste mellem alle Gode,
 Ufkylds Mønster paa vor faldne Jord,
 Ungdoms-Paradisets Engles Engel,
 Rosers Rose paa sin Jomfrustengel,
 Perlers Perle — Nanna — med eet Ord.

Dog er uden Klarlighed hernelleden
 Denne sidste Trylleøvert af Eden
 End en uoplukket Rosenknop —
 Hvilken Himmel fuld af Saligheder
 Vil engang sig aabne dens Tilbeder,
 Naar dens Rosen-Hjerter lukkes op!

Manna, lad den store Længsels Taare,
 Som fra Kiærlighedens Himmel fald,
 Da din Valder blev til Elskov fød —
 Perlen lig, i hvilken Morgenstjernen
 Dugbestraaler Rosenbladefiernen —
 Sangnedrunden i dets lufte Skid,
 Nabne det — før paa den kolde Baare
 Din for sildig rinder ved hans Død!

S u k.

Smerte! hvi forgiæves beder du?
 Gene mildt bønhørte Bønner læge!

„Å! saa længe Hjertet slaaer endnu,
 Ubønhørte selv det vederqvæge.“

Glædens Kilde.

Dette seer jeg, at fra nu herved
 Aldrig tørres ud min Glædes Bæld.
 Intet kan forstyrre meer mit Eden,
 Intet røkke Grunden til mit Held.

Stedse, hvor jeg vender mine Blikke,
 Tryller mig et saligt Himmelsyn,
 Selv i Mulmet det forsvinder ikke;
 Thi Hun svæver evig for mit Syn.

Hvor jeg lytter hen, jeg kan fornemme,
 Selv hvor aldrig Livets Toner klang,
 Ensets Manders høie Jubelsang;
 Thi jeg horer evig Hendes Stemme.

Paradisets Flor ombufter mig,
 Selv naar jeg blandt nøgne Klipper vandrer;
 Thi, mens Tid og Rum sig rundt forandrer,
 Blev min Himmel uforanderlig.

Nærm dig, Skiebne, vred! lad fierne sorte
 Jordensvangre Skyer forkynde dig!
 Spær mig alle Lykkens aabne Dorte!
 Hver en Haabets Engel skjule sig!

Jeg opslukker Dørren til Guds Rige
 Naar jeg vil, med Nøglen i mit Bryst.
 Elstes er et Held for Dødelige —
 Deraf veed jeg lidet her at sige;

Men jeg elsker evig uden Lige —
 Og det er Udødeliges Lyft!

Stiernesvælget.

Hist i Dybet, nær Orions Belte,
 Hvor i Lys paa Lys sig Sole vakte,
 Synes Himles Himmel aabne sig —
 Ofte did med væbnet Die stige
 Jordens Viise til Udødelige,
 Medens rundt i Vintrens mørke Nige,
 Klædt i Snee, Naturen ligger Liig.

Nanna! naar, af evig Længsel mat,
 Did jeg og opstirrer i det Stjerne,
 Smiler mig Din Ukyld fra hver Stjerne
 Ned i Livets slukte Lampers Nat.
 O! da sulsmer Taaren i mit Die;
 Sialen svømmer henrykt i det Høie,
 Som om Jorden under mig forgik —

Men det Svælg, hvori min Hand sig taber,
 Er — tilgiv mig det, Orions Skaber! —
 Kun det dybe Blaa, som efteraber
 Zimmeldybet i min Nannas Blik.

Himlen.

Venstabs Kjæder, alle Selskabs Stænger,
 Giennembrod min Aand i Flugt til Dig;
 Hvad man kalder Verden, er ei længer
 Nu, jeg dig har funden, til for mig.
 I en hellig Trykkeluft jeg svæver,
 Sluppen ud af Jordelivets Buur;
 Rundt omkring mig duster, aander, lever
 En uskyldig elskende Natur.
 Glimt af Bæsnere, svøbt i lette Taager,
 Neppe seete, før de skule sig,
 I en evig Vexel, naar jeg vaager,
 Tændes, glimre, slukkes rundt om mig.
 Kun eet Billed evig aldrig svinder,
 Helligt, skönt, og lyst, som Himlens Sol,
 Overalt mit Die det gienfinder,
 Hvor det skuer rundt fra Pol til Pol:
 Manna! fra det Dybe, fra det Høie,
 Lindrer i hver Stjerne mig din Glæde,
 Smiler i hver Draabe mig dit Die,
 Vinker i hvert Blomster mig din Krands.
 Naar mig Dagens første Straale vækker,
 Staaer du for mig Morgenrøden lig,

Op mod Himlen Hænderne jeg strækker

I en stille Morgenbøn til dig;

Og med andagtsænkte Dineleage

Knæler jeg i Nattens tause Fred

For dit stille Slummerleie ned,

Hvor de samtlige Guds Engle vaage,

Fromme! rundt om din Ukyldighed.

Saa blev Salighed mig aabenbaret

I dit Smils guddommelige Bliv;

Og herneben lever alt, forklaret,

Død for Verden, jeg et andet Liv;

Manna! vend ei bort de hulde Blikke,

Som har tændt din Himmel i mit Bryst!

Elst mig ei; men o misund mig ikke

Denne Himmels evig drømte Lyst!

Opvaagnen.

D! min Rummers Nat er brat forfunden!
 Glødens Sol er pludselig oprunden,
 Al Naturen aander Liv og Lyst;
 Edens Duft opfylder hele Lunden:
 Med ders Roser om min Tinding vunden,
 Af Uskyldighedens Engel kyst,
 Føler jeg, i Salighedens Svimmel,
 Rundt omkring mig Kiærlighedens Himmel,
 Og dens fulde Jubel i mit Bryst.

Smil, som jeg vil evig aldrig glemme!
 Haandtryk, som jeg død skal end fornemme!
 Kys, som druknede min Aand i Gud!
 Var I meer end Udspring af det milde
 Varnligfromme Hiertes Godheds Kilde?
 Var I Nannas Elskovs Sendebud?

Nanna! lad dit Dies hulde Blikke,
 Lad en klælen Lyd bestyrke mig
 Hvad mig trykkede saa pludselig
 Her i Lundens Paradiis med dig! —

Himmel, Manna! men du er der ikke! —
 Stille! stille! — glade Melodier!
 Svar mig, Manna! — Manna, men du tier!
 Stille! tys! —
 Nejpe funden,
 Atter sunden!
 Manna! svar mig! svar mig! Var da nys
 Ved min Side her din Hvile —
 Var din Slummers hulde Smile —
 Var dit Favntag — var dit Kys —
 Var din Sittren — var din Nodme —
 Var din Løbes Nektars Sødme —
 Var du Selv livsalig om,
 Med det sagte Tryk i Haanden,
 Da til Dig jeg opgav Anden —
 Blot en Drom?

Udelukkende Kiærlighed.

Lilie, plantet nær mit Nordens Pol,
 Som din Krone hæver over mindre
 Stjerner, der i Ufrylde Have tindre,
 Slukkende hver Elskovs Roses Sol!

Ja! jeg føler dybt, hvor høit jeg stiller
 Min Gøvinst, paa dig allene stilt,
 Som saa langt fra Sydens Flora stilt,
 Mig ved hver en flygtig Binding stiller!

Bliv i dig min Længsel aldrig stilt,
 Ewigter du, hvor Alt om Eet jeg spiller,
 Sidste mellem Hiertets Himmels Piller!
 Er mig Tid og Evighed forspilt.

Til Manna.

Du, kun du, er nu min Trost paa Jorden,
 Efter Lodden, mig herveden faldt;
 Vende for mig er selv Naturens Orden:
 Kun Din Himmel over mig er hvast;
 Kun dens Skyer true mig med Torden;
 Kun dens Klarhed i dit Smil er vorden,
 Uden andet saligt Lys, mit Alt!
 Af din Naade betler jeg i Livet
 Hver, indtil dets allermindste Lyst;
 Thi — den, af min Skaber blev mig givet,
 Evighedens Rigdom i mit Bryst —
 Denne Frihed i det stille Hjerte,
 Som i den Algode tabte sig,
 Og til Himmel kun sig selv begjærte —
 Denne, Manna! har jeg ofret dig.
 Stemme havde jeg tilførn, og Sæde,
 Mellem Engle rundt om Herrens Bord,
 Arvepart i Himmeriges Glæde,
 Før du trak mig ned til denne Jord —
 Før jeg til dens blomsterdækte Grave
 Medsteg af Udsødeligheds Have —
 Før jeg, for at knæle ved din God,
 Urims høie Tempelchor forlod —

Før min Aand fra Herren, der den kiente,
 Lønfetryklet, Afsted tog, og fik,
 Og fra ham til Dig med eet sig vendte —
 Fra de Straaler, den deroppe kientte,
 Fra de Lamper, om hans Throne brandte,
 Fra de Himmellys, hans Ansyn tænde,
 Manna! til dit Smil og dine Blik.

O hvor fattig er jeg nu! hvor bunden!
 Jeg, som cengang var saa rig og fri!
 Hvor er dette Hjertes No forsvunden,
 Og hver fordums stille Fryd deri!
 Manna! som har vidst min Aand at bise
 Fra sin Friheds Himmel i det Høie,
 Hvor jeg priiste Gud i hellig Fred,
 Lad mig finde Naade for dit Die!
 Smil med venlig Omhed til mig ned
 Nu, mig intet andet her i Live
 Kan for Tabet hift Erstatning give —
 Nu jeg ingen anden Frelse veed —
 Intet andet Skjul mod Vredens Domme —
 Af! og selv, naar Naadens Tid er omme,
 Intet andet Haab til Salighed.

Det første Møde.

Det var en Helligdag i Vaaren,
 Af Venskab, i en Kreds af Faa,
 Til Fryd i Lundens Favn udkaaren,
 Smellem lutter glade Smaa,
 Der i en blomsterbroget Brimmel
 Fordopplede Naturens Himmel —
 Da første Gang jeg, Nanna saae.

Det var dybt inde, midt i Skoven,
 Da Nattergalens Bemodssang
 Til sagte Skulps af Kildevoen
 Igiennem Majens Skygger klang,
 Mens Aftenrødens Rosenflammer
 Omflagrede de stille Stammer —
 Jeg hørte hende første Gang.

Det var, da Solen var nedrunnen,
 Og Maanen stille hæved sig,
 Og Stierne blinkte ned i Lunden,
 Som Englesmil fra Himmerig,
 Mens Hvelvingen deroppe blaaned,
 Og Jorden taus i Andagt daaned —
 Da første Gang hun saae paa mig.

Men hvad var hver en Blomsterstengel,
 Paa hvilken Duggens Perle faldt,
 Hvad var hver lille Vaarens Engel,
 Hvad var Naturens Skønheds Alt:
 Hvad var hvert Træk, deri sig maled,
 Hvad var selv Solen, da den daled —
 Mod hendes himmelske Gestalt?

Hvad var vel Bækkens sagte Rinden,
 Hvert Guus og Vist i Skov og Bang,
 Hver Vingelyd af Vestenvinden,
 Der sig igiennem Luften svang,
 Og, dybt i Ekotempelsalen,
 Det første Slag af Nattergalen —
 Mod hendes Stemmes søde Klang?

Og hvad var Aften's gyldne Pile,
 Da Dagens Gud til Hvile gif —
 Og hvad var alle Maanens Smile,
 Da Natten Livets Zepter fik —
 Hvad var selv Blikket i det Høie
 Fra hver en Serafs Himmelsie —
 Mod hendes Dies Himmelblif?

Stille.

Luft! hvi saa rolig? hvi standser I Vinde?
 Hvorfor saa tykt her hvert Blad, som paa Luur?
 Hvi dog saa taus, som var Skoven et Buur,
 Matteredal, Tonernes Manna, derinde?
 Hvi dog forstummer Jer Nynden, I Bover?
 Svar mig, o svar mig, opvaagnte Natur!
 Hvi du din Dronning ei tonende lover?

„Stille, du larmende Sanger! — Hun sover!“

Mannas Smil.

Waager jeg — er det mit jordiske Liv;
 Drommer jeg — er det min Velsyst ublandet;
 Doer jeg — hvad er det da? — Skaberens andet
 Atter af Juket mig kaldende Bliv.

Tilflugt.

Nattegal, som, fiern fra kælnæ Mage,
 Hørte, bange selv, min bange Klage!
 Turteldue, som med Bemods Kluf
 Dybt i Skoven hørte mine Suk!
 Breddens Maanehavblifs Guusevinde,
 Som saa tidt fornam min Taare rinde!
 Dumme, Toner fra Naturens Bryst,
 Som mit Hjertes huldt insøde svæved,
 Som med Harpen i mit Indre bæved —
 Hører, og udbreder nu min Lyst!

Salamandrer, som i Nordlys sendte
 Kjøle Vift til Vaalet i min Varm,
 Medens uden Haab dets Offer brændte —
 Syffer, som adspredede min Harm,
 Naar de Suk og Bønner, Hun ei hørte,
 Lustens Aften-Harpes Strænge rørte —
 Gnomer, J, som under Egens Løv,
 Hvor i Lunden først jeg Elskov lærte,
 Huldt en Grav beredede mit Støv,
 Medens haabløs Qual min Kand fortærte —
 Og, Undiner — venlige — som bød
 Tidt mig ned i Eders dunkle milde

Kisle Bølges stille dybe Skid,
 Naar paa Skum, i Bruusen af den vilde
 Havetsølge, spildt, min Taare flød —
 Alle tonende Naturens Kander,
 J, som toge Deel i Skjaldens Vaander:
 Jldens, Lustens, Jordens, Vandets Lyd,
 Røffens Perler, Klangens Diamanter,
 Samler Eder rundt fra Klodens Kanter,
 Leirer Eder om min Harpes Fryd!

Manna deeler nu Jer hulde Lytten
 Til den inderlige Sang fra Hytten,
 Hvor, omringt af Eders fromme Chor,
 Skjalden dybt i Skovens Hjerte boer;
 Manna — smiler nu, J Straaleprimle,
 Som tilforn mig grød i Duggens Fald —
 Manna lytter — hører det, J Himle —
 Til sin vamme, tro, og kælne Skjald.

O! men J, hvis Hjertes ei sig lukte
 Medens end den Grumme lukte sit —
 J, som zittrede, som grød, og sulte,
 Stemmende hvert Livets Qvad til mit:
 J, som, i en Samklang uden Lige,
 Huldt med hver en Veemods Melodie,
 Hentet fra det store Hjertes Rige,
 Stode mit i Sangens Klage bi:

Harpefonger paa Naturens Throner,
 For hvis Septre Kunsten knæler ned,
 Laaner mig nu ogsaa Glædens Toner
 Til at synge min Lyksalighed.

Kiærligheds Alt.

Manna! jeg har drømt, at lutter døde
 Verdener omgave Solens Liig,
 Og, at bag et uasseeligt Øde,
 Mulm i Mulm, Naturen tabte sig —
 Men af himmelsk Belyst Aanden bæved
 I sit Støvs uendelige Gru;
 Thi dybt inde, midt i Mørket svæved,
 Salig eene, Himlens Jez og Du.

Balder's Graad.

Nys, o Manna! gjorde mig saa glad
 Et fortyllende jeg veed ei hvad;
 Ak! men atter maa din Valder græde,
 Som om Gud han havde gjort imod —
 Som om Skysden selv med blodig Fod,
 Ungerpersende dets Perle-Bæde,
 Paa hans Dies aabne Muskel stød.
 Atter — derfor maa han gjøre Bod —
 Atter har han drømt et Glimt af Glæde.
 Atter har ham blendt et saligt Syn,
 Som om under Nattens sorte Bryn
 Nabnet Himlens Die til ham smilte —
 Som om i et kjærligt Blik din Aand,
 Løst af Ligegyldighedens Baand,
 Venlig mod hans omme Favntag ilte —
 Som om huldt du rakte ham din Haand.
 Ak! og atter, Manna, svandt, og svinder
 Dybt i Nattens Mulm hvert Stjerneskud —
 Og det ruller ned paa mine Kinder,
 Som om hele Himlen stukttes ud.

Rinder da, I Taarer! rinder! rinder!
 Drukner selv det sidste Haabets Skimt!

Sletter ud, med alle Drømmes Minder,
 Efterglandsen af hvert saligt Glimt!
 Rosenshyers Blod fra Hjertets Aarer,
 Steget op i Smilet gennem Taarer,
 Styrk din hvalte Himmelbue ned!
 Væld, som spilled op i Morgenrøde,
 Da hun syntes vandre mig imøde,
 Fald, som Regn, i hendes vendte Fied!
 Draaber, som i Straaler fra det Høie
 Aftenglandsfortryllede mit Die:
 Veemods Perler, Balders sidste Skat,
 Drukner Diet selv i evig Nat!
 Kan I ikke, lindrende min Smerte,
 Slukke Flammen i det vaagne Hjerte
 Med et Skybrud fra de mørke Bryn,
 Blinder dog for evig, blinder, blinder,
 Medens Lysets sidste Væld udrinder,
 Drømmens Blikke for de falske Lyn!

Morgenrøde.

KINGS i Livets Foraars-Bolig
 Sovkamret rømmes op;
 Tiden, høitidvims, urolig,
 Tripper om paa Soffer trolig,
 Skynder alle Terner op.
 Travle Lustherolder Kiste;
 Halme vinke; Blade vifte;
 Bud gaae rundt fra Top til Top.
 Værker sig i Marken have;
 Skovens mindste Strænge have —
 Snart er samlet, Hop i Hop
 Hele Bryllupsfestens Trep.

O! hvor yndig Bruden sover,
 I sit Moos en Rosenkrop!
 Diet luft, hun ikke drømmer
 Om den Glands, hvori hun svømmer,
 Medens Brudgommen staaer op.

See! nu bøier han sig over
 Hendes let tilhyste Krop —
 Drager varligen det hvide
 Flagrende Gardin tilside —

Løser med sin Purpurhaand
 Alle Natgevanters Baand —
 Strøer i Blomsteregn paa Sengen
 Glands i Glands og Duft paa Duft
 Hele Morgenhimmelengen —
 Tønder Kamrets Ambraluft
 Med sit Dies drufne Blikke,
 Som, i Duggens Perlestør,
 Drømmene, hun mærker ikke.

O! hvor smiler hun i Duagen
 Engel, som et Barn i Buggen
 Jenlig og som nylig fød! —
 Væsner, blikker, stirrer, fluer:
 Hvor han bluffer! hvor han luer!
 Hvor han aander glædefort,
 Nu, han med vellystig Bæven,
 Efter lang og varsom Hæven,
 Ganske drager Dækket bort!

Hvilken Zittren, hvilken Gysen!
 Hvilket Favntag, hvilket Kryd!
 I et Nu forsynder Taagen:
 Blottet er det hulde Bryd —
 Søde Syn! Naturens Lyst!
 Solen kysser Jorden vaagen!

Manna! som med Dødens Gavn
Af hver vaagen Lyst heneden
Slumrer end i Uskylds Favn,
Uden Drøm om Elfsøvs Eden —
Maatte saa Dit Liv engang
I dets stille Sovestammer
Balkes op af Sangens Flamme
I min kielne Harpes Klang —
Blev og denne Morgenrøde
Med sin fulde Himmelsprang
I Din Opstand fra de Døde,
Valders Elfsøvs Svanesang!

Kom fremmetlegen.

Borgeren.

Du med Lyren om din Skulder,
 Og den Lille ved din Side,
 Blind for Glimmer, døv for Bulder,
 Som du synes ei at lide —
 Ubekrandsset, ubehræmmet,
 Uden Guld og Glands og Hæder,
 Uden Deel i vore Sæder,
 Uden Sands for vore Glæder —
 Sig, hvad gjør du her i Himmiet,
 Nat og Dag i Herthafunden,
 Hvor jeg dig saa tidt har funden?

Digteren.

O! jeg leger kun Komfremmet
 Med min lille Søster Hanne,
 Som for Spøg jeg kalder Nanne,
 Mens allene to hernelen
 Varnsigfro vi vandre heden
 Til vort rette Hiem i Eden.

Borgeren.

Hvad er det vel for en Leeg?

Digteren.

Englenes til Punkt og Prikke:
 Glemmel af sit eget Jeg
 I hinandens glade Blikke —
 Glemmel af al Livets Larm
 Gænge sammen Arm i Arm.
 Stakket! kender du den ikke?
 Hør os tvende, veed du hvad?
 Vil du være rigtig glad,
 Maa du den for alting lære!

Borgeren.

Nei! jeg takker for den Ære —
 Glemme mig, og Land, og Stat,
 Det var alt for desperat!
 Jeg er intet Børn, min Kiære.

Digteren.

Heller ikke være vil,
 Trods vor store Mesters Lære? —
 Saa forsøyr ei meer et Spil?
 Som du ikke hører til —
 Gaae din Vej, og lad os være!

Smaa Flyvedigte.

Hvor Vaarens ustadige Vinde bortfjæ
Mangt ædlere Frugter og lovende Frø,
Hvad gør I smaa levende Knug i de Straaler,
Som mægtige Skabningers Døie knap taaler? —
„Vi elste, og døe.“

Forfatteren.

Under
Kratzenstein Stubbs Billede.

(Ved Udstillingen af hans efterladte Malerier.)

I sine Værkers fulde Morgenglands
Vor tabte Rafael her for os svæver,
Og, medens taareblendt hun Diet hæver,
Hver Kunstens Huldms rækker ham sin Krands.
Kom, Dania! betragt med Modersis
Huldglorien om din forklarte Søn:
See rundt hans Engle stirre mod det Høie,
Og læs i deres Blik hans sidste Søn!

Paa

Provst Gutfeldts Fødselsdag.

Hil! hil den Dag, der steg af Nattens Skjod,
 Paa hvilken Du, hvem Dannisheden ærer
 Som Christendoms og Sandheds milde Lærer,
 Til Svadas høie Dannefryd blev fød!
 Dens Gienkomst aarlig kappes at lovsynge

Dyd, Venfkab, Kiærlighed, og huuslig Lyst —
 Tillad, at ind i dette Jubelklynge-

Sig sniger og en Tone fra mit Bryst!
 Og jeg velsigner fro din Dag, du Gode,
 Ei blot paa gamle, men paa nye Mode;

Ei blot, som Christen, Dannemand, og Ven;
 Men, da paa den blev skiankt min Harpes Toner
 Den hierteligste blandt de faa Platoner,
 Der giælde Digteren for Millioner,
 Velsigner jeg og egenkiærlig den.

E r i n d r i n g.

H a r p e s a n g.

Naar Bøen sia om mig slynge
 Ved snurrigt Eventyr,
 Naar i det hele Klynge
 Det mindste selv ei klyer:
 Den Fryd, som om mig tindrer,
 Og Glæden i mit Bryst,
 Mig veemodsfuldt erindrer
 Min Barndoms tabte Lyst.

Naar i en Kreds af Venner
 Om Bollen paa mit Bord,
 Jeg glad min Sorg bortglemmer
 Med Klink i fulde Chor:
 Jeg stedse dog fornemmer,
 Veemodig vel tilfreds,
 At Hiertet aldrig glemmer
 Sin Ungdoms første Kreds.

Naar mellem hulde Viger,
 Som lytte til min Røst,

Et Glimt af Fryd sig sniger
 Med Længsel i mit Bryst:
 Jeg zittrende fornemmer
 Af Suk i Harpens Klang,
 At Hjertet aldrig glemmer
 Sin Elskovs første Sang.

Og hvor mig her paa Jorden
 En Livets Sol oprandt,
 I Syden, og i Norden,
 Hvor jeg et Eden fandt,
 Jeg overalt fornemmer
 I Klagen, Engles lig,
 At Hjertet aldrig glemmer,
 O, min Sophia*), dig!

En Huldflor af Kiærminder
 Jeg glemmer i imt Bryst,
 Som end dets Harpe binder
 Til Barnekrandsens Lyss.
 Omsmit af Emma:**) Blikke,
 Selv under sølvgraa Haar
 Jeg veed, den visner ikke
 For Hjertet meer ei slaer.

*) Min tabte Mage.

**) Min tabte Datter.

Thi mangt et Held forsømte
 Jeg i mit Sanger-Liv;
 Selv mangen Pligt bortdrømte
 Mig Harpens Tidéfodriv.
 Jeg tabte, spildte, glemte,
 Hvad Verden har og veed;
 Men hvad mit Indre glemte
 Var dig, Uskyldighed.

Til den Elskede.

Grumme, nu, du flygter mig,
 Skyer jeg Menneskenes Færd;
 Men, vil du kun nærme dig,
 Skal jeg og mig nærme Verden;
 Vil kun du mig smile blid,
 Skal et blot jeg meer ei hade
 Bort paa Jorden usle Stæde,
 Men velsigne selv vor Tid.

S o m m e r f u g l.

Hvor hen mellem Erler
 Smaaovoverne trille
 De rislende Perler —
 Hvor, glimrende, glade,
 Paa duggede Blade
 Solstraalerne spille —
 Hvor Qvistene gyng
 De vingede Spæde,
 Mens Bornere syng
 Rundt om dem i Lusten
 Af Elskov og Glæde —
 Der svæver i Dusten
 Af Ebler og Blommer,
 Snart høit over Hækken,
 Snart lavt over Bækken,
 Snart tværs over Agren,
 Min lystige Flagren
 Hver evige Sommer.

Hvor Hiortene springe —
 Hvor Lundenes Chore
 Saa glade sig solng —
 Hvor Querne kurre —
 Hvor Lammene bræge —

Hvor Bierne surre —
 Hvor Riddene lege —
 Hvor alle sig more —
 Hvor, smykte med Krands,
 Hyrdinderne danser —
 Hvor alt aander Lyf
 I Sammen og Brusen,
 I Bisten og Susen —
 Der sværmer, og svæver,
 Og elsker, og bærer
 Mit barnlige Bryst.

Med Pragt, som til Hæder,
 Naturen mig klæder
 I verende Straaler —
 Hver farvede Lue
 Fra Himmelens Due,
 Hver Ynde, som skimrer,
 Hver Skønhed, som glimrer,
 Som Diet knap taaler —
 Af Lyfenes Skød,
 Den over mig giød
 I fuldeste Skaaler.

Den salige Kerte,
 Som Kiærlighed tænder,
 Som lindrende brænder,

Som Livet opliver,
 Og Hierterne giver
 Om Himlene Nys,
 Mig volder ei Smerte;
 Den mig ei fortærer:
 Fra Blomme til Blomme,
 Fra Stengel til Stengel,
 Og Engel til Engel,
 Jeg rundt den ombærer.
 Min Elskovs Skærsommer
 Tilfort ikke kommer;
 Om Gnisters Forvilden
 Og Svinden, og Spilden,
 Jeg ikke mig kærer:
 Den verlende Flamme
 Bliu evig den samme —
 Dens Saft af Odrærer, *)
 Utømmelig giærer;
 Saa hemmelig tys
 Jeg stedse den nærer
 Med pressede Luer
 Af himmelske Druer
 I Blomsternes Kys.

*) Diater-Vjodden.

U r i o n.

Din Raadhedens Styrrer,
 Som tryllende tvang
 Med Strængenes Klang
 Afgrundens Uhyrer,
 Da spilde var hans Sang,
 Mod Ondskabs Forfølggen,
 Opsadled paa Bølgen
 En mægtig Delphin;
 Og red paa den herlige
 Døbenes Springer,
 Som baaren paa kiærlige
 Himmelske Vinger,
 Stiernt hen under De
 Over brusende Ege —
 Lovslyngende Kiærligheds
 Skabende Magt,
 Natur, og din Herligheds
 Straalende Prag.
 Og fremmede Zoner
 Da mildere Søder,
 Og stillere Glæder,
 Med Bildhedens bytted;
 Og sendsed, og lytted'
 Til orphiske Zoner.

Som han og, af Krybet
 Udkastet paa Dybet,
 Mod Ondskab's Forfølggen
 Flugtslyrtet i Bølgen,
 Jeg sadler en Hval —
 Med Morgenens Smile,
 Med gyldene Pile,
 Med Flammer af Solen
 Besøgende Polen
 I Midnattens Dal.

Jeg Sneen indgyder
 Den Nare som flyder,
 Saa liflig og varm
 I Kærligheds Varm.
 I Hierternes Velte
 Snart Isen skal smelte,
 Naar, Harpe, din Lyst
 Udbredes, og brænder —
 Og luttrer, og tænder
 Hver Lyttendes Ørst.

Over Fjeld, over Dal
 Med Glæde jeg tilte
 Til der, hvor du hvile,
 Min Svæld, og smilte:
 Til Kærligheds Zone,

Hvor, tæt ved din Throne
 Som Stjerner omblinkte,
 Mig Muntrere vinkte
 Den ledige Stol.
 En frydefuld Digter,
 Som Hiertets Opluen,
 Ved Himlens Skuen
 I Livet, ei svigter,
 Jeg throner paa Stolen
 Med Farver omkrandsat,
 Af Zoner omdandsat,
 I Harpernes Sal;
 Og rundt omkring Polen
 Er Kulden alt sval.

Min Finding omflynget
 En Ring af Violer,
 Mens, Skaaler paa Skaaler,
 Mit Blik mod det Høie,
 Med Hende for Die,
 Jeg ofrer, og synger,
 Og digter, og drømmer,
 Og Kiærligheds fulde
 Livsalige, hulde
 Begeistring udtømmer.

Ei kiender jeg Nød;

I Fortrykellers Skib
 Ei Kummer mig tynger.
 Af Sangenes Njod,
 Guldklaret ved Velde,
 Hver Drik mig forynger
 Berusende sød. —
 Op! danser i Fielde!
 Slæng, Slave, din Byrde!
 Sving om dig, o Hyrde!
 Spring lystig, min Hval!
 Sno rundt dig om Polen! —

O Held, at mig Livet
 Paa nordiske Stene,
 Trods Kulden, blev cene
 Til Kiærlighed givet! —
 Hvor fylde dig Solen
 Kryсталne Pokal! —
 Saa glødende luer,
 Saa brændende heder
 Ei Guldet af Eder,
 Hesperiske Druer!

Kun Njodden, hvis Velde
 Guldklaret af Velde —
 Kun Evigheds Kerte
 Som tænder sin Ild

I det nordiske Hierte
 Saa varig, som mild —
 Kun det i Odrerer,
 Som Tid ei fortæree —
 Kan dyffe hver Kummer
 I Saligheds Slummer;
 Kan lindre hver Smerte,
 Kan smelte hvert Savn
 I Sangen, som syder
 Naar Valdet, der flyder
 Af Ukyld og Dyder,
 Harmonisk sig gyder
 I Kierligheds Savn.

Let Gaade.

Hvad er salig sødt, som Eiskovs Flamme?
 Svar mig — hvad det er — det er det samme!

Til
 Fruen Catharina Olsen
 paa
 Hendes Confirmationsdag.

Det Spring i Livet,
 Hvorpaa bliv givet
 Exempel nu —
 Naar den, som springer
 Har Englevinger
 Paa Fod, som Du —

Naar du fremtræder
 Med Lilieminer,
 Som Rosen rød,
 Med Charis-Krandsen
 Til Jomfrubandsen
 Saa huld, som sød —

Den Fæst forlanger
 Af Uthylts Sanger
 Citharens Klang;
 Ved ligt et Gilde
 Høi synge vilde
 Sin bedste Sang —

Men, skiondt jeg synger —
 Skiondt Glæden synger
 Sig om mit Bryst,
 Du hulde Pige,
 Dog Sukke snige
 Sig i min Lyst.

Som Dit, bevinget,
 Er Jomfruspringet
 Et saligt Syn;
 Men — i ders Skimmer
 Er blaalig Skimmer
 Af Veemods Lyn —

Paa Skjaldens Rinder
 En Taare rinder
 Hvergang han seer,
 Fra Barnets Himmel
 Til Verdens Brimmel
 At Springet seer.

Mens op du soinger
 Paa Sommersinger
 I Lusten dig,

Lad denne Taare
 Paa Larvens Baare
 Husvare mig!

Hvad vil den sige,
 Du hulde Dige,
 Til Glædens Lyd?
 „I Børnes Skare
 „Du tro bevare
 „Din Barndoms Fryd!“

Begeistring.

Kjærlighedens reene Lue!
 Naar fra mørke Skyer, som true,
 Hendes Nishags Piil mig saarer,
 Dan i Regn af mine Taarer
 Veemods skønne Himmelbue!
 At dog Vidnet om min Smerte,
 Som hun volder dette Hierte,
 Hun med Velbehag maa stue.

Dugperle paa Graven.

(Med Grevinde Frederiks af Reventlow, fød Grevinde af Schimmelmanss, Himmelfart.)

Enkendorf! hvor Julia lod stige,
 Vandrende med Dyden Haand i Haand,
 Fra det Væld hvor udsprang hendes Mand
 Ned i Orken Idealers Rige!
 Tempel! hvor hun throner ikke meer!
 Træer, hvorunder hun ei længer hviler!
 Hulde Smaa, til hvem hun meer ei smiler!
 Blomster som hun ikke længer seer!
 Bort fra Jer det Blik nu Skjalden fierner,
 Hvori Smertens store Perle staaer;
 Slukt er Lidelsesnes Sol i Norden —
 Med en evig Længsel bort fra Jorden
 Op mod Himlen Dinene han staaer.

Men, o svar mig, Maane, svarer, Stierner,
 Svarer, Himle, hvorfor mørknes J?
 Selv paa Kildens Bred i Lysets Egne,
 Hvad betyder, Roser, at J blegne?
 Hvad betyder, Lillier, at J segne?
 Trods det Hegn, som J bestiermes i?

Som om Rædsel Jer betog, I Trygge?
 Som om Døden med sin store Skygge
 Gik paa Melkeveien Jer forbi?

Fryder Eder! Hun er Eders vorden!
 Hun tilhører ikke længer Jorden!
 Lindrer! sunkler! jubler! Hun opfoer,
 Skionne Himmelslys, i Eders Chor! —

Stiernerne.

„Ja! vi fryded os forud alt længe,
 Mens Hun langsomt steg fra Nordens Pol,
 Dennes Livets Hayes Natviol
 At modtage her i Vysets Enge;
 See! men da kom Engle ned i Dands
 Fra det Høies ubekjendte Toppe —
 Og de bare Hende skilt i Glands
 Hvit, op over vore Faklers Krands,
 Til det Allerhelligste deroppe.“

E m m a s M i n d e.

Til

Frøken Frederike Walle.

Jeg var Fader, Hulde, til en Engel,
 Skion og blid, og elskelig, som du —
 Længst er visnet Liliens spæde Stengel;
 Men dens Krone duster mig endnu.

Atten Maaner saae den, uden Lige,
 Hæve sig i Usskylds Blomsterchor;
 Mit var hele Himmeriges Rige
 Mens jeg ømt opstøvede dens Flor.

O! men neppe var den barnudsprungen
 I den lille Duffes hele Pryd —
 Neppe viklede sig ud paa Tungen
 Datterhiertet i de første Lyd —

Neppe svandt mig Himlens Verkerader,
 Neppe taug mig Nattergalens Sang —
 Da med Smil den nynnede mig: „Fader!
 „Hvor jeg elsker dig!“ for første Gang —

Denne Skat i Livet kun begjærte
 Mit for vilde Flammer lufte Bryst —
 Neppes trykte jeg den til mit Hjerte,
 Ak! med meer, end selv en Moders Lyst —

Gud! da tog igien din Haand den Gave,
 Som Seraferne misundte mig;
 Og paa Rosenstøvet i dets Have
 Laac mit knuste Hjertes Lillie Liig.

Ork omkring mig var nu hele Jorden —
 Afgrund Blomsterbedet for min Fod —
 Og en tilluft Hvelving blev mig Norden
 Til et Blik igien min Grav oplod.

Evar mig, Livets Engel, hist paa Nanden,
 Hvor mig giennemfoer det kolde Gys,
 Smelte Siæle saligt i hinanden,
 Som i Flamme Flamme, Lys i Lys?

Da det huldeste blandt Glimt af Eden,
 Som opklarte Skjaldens Nat herheden,
 Mig forsvandt igien med Lynets Jil —

Da min Emmas Himmelste luftes,
 Gil kun Stiernen op igien, som flufkes,
 Doppelt yndig i en andens Smil?

D a n f a n a .

af

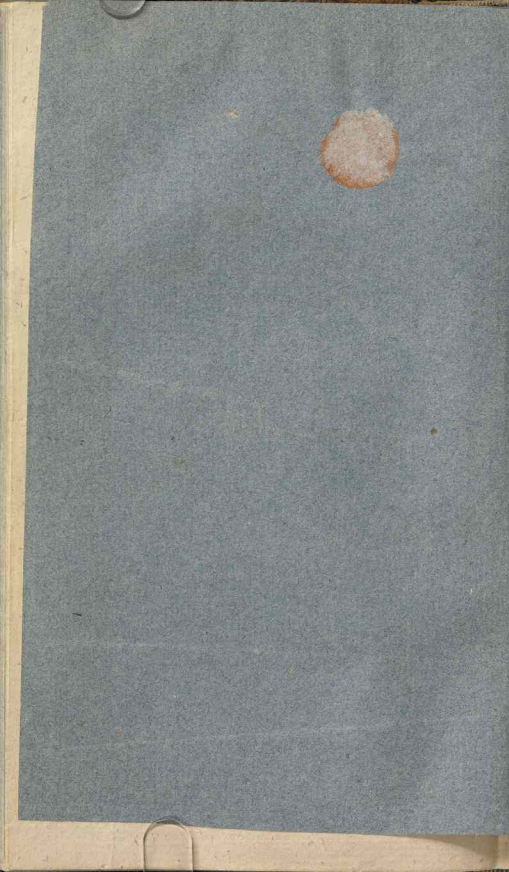
Jens Immanuel Baggesen.

Januar — Februar — Mars.

Kjøbenhavn, 1817.

Hos Boas Brunnich,

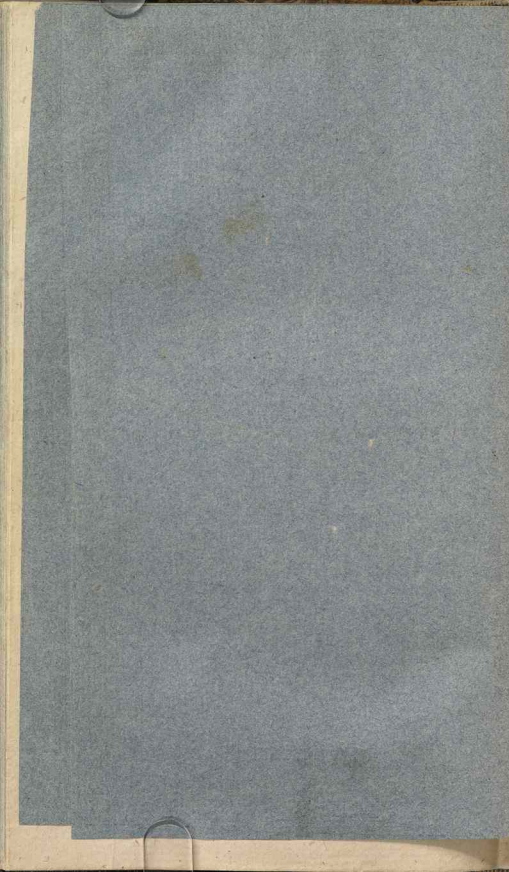
Loxstrade No. 128.

In d h o l d.

Det natlige Syn.	Side 1.
(af Gutfeld.)	
Elegie til min bedensfarne Wens Brud.	12.
(af E. Bøie.)	
Nattpil.	17.
Smaa Flyvedigte.	23.
Danlingen, en Fortælling.	40.
Thora. Niende Sang.	57.
Walders Igienkomst. Fortsættelse.	78.
(af Udgiveren.)	

Anmærkning. Stykket: Hvem er Manna? S. 33. og Sonetterne S. 55 og 56 høre til Cyklen: Walders Igienkomst.

D a n f a n a .

Det natlige Syn.

Helliget

Hendes Højhed

Prindsesse Caroline Amalie

d. 1 Januari 1817.

Den slog saa varslende, den Midnatsskud;
Et Aar blev født; et Aar sank hen og døde;
Det var, som led i Søvnens stille Blud,
En Fødsels- og en Gravsang mig imøde.

Jeg vaagnede ved Klokkens tolvte Slag,
Og hørde det endnu i Øret klinge;
Og tænkte mig, hvad Aarets første Dag
Vel Jorden for en Hilsen vilde bringe.

Jeg tænkte mig, hvor Mangen glad og fro
 Mod Morgensolens Straale vilde smile;
 Hvor Mangen græde, uden Trost og Noe;
 Hvor Mangen synke ned til varig Hvile.

Og stille Veemod fyldte nu mit Sind;
 Jeg blev saa tung, saa underlig i Tanke;
 Mig syntes, som med selsomsagte Trin
 Jeg horde det omkring mit Leje vanke.

Og see! jeg sank — jeg veed ej selv hvorhen —
 En stille Gysen gittered i mit Hierte;
 Dog var den blid, som Hilsen fra en Ven,
 Der kom, uventet, for at lindre Smerte.

Mig tyktes, at jeg vandrede en Vej
 I Foraarsfjonhed udbredt for mit Dje;
 Var det en Drom — den kom fra Jorden ej;
 Rei! slige Dromme sendes fra det Høje;

Jeg nærmed mig en paradisiisk Egn —
 Halv fremmed, halv bekjendt, den ad mig vinkte —
 Jeg stod ved Foden af dens Blomsterhegn,
 Og underfuld en Straale mod mig blinkte.

Dens Lys var ei, som Solens, brændende;
 Men listigt, som den unge Morgenrøde;
 Saa qvæget blev mit Blik ved den at see,
 Og trindt omkring fornam jeg Toner døde.

Da svævede et Væsen til mig ned,
 Henrykkende, livsaligt at beskue;
 Saa lysende i stille Herlighed,
 Som Stjernen hist paa Himlens høje Bue.

Hvid var, som Perlens Snee, den rene Dragt,
 Hvori den Hulde saaes til Jorden stige;
 Men til dens-lyse, underfulde Pragt,
 Har Støvet intet Ravn, og ingen Lige.

Hver Sindets Storm forsvandt ved hendes Blik,
 Og reen og høj og ædel blev hver Tanke;
 Ved hvert et Skridt, hvor Himlens Datter gik,
 Sig Lillierne saaes om hende sanke;

„O hil Dig, Uskylds Engel!“ lod min Rost,
 „Velkommen du, som Jorden vil velsigne!
 Bliv evig her, at læge Hjerters Brøst,
 Og byd dem dig, du Himmelske! at ligne!“

„Nej! o nej! i Jordens dunkle Stygge,
 Gandt jeg intet varigt Opholdssted;
 Hvor saa tidt de vilde Lyster bygge,
 Der jeg ikke herste kan i Fred —
 Nej! i Støvet har jeg ikke hjemme;
 Engle kalde mig med Himmelsstemme.

Dog — en hellig Straale ned jeg sender,
 Dødelige! til det lave Muld;
 Held det Hjerte, hvor den stadig brænder!
 Held, hvo mig er evig troe og huld!
 Moderlig min Yndling jeg bevarer,
 Leder den forbi de skjulte Snarer.

Men, hvis Du mit Billede vil kjende,
 Troe, som tegnet af min egen Haand;
 Løft ærbødig da dit Blik til Hende,
 Som du skuer, lig en venlig Aand;
 Hende, hvem i Livets fagre Alder
 Jeg omfavner vmt, og Søster kalder."

Saa talt, hun i et yndigt Purpurstjær
 Sig skjulte nu, og vendte mod det Høje;
 Og længselsfuld og ene stod jeg der,
 Og sænkte tavst til Jorden ned mit Høje.

Dog brat fornam jeg milde Vingeflag,
 Som Klang fra Volskarpens rørte Streng;
 Og dobbelt venlig loe den unge Dag,
 Og Blomster dufte dobbelt sødt i Enge.

Og atter fleg en Himlens Datter ned,
 Saa blid, saa skjon, saa rig paa navnløs Ynde;
 I hendes Øje smilede den Fred,
 Som hendes Læbe vilde mildt forkynde.

Hist blev saa rolig den oprørte Barm,
 Og brat sig lagde Bredens vilde Bolge;
 Her Vensteb gik ved Kjerlighedens Arnt
 Og Dyd og Glæde gik i begges Folge.

„Ak! Fromheds hulde Engel! det er Dig!“
 Udbrød jeg henrykt, fuld af salig Glæde;
 „Velkommen fra dit blide Himmerig,
 At trøste os, som her i Støvet græde!
 Bliv hos os, Himmelske! thi Jordens Saar,
 Som Vold og Ondskab slog, saa bittert smerte;
 Kun Du kan læge dem; kun Du formaa'r,
 At gyde Balsom i det knuste Hjerte.“

„Nej! min stille Bolig
 Her jeg ikke rolig
 Bygge kan hos Dig;
 Ak! thi rundt paa Jorden,
 Er jo Storm og Torden,
 Er jo Suk og Skrig,
 Dog — at stille Klage,
 Mildue Rød og Plage
 Bød mig Gudheds Gud;
 Og ved mine Hænder
 Hun til Støvet sender
 Hjelp og Lindring ud;

Mangen en som vanter
 Under mørke Tanker,
 Livets Bane hen
 Og med vaade Øje
 Stirrer mod det Høje,
 Hilser jeg min Ven.
 Men, blandt hine Sjæle,
 Som herveden dvæle,
 Og mig have kjær,
 Een især jeg ærer;
 Een mit Billed bærer;
 Een min Søster er.

Himmelbyrd og Ynde
 Kappes, at forkynde
 Hendes Værd for dig;
 Vend dit Blik til Hende;
 Hun er god at kjende;
 Thi Hun ligner mig."

Med disse Ord den Straalende forsvandt;
 En selsom Aftenstumring sig udbredte;
 Jeg Paradiset tomt og øde fandt,
 Og om det skjønne Syn forgjæves ledte.

Dog atter hist paa Østens Himmel steg
 En nye og skjøn og herlig Morgenrode;
 Det tunge, kolde Nulm igjen bortvoeg,
 Og milde Straaler over alt frembrøde.

Og, lig en Ceraf, med forklaret Blik,
 Med Træk, som kun de Himmelske kan tegne,
 Endnu en Huldgudinde fjon fremgik
 Fra hine Lysets hemmelige Egne.

Med hende fulgte blid og salig Trøst,
 Og høje Anelser om hende svæved;
 Og underligt, men sødt, ved hendes Røst
 Det rørte Hjerte i sit Indre bæved.

„Ja, Haabets Engel! Dig det var, som kom
 Herovenfra hvor evig Glæde troner;
 O vælg Dig Jorden til en Helligdom!
 Bland Jubel i dens dybe Klage-toner!

Naar Tvivl og Sorger tyngte haardt vort Sind;
 Naar Livet er en mørk, en selsom Gaade;
 Naar mat, vi vanke vore bange Trin,
 Og Ingen, ingen kan vor Kummer raade —

Naar Hjertet bløder af de tunge Slag,
 Hvormed saa tidt det grusom Ondskab saarer;
 Naar Nat indhyller Glædens lyse Dag
 Og Djet stirrer dunkelt gennem Taarer;

O! ræk os, Himlens Datter! da din Haand,
 Og hæv os over Jordens mørke Scener;
 Did op, hvor Lyset straalet til vor Aand,
 Og hvor den store Fader alt forener.“

„Jeg hører dig, du Stovets Son;
 Jeg mærker paa din rørte Bøn,
 Jeg seer din stille Taare;
 Jeg aldrig dig forglemme skal,
 Naar Torne hist i Livets Dal,
 Din trætte Fod vil saare.

Min blide Trost, min hulde Fred
 Jeg sende vil til Jorden ned,
 Naar den er stædt i Fare;
 Og naar den stundom vorder mørk,
 Da skal den glædelose Drk
 Mit Straaleglimt opklare.

Men selv jeg ikke tove kan —
 Mod Lysets høje Fædreland
 Alt hæver sig min Vinge;
 Paa Jorden kun jeg kaldes Haab;
 Forklarelse er hist det Raab,
 Som skal i Himlen klinge.

Her kan jeg ikkun pege did,
 Hvorfor jeg signende kom hid;
 Et Stør sig end udbreder;
 Men hist jeg med min Moderhaand
 Hver salig, from, forklaret Mand
 Til Herrens Trone leder.

Dog — at du ei skal savne mig;
 See Hende, som mig er saa lig;
 Sku hendes lyse Dje!
 Mit var det underfulde Blik,
 Som, halvforklaret, fra det gif
 Saa ofte mod det Hoje.

Mit er, hvad saa unævnelig
 Til stille Andagt rorer dig,
 Som Tungen ei udtaler;
 Hvad i det høje Nafsyn staaer;
 Hvad du at fatte ei formaaer;
 Hvad ene Himlen maler."

Dg med et Smil den Hulde Afsked tog —
 Et Smil som trængte saligt i mit Indre —
 Til Himmelflugt hun atter Vingen slog;
 Snart saae jeg hende som en Stjerne tindre.

Men see! med eet — som ved et Trykkeslag,
 Forvandlet blev den underfulde Scene;
 Jeg saae en kort, en dunkel Winterdag,
 Dg Marken hvid, og nogne Skovens Grene.

Dg dog jeg fæste mig saa barnlig glad;
 En hellig Lue i mit Hjerte brændte;
 Jeg anede, jeg vidste selv ei hvad;
 Men Egnen om mig atter grant jeg kjendte.

Da kom et Væsen mig saa huldt imod,
 Halvfjordist, halv, som de Uodelige —
 Bed Stovet rørte vel den lette Fod;
 Men Diets Straale var fra Himmerige.

Dg nærmere alt saae jeg til mig hen
 De soundne Tændes Himmelsfæster trine;
 O held mig! glad jeg kjendte Engelen:
 Dig var det, ædle, høje Caroline!

Jeg Ufkyld skued i dit rene Blik,
 Og Fromheds Præg i hver livsalig Ynde,
 Og Haabets Glæds, der fra dit Ansyn gik,
 Som Himlens kaarne Datter, Dig forkynde.
 Ja Ufkylds, Fromheds, Haabets En-
 gel! Dig

Min rørte Sang i Dag indviet være!
 Skjønt svag den er, modtag den blidelig!
 Thi Hjertets Stemme skal den til Dig bære.

Ja, lev iblant os, lev som Jordens Pryd,
 Huldfulge! Nyd Livets bedste Lykke!
 Vær længe alle rene Hjerters Fryd,
 Og alle Himmeldyders milde Smykke!

Lev for Din Christjan, som en Fredens Mand,
 Der hæver højt Hans ædle, skjonne Hjerte,
 Der vandrer kjerlig med Ham Haand i Haand,
 Og deler out hans Glæde som hans Smerte!

Lev, som en Hæder for dit hulde Kjon,
 Som Mønster for hver ædel, from Fyrstinde —
 Som den, der selv endnu er himmelsk Kjon,
 Naar hvide Lokker sig om Iffen vinde!

Lev, for i Fred engang at bære dem!
 Lev længe, for en elsket Kreds at signe!
 Gaae seent tilbage til dit rette Hjem;
 Til hine Himmelsøstre, som dig signe.

Maaske den alt er tavs, Din Sangers Røst,
 Naar atter Jubel her omkring dig lyder —
 Maaske det da er koldt, det varme Bryst,
 Som Tanken om dig nu saa salig fryder —

Maaske hans haandsfuld Stov er sænket ned,
 Hvor Graven højtidsfuld sin Fred udbreder —
 Men Væde! selv i Glædens Ewighed,
 Han henrykt for dit Held til Herren beder.

Gutfeld.

E l e g i e.

(Til en hedenfarens Vens efterladte Brud.)

Blev vi fædte da til idel Smerte,
 Til forgjæves Klageraab om Fred?
 Gik vi blot det samme, kælne Hjerter,
 For at fatte vor Elendighed?

Naar jeg føler dobbelt, hvad jeg lider,
 Mens min korte Fryd jeg mindes ei,
 Og den Orm, som ved min Fod sig vrider,
 Synes mere lykkelig, end jeg;

Naar min Sjæl, af Smertens Skrig bedøvet,
 Søger No, men ei kan finde den —
 Sig mig du, som er i Modgang prøvet,
 Løst jeg ei anklage Himmelen?

Nel! — thi Han, som kaldte Myriader
 Frem af Intet ved sit Almagts Bliv,
 Han, som sagde: Jeg vil være Fader
 Til den Skabning, som jeg skænkte Liv —

Han, som kjærlig klæder Markens Lille,
 Danned os at gjøre vel imod,
 Ei maa Støvet trættes med Hans Villie —
 Han er evig viis, som han er god.

Dybt nedbøiet, lidende Veninde,
 Stirrer du paa Liget af en Ven;
 Lad kun frit den tunge Taare rinde,
 Harpens Klang vil ikke standse den.

Men fortviol ei! — ved den Dødes Vaare
 Livets Herre seer, hvor knuust du staaer;
 Og hans Die tæller hver din Taare,
 Hvert dit Suk op til Hans Throne naaer.

O, fortviol ei! — Han, hvis Almagt raader
 For hvad var, og er, og bliver til,
 Han allene veed, hvad her os baader,
 Og kun det hans Raderhjerter vil.

Eller — har dit Die glemt at sue
 Op mod Himlen fra det brustne Leer?
 Har din Graad da slukt dit Hjertes Sue,
 At du Ham kan ikke skimte meer?

Jo — du veed, langmodig er vor Fader,
 Og Hans Almage er vor Svagheds Ven;
 Selv vor store Brøde Han forlader,
 Naar vi kun ei glemme ham, og den.

Men erindre dig, i Prøvens Rige,
 At Hans Detsfærd er hans Naade lig;
 Hvis din Tillid til ham kunde vige,
 Vendte Han sit Afsyn bort fra dig!

O, erindre, at naar Smertens Bøger,
 Fylde til Randen, rækkes dig af Gud,
 Du en Draabe finder dog, som væger,
 Naar til Vunden du har tømt det ud.

Ogsaa jeg har tabt, du hulde Dige,
 Ogsaa mig en trofast Ven han var;
 Lad mit kummerfulde Blik dig sige,
 At ei ene du ham elsket har.

Ja! er Venkabs stille, tause Taarer
 End ei bittere, som den Elsktes Graad,
 Al, den Piil, som Bennens Hjerter saarer,
 Har jo og en hvas og giftig Braad!

Men, jeg veed, at hist i Anders Bolls
 Mere glad og lykkelig han er;
 Alt paa Jorden med sin Gud fortrolig
 Staaer han hiffet nu Hans Throne nær.

Og, naar før vor fælleds Bøn, Veninde,
 Bad for ham om Jordens bedste Fred,
 Vør fortvilet da vor Taare rinde,
 Nu, han hist har fundet Salighed?

Og, hvis nu han med en Engels Blikke
 Seer til Støvet, han forlod, igjen,
 Troer du da, at det ham smerter ikke,
 At for ham vi glemme Himmelen? —

Vend din Tanke fra den sorte Baare,
 Vend dit Øie fra det brustne Leer!
 Sku mod Himlen gjennem Sorgens Taare,
 Hvor din Brudgom dig imøde leer!

Kort er Striden, som du her maa stride,
 Er den tung, forsag dog ei derved;
 Haabets Engel gaar jo ved din Side,
 Huffer venligt: hiffet er der Fred!

Herren vinker, Støvet's Lænke falder,
 Brudte ligge Sorgens tunge Baand,
 Og forklaret til sit Rige kalder
 Han din rene vingelædte Aand.

Hist, i Glæds af evig Morgenrøde,
 Fylder Engles høie Fryd dit Bryst,
 Og din Brudgom iler dig imøde,
 Favner dig med Himlens rene Lyst;

Og til Jubel vorde dine Klager,
 Og til Saligheder dine Savn;
 Trost dig! — Herren giver, Herren tager!
 Evig lovet være Herrens Navn!

E. Bone.

Nattpil.

Jægeren.

Derinde, derinde,
 Hvor trygt i din Voldig,
 Omskærmet af Linde
 Mod susende Vinde,
 Du slumrer saa rolig,
 Hør, elskte Hyrdinde,
 Den elskende Jæger,
 Som Slummer ei qvæger!
 Løst Kinden fra Pude,
 Løst Haanden fra Kind,
 Blijf op, og forbarme
 Dig over mig arme
 Lidt venlig i Sind!
 Her giennem din Rude
 Jeg titter mig blind.
 Hør! Vindene tube;
 Blandt Træer og Stens,
 Forladt og allene,
 Jeg frygter og fryser,
 Og Kluddrer og gysrer
 I Matten herude —
 Luk, hulde, mig ind!

Hverdinden.

I Mørket herinde,
 Nu, Lampen er slukt,
 Og Døren er lukket,
 Jeg sikkert i Blinde,
 Kan Nøglen ei finde;
 Hvis ogsaa jeg vilde
 Modtage saa silde
 Besøg i min Hytte.
 Kun lidt dig kan nytte,
 Forelskede Skytte,
 Din Viben, din Sang,
 Og Pikken paa Ruden;
 Mig intet kan røre.
 Jeg lukker mit Øre;
 Jeg lukker mit Øie;
 Jeg kan dig ei seie.
 Selv Pladsen desuden
 Er meget for trang —
 Trods Vindenes Tuden
 Gaae derfor din Sang!

Jægeren.

Velan da! vil ikke
 Du skænke mig Ly

Paa Jorden herheden,
 Hvor ind i et Eden
 Du blot lod mig tilke,
 For grusom at jage
 Mig atter tilbage —
 Til himmelske Blikke
 Jeg heynet skal tye!
 Med mig vil forsvinde
 Dit Morsskab derinde —
 Naar meer ei dit Ore
 Min Klage kan høre —
 Naar her i din Hytte
 Bag Lindenes Greene
 Forladt og allene
 Din Keede vil lytte
 Til Skovduens Kluf;
 Men aldrig fornemme
 Den bønlike Stemme,
 Det kærlige Suk,
 Som tidlig og silde,
 Hvor gierne du vilde,
 Du ikke kan glemme.

Syrdinden.

Du spilder hvert Muk;
 Omsonst er din Murren;

Omsonst er din Knurren;
 Med Trusel og Spot
 Du feeder mig blot,
 Men ei mig bevæger,
 Urolige Jæger!
 Hold op mig at tigge!
 Lad eene mig ligge!
 Jeg ligger saa got.

Jægeren.

Besat da! du vil,
 Udsielig, jage
 Mig arme tilbage;
 Men, Grumme, dit Spil
 Dig selv vil bedrage! —
 Herfra, hvor du hviler,
 Med Kiærligheds Brusen
 I Varmen jeg iler
 Trods Frostens, som klinger,
 Trods Spaanen, som springer,
 Trods Vindenes Suusen,
 Til vildene Hede,
 Mig Trost at oplede —
 Der Selskab jeg finder
 Af hulde Veninder —

Hvor Maanen mig møder
 Med alle de Smaa
 Paa trippende Fødder
 I Himmels Blaas.
 Giv Agt da, giv Agt!
 Af yderste Mage
 I Hornet jeg støder —
 Da jager dets Klang
 Hver Sky fra min Himmel;
 Og Stjernernes Brimmel
 Med straalende Klynger
 I Dands mig omslynger
 Den lystige Gang —
 De himmelske Skionne
 Med Smile vil lønne
 Min natlige Sang!

Hverdinden.

Gaae du kun til Hedens
 Dig vinkende Kreds!
 Jeg her er imedens
 Fuldkommen tilfreds.
 Du ikke maa meene,
 Jeg heller er eene!
 Vit Lam ved min Side —

Rundt om mig de hvide
 Smaa Lilier, saa blide —
 Rundt om mig de røde
 Smaa Roser, saa søde —
 Med dem, og Kiærminder,
 Min Uskylds Veninder,
 Jeg og, maa du vide,
 Forladt mig ei finder.
 Til Matten gaar over,
 Og Skyggerne rømme,
 Jeg ligger, og sover
 I dustende Drømme
 Saa sødt paa min Pude —
 Det Selskab mig høver;
 Jeg bliver hertinde.
 Med flygtige Binde,
 Med Maanen, som vinker,
 Og Potter og blinker
 Herned til den Rude,
 Hvor du dig forsinker,
 Og med hendes Terner,
 De samtlige Stierner,
 Dands du kun derude!

Til

Fru Etatsraadinde Olsen,
paa Hendes Fødselsdag.

Skjaldeqvad i Vers og Prose
Blevet er saa Fod i Høse,
 (Hele Verden digter nu)
At, hvad før mig var en Himmel,
I de mange Musers Brimmæl,
 Føst er bleven mig en Gru.

Skiondt jeg altsaa gjerne vilde
Synge tidligen og silde
 Huusets Dronnings Fødselsdag,
Troer jeg, den dog meer at ære,
Bed paa den at lade være
 Hvad der er saa manges Sag.

Du, min fordums Sangs Elise!
For Dig værdigen at prise
 Denne glade Morgenstund,
Udeluft af Sværmens Brimmæl,
Indladt i en huuslig Himmel,
 Holder jeg derfor min Mund.

Duus = Drikkevise.

(Til min Ven, Justitsraad Viborg.)

Her ved dette Sammensbord,
 Lystigt uden Lige,
 Gad jeg et fornuftigt Ord
 Mellem os indsnige!
 Glasset, Ven, gaaer ud paa Duus,
 Som jeg her Dig skænker —
 Før, hvordan da, uden Ruus,
 Og med Ruus, jeg tænker!

Vil du styre med Bessed,
 Hold dig selv i Tømmen!
 Vil du roe med Værdighed,
 Ro, som jeg, mod Strømmen!
 Vil du sikre dig en Havn,
 Her i Livet Himmel,
 Vend mod huuslig Fryd din Stavn,
 Bort fra Larm og Brimmel.

Vil du fast og opret staae,
 Staae paa egne Fodder;

Hvad skal frodigt vore, maa
 Først slaae dybe Rødder!
 Derfor adspred ei dit Liv
 Bilde omkring hernelleden;
 Med en Ven, og med en Viv
 Hegn dig ind et Eden!

Først og fremmest: hvad du bør —
 Siden: hvad dig huer —
 Gjør tilgavns, ihvad du gjør!
 Sky, hvad intet duer!
 Reis om Lykkens Ring ei hen
 Hift og her paa Jorden;
 I din Viv og i din Ven
 Find dit Syd og Norden!

Venfkab er og Kiærlighed
 Livets bedste Gave,
 Og en reen Samvittighed
 Begges Edens Have!
 Broder! det er kiernesandt!
 Kiernen i det Hele!
 Vort med Skallens ydre Tant;
 Kiernen lad os dele.

Men skal varig Sympathie
 Nære Himlens Luer,
 Vort med hverdags Datterie!
 Vort med mange Du'er!
 Hvis du føler fligt, som jeg,
 Er et duus herheden,
 Og, naar endt er Livets Leeg,
 Duus i Evigheden.

Musen til Forfatteren.

Hør! du har et alt for glæseligt Sind!
 Lige meget, hvem det er, der banker,
 Har du bare Plads endnu til Tanker,
 Uden mig at spørge, hvad der vanker,
 Sukker du de sultne Gæster ind.

J Ludvig Balle's Stambog.

den 16 Marts 1817.

Friske Skud af Afers gamle Rod,
 Yngste Son af Balle, vox i Hader,
 Opad stræbende med Kraft og Mod
 Paa den Livets Bane, du betræder!
 Glem i Syden ei dit Nordens Søder!
 Som i Englehaven, du forlod,
 Gro paa Bredden selv af Letfjinds Flod,
 Blomstrende med Uskylds reene Glæder!
 Siern, som nær, i Himlens Varetægt
 Bliv, hvad Lod Dit glemte Sels maa ramme,
 Vennehuld og broderlig den Samme,
 Danneværd din ædle Danneflægt!

Fyldeskalk.

Mangt et Vers i Hast jeg Verden skienkte
 Blot af Had til Trykpapir, som saa;
 Var Papiret Skrivpapir, betænkte
 Jeg maaskee mig meer i Tryk derpaa.

min Ven og Veninde Viborg

paa deres Bryllupsdag

d. 29 Marts 1817.

Fryd dig, hulde Par, som Livet
 Smiler i dets hele Lyst,
 Som dets Himmel her blev givet
 Favn i Favn og Bryst ved Bryst!
 Doppelt nyd i Dag din Lykke!
 Venskab er din Himmelgjæst;
 Og med Krandsen det vil smykke,
 Som sin egen, Elskovs Fest!

Seer du, hvor Naturen smiler
 I en kunstig Foraarsprang;
 Og hvor Kunsten til dig iler
 Med Naturens Hjertesang?
 Seer du, hvor nu svinder Taagen
 Rundt i Nord og Ost og Vest?
 Solen kysser Jorden vaagen
 Paa din glade Bryllupsfest.

Seer du Blomsterne, som længe,
 Hift et Blad, og her en Knop,
 Sov i Vaarens doyne Senge,
 Hvor de muntre nu sprang op?
 Saae du nogen her paa Jorden
 Sydens Flora mere lig,
 Skiondt opelsket her i Norden? —
 Det er Glæden over dig!

Seer du Liljen paa sin Stengel,
 Hidtil dækt med Mattens Slør,
 Stille Veemods egen Engel,
 Mindre mørk og taus end før?
 Hører du dens muntre Latter,
 Skuer du dens Smil i Smil,
 Som om en Demeters Datter
 Legte med en Amors Pii!

Seer du ham, du før saae græde
 Dybt i Mattens stille Skid,
 Overgiven selv af Glæde
 Trodse sin bestemte Død?
 Seer du ham i Dag forynge
 Mannas Elskov i sit Bryst?
 Hører du ham salig synge,
 Som om deelte hun hans Lyst?

Sku det! hør det! føl det! hulde
 Kjalighedens seldne Par!
 Nyd din hele Fryd tilfulde,
 Den, som kommer, og som var!
 Stille, klar, og skion den rinde
 Giennem hele Livet hen!
 Og en Ven og en Veninde
 Dit dets Ende deele den!

Skolie.

„Hvad er sødest?“ spørger du, Veninde!
 „Elstes? eller Elske? mærk! i sand
 „Nene Hierter elskelig Forstand?“ —
 Elstes, troer jeg, sødest for en Qvinde;
 Elske, troer jeg, sødest for en Mand. —
 „Men for begge?“ — Begge sødt forbinde.

Eil

Froken Hanna Bagger

paa

Hendes Confirmationsdag

d. 30 Marts 1817.

Hunslighulde vakke Pige,
 Værnligste blandt Dine Lige,
 Martsviot i Edens Flor!
 Emil idag med Lyst imøde
 Livets Foraars Morgenrøde
 Her i vorne Møers Chor!

Du, som alt i mangen Prøve
 Lærte, datterblid at øve
 Kvindelige Dyders Dyd,
 Sol idag forud, du Fromme,
 Hvor, naar Prøvens Tid er omme,
 Dig vil blomstre Kennens Fryd!

Ungdom, Skønhed, Styrke svinder
 Medens Aar i Aar henrinder
 Livets her bestemte Tid;

Men, hvad paa dets Bredde grønnes,
 Og med hvert et Aar forskjønnes,
 Er hver plantet Dyd og Glid.

Hvis og nu Dit Datterhierte
 Saares af en Faders Smerte
 Ved en bange Moders Bryst,
 Efter Baarens Taager kommer
 Doppelt klar den blide Sommer,
 Og hver svunden Sorg blir Lyst.

Signet, elsket, vel tilmode
 Derfor deel og nyd, du Gode,
 Edsterengles Lyst idag!
 Hver med Favntag mod Dig iler,
 Mens Dig høit deroppe smiler
 Engles Faders Velbehag.

Hvem er Nanna?

(Til hulde Vedkommende.)

„Hvem er Nanna?“ lyder rundt i Staden
 Nattens store Spørgsmaal. Man har hørt
 Ikke blot i Kirken, og paa Gaden,
 Midt i Diodata, ved Paraden,
 Og hvor Snaf om Støren og om Laden,
 Ingen kiender, ellers bliver ført;
 Men endogsaa der, hvor hvide Naader
 Slaae paa Nakkens af de største Gaader,
 Denne hemmelige Streng berørt.

„Hvem er Nanna?“ — det gad mange vide,
 Som dog ellers blot af Pligt
 Meer end hvad de veed, erfare gide,
 Naar der Spørgsmaal er om Digt.

Men, hvis og, som sig en Digtet sommer,
 Skuffet af min Phantasi,
 Denne hele Spørgen jeg mig drømmer —
 Hvis jeg altsaa vil gaae den forbi,
 Som et flygtigt Selvedragerie:
 Hvis og ingen Ubekjendt det bryder,
 Om en adel Elskovs Ideal,
 Rose mellem Livets Blommer, pryder,
 Eller ikke, Tidens Blomsterdal:

Hvis — hvorfor jeg gruer meest, og sørger —
 Ganske ligegyldig ved dit Navn,
 Du, min Manna, selv derom ei spørger
 Midt i dets Udsdeligheds Favn;
 Dog: trods Balders smerteligste Savn:
 „Hvem er Manna?“ spørge Millioner.
 (Millioner — nemlig, for saa vidt
 Gmod Tallet af sex, syv Platoner,
 Hvis Opmærksomhed en Digter kroner,
 Hvert et andet Antal er for lidr)
 Balder, troe de samtligen, at giætte
 Strax, hvem er — men Manna? — Nok engang:
 Hvem er Manna? hvem er vel den rette
 Laura her i Dans Petrarikas Sang?

„Dans Petrarika?“ Man mig vil bestikke! —
 Men, har Dan en Dante nu og da,
 Tasso, Ariost, et cetera,
 (Som en Recensent med Danneblikke
 Nu omstunder neppe vil gaae fra)
 Hulde, søde Millioner, ja! —
 Gerthas Laura gad I altsaa kende,
 For ei blot i min Dansanakroa,
 Men i Kirken, hvor hun sikkert og
 Kommer af og til, at hilse hende?
 „Verden,“ siger I, „skal derfor dog,
 Hvis og vi, dit Publikum, en Gaade,

Som den ei har med at giøre, raade,
 Paa dens Losen bliv lige flog."

Elfte Millioner! jeg vil ikke

Slig en Krebs, hvis ædle Videlyst
 Veed at holde det den Stukne tyst,
 Mindste Sandhed under Stolen stikke:
 Her, I Haa! vil jeg med største No,
 Hvem der er min Manna — men, at sig,
 Mellem os kun — offentlig betroe.

Vider da — fornemmelig I to,
 Mellem de sex, syv i Walders Nige,
 Der i meer end Dragt er hende lige:
 Manna — baaren i sin Fødestavn —
 Datter af sin Fader og sin Moder —
 Søster af sin Søster og sin Broder —
 Uden mindste Virkeligheds Savn —
 Med de Livets Tegn, der aldrig svigte —
 Hvit ophøiet over alle Digte,
 Skabt af Gud, og i Naturens Favn,
 Ligger, sidder, staaer, og gaaer, og svever,
 Smiler, synger, taler, aander, lever,
 Under et bekiendt profaisk Navn,
 Her, i denne Verden, her paa Jorden
 Her endog i Himmlet, her i Norden,
 Her, imellem os, i Kiøbenhavn —

Synlig — ikke blot for mine Blikke,
 Men for mangt et Undersiebryn,
 Der det overjordiske Søn
 Sikkerlig, som jeg, fortæner ikke —
 Da jeg Wangen, som dog hende saae,
 Seer endnu paa gale Veie gaae —
 Hørelig — for andres, end dens Øre,
 Der kan Engle, naar de hvikke sig
 Deres Elstes Navn i Himmerig,
 Uden andet Ør end Hjertets, høre —
 Følelig — for ingen, Planken sig,
 Der ved Haandens Nærmen til dens Duffen
 Bevende tilbagetrækker sig;
 Men, som denno, kun berørt af Lusten,
 Destomeere følelig fot mig!

Til er altsaa Manna, til, I Hulde,
 Til i denne Skjaldens Yndlingsbue,
 Som han derfor aldrig meer vil flye,
 Hvis den og med Hendes hele Kulde
 Skulde Valder og hans Digte flye —
 Hvis den og, paa Grund af gamle Blade,
 Som i Stormen fra min Tinding falder,
 (Smuldbrede til Støv om Føden alt)
 Hjertelovets Frihed skulde hade.
 Had, og haan, hvad kan! — mig evig fier

Er dog, frem for alle Hovedstæder,
 Hvor mig venlig smilte Held, og Hæder,
 Danmarks Hjertestad; thi Hun er her!

Det fornoier sikkert Jer, I Gode!
 Hvad, om altsaa noget meer endnu
 Valder om sit Jegg udvalgte Du,
 Kiernen i hans Verden her betroede?
 Hvorfor ikke? Hjertet er i Klud,
 Da det lutter Honning er, som flyder,
 Naar det over Hende sig udgyder,
 Alt til sidste Draabe maae herud.

Hendes Skabning altsaa? — Vært at sige —
 Thi, paa denne nær, er alt
 I den hulde himmelske Gestalt
 Ufortælleligt, som uden Lige —
 Da den Ven, det eene kunde sige,
 Stub! din Pensel, i min Lod ei faldt:
 Hverken stor hun synes, eller lille;
 Da hun vasser, troer jeg, ikke meer,
 Og med Blikke, som den maale ville,
 Man ei Maal paa hendes Ynde seer.

Hendes Haar? — Det er umueligt, ganske
 Kiendeligt at male dem med Blæk;
 Jeg kun sige kan, at de er danske,
 Trods min Ewalds Nannas norske Træk.

Hendes Dine? — Dem har Herschel malet,
 Saa det undrer mig, man ikke veed,
 (Hvis derom jeg aldrig havde talet)
 Fuldelig om hvem hun er Beskeed —
 Himmeldybet, frygtes jeg, min Gaade
 Vilde hele Verden snart forraade.

Hendes Alder? — Noie kan jeg ei
 Tælle hendes Skridt paa Tidens Bæi;
 Thi jeg følger hende selv herveden,
 Som om huldt med Englen Haand i Haand
 Paraboliskvandrede min Aand
 Rundt om Livets Træ i Evigheden;
 Men jeg haaber, hvis (som er min Hu)
 Selv jeg ellers lever lidt endnu,
 Man i Alder frit kan hende give
 Mellem femten Aar og fyrretyve.

Hendes Rang og Stand? — Ifald man stoi
 Femten Høider over min i Norden,
 Vilde man endnu den finde høi;
 Den er næst den høieste paa Jorden —
 Skjundt dens Glænde er lidt fordunklet vorden
 Fra den Tid en anden Vres Orden
 Verden med Titulatur beloi.

Valgte-Kreds af Musens faa Platoner,
 Skjaldens hele Verdens Millioner!

Om den virkelige Manna veed
 Hver af Eder altsaa nu Beskeed.
 Hvis imidlertid I end ei raade
 Den som sande, maaskee større Gaade —
 Hvis af alt dog ikke viiser sig:
 Om hun er en himmelsk elsket Kvinde,
 Eller en i Støv tilbedt Gudinde —
 Vil jeg intet forbeholde mig,
 Hvad endnu med Visshed jeg kan sige.
 Om min Manna her i Herthadal,
 Trods sit Nordens Kuldes Aabenbaring,
 Og min spildte Dyrkelses Erfaring,
 Er og bliver blot et Ideal?
 Eller om hun (som en anden, lige
 Virkelig, givet eller ugiven, Pige)
 Just er, hvad man kalder dødelig?
 Hulde Kreds, jeg ei kan sige dig —
 Haab ei blot, men ogsaa Frygt kan svige,
 Og jeg kiender lidt til Pødens Rige;
 Men eet veed jeg: dersom Daphnes Krands
 Flettes kan af Laurer her til Lands,
 Straaler hun iblandt Udødelige.

Danlingen
 eller
 Spildt Umage.

En Fortælling.

Engelen Jethuriel —

Som man her i Kiøbenhavn
 Kiender, troer jeg, kun af Navn;
 Men som hver en Morders Siel
 Mellem Hov'derne deroppe
 (Lutter Hov'der uden Kroppe)
 Kiender overmaade vel —
 Engelen Jethuriel —
 Siger jeg endnu engang,
 Eene for at man maa nemme
 Navnet — een af første Rang —
 Og, som let man kan formode,
 Da han nutildags paa Vrent
 Er saa meget lidt bekiende
 Her hos os — een af de Gode,
 Der i Englesaldet stod —
 (Mellem os kun alt for god,

Som Historien vil lære) —
 Denne Eysens Engel, Kiære,
 Med en philosophisk Aand
 Og med et poetisk Hjerter,
 Fuldt af Lyst til Eventyr,
 Reiste paa sin egen Haand
 Til de andre Engles Smerte
 Bort fra sit Deroppes Eden
 Til et fremmed Land heneden
 Fuldt af lutter vilde Dyr

Da han — „Var det ingen Pige?“
 Det er Grammatikens Skam,
 At jeg veed det ei saa lige —
 Dog, da hun jeg ei tør sige,
 Bover jeg, at hanne ham —
 Men, hvad jeg dog ei vil dølge
 Dem, som — af mig selv især —
 Kaldes Engle: Sannet her,
 Ihvor jordiske og det er,
 Drager ei til mindste Følge.

Da han havde fra det Høie
 Med sig bragt en Hoben Glæde,
 Danner Dre, danner Die,
 Himmelsk Sind og himmelsk Sande,
 Og hvad ellers, vel med Gode,

Kaldes fældent her til Lands —
 Ønske han, at see sin Kands
 Til at gavne og fornsie
 Med sit dannede Genie,
 For hans Ophold i det Lave
 Mellem Folk der intet have,
 Var med Tiden reent forbi;
 Lob og derfor rundt omkring
 Her paa Jorden efter Nige,
 Som han gierne gad berige
 Med en Skat af smukke Ting,
 Der i Himmeriges Rige
 (For Indfødte der at si)
 Koster næsten ingenting.

Nander ere reent af Lave
 Efter Stafler at begave,
 Der paa Næring lide Nød
 Af Serafers Vand og Brød.
 Det er deres bittere Død,
 Hvor i Verden om de trave,
 Sund Forstand, og Sands, og Smag
 Gæne for dem selv at have.
 Min Herr Engel var en Nar
 Efter, Skik paa Stof at sætte,
 Og hvert Anlæg, hvor det var,

Kunstudviklingen at lette:

Han var stærk i Taal og Mød,
 Dannevirkfom, dannegod,
 Mild mod alle, selv mod Qvæget —
 Kort: i reeneſte Forſtand,
 Trods et fremmet Noget eget,
 Og lidt Hyrighed formeget,
 Net en ægte Dannemand.

Lang Tid løb han rundt i Landet,
 Og endogsaa rundt derom,
 (Eht han kunde gaae paa Vandet)
 Forend ham for Die koim
 Blandt de mange Klodrianner,
 Guten Hunner eller Hanner,
 Nogen ſom ham syntes om —
 Nogen, ſom til Mød han kunde
 Med et kunſtigt Høvlert
 Paa ſin himmeſk lidt tilrunde
 Uden om og inden i.

Alle, ſom paa fire ginge,
 Alle, ſom paa Bugen laae,
 Alle dem med Hale paa,
 Selv endogsaa dem med Vinge,
 Led han ligge, lod han gaae,
 Led han kravle, lod han flyve,

Lod han hoppe, lod han flyve,
 Uden at han til dem saae.
 Det var nemlig, fordi Formen,
 Ikke svarte fuldt til Normen
 Som er a priori sat —
 For enhver fornuftig Klat:
 Derfor lod han og spadserer
 Selv tilsidst en Abekat,
 Uden Fjæset at lorgnere. —
 Hvad han gierne gad have fat
 Var de Hov'd' : i : Veirs : Gestalter,
 Som Fornuftens Regel spalter
 Derom lod han Dag og Nat;
 Thi han havde hørt dem rose,
 (Naar deroppe blev fortalt
 Om vor Jords Vidundermose)
 For Bequemhed fast til Alt.
 Men han løb i otte Dage
 Rundt omsonst, frem, og tilbage.

Endelig han fandt dog een,
 Der fast som en afløbt Dulle,
 Halvveis under Laas og Lulle,
 Opret stod paa tvende Been
 Bag et Jern : Stakit, og green;
 Og, betragtende Personen,

Treen han samme ganske nær;
 Thi han saae paa Skabelonen,
 At i Paradiiset her
 Det var sikkert Skabnings-Kronen,
 Enten Manden, eller Konen —
 Egenegget! her, som der,
 Er — paa lidt i Dragten nær,
 Og i Minen og i Tonen —
 En Ithuriel især
 Mand og Kone lige-tier,
 Fast den eene, som den anden.
 Og, da netop denne her
 Var, som end i Ufkyldsstanden,
 Indsvøbt i sin bare Dyd,
 Uden Smil, og uden Lyd,
 Fandt han Duffen op ad Dage
 Til vor Fader Adam Mage
 Der, før han fik sine Been
 Ved sin Deeling, var kun een.

Det, hvorpaa kun seer Platonen:
 Den fortrinlige Gestalt,
 Bygt til Sidden just paa Thronen,
 Og hvis Led han snart fik talt,
 Blifste ham Fornuft-Patronen,
 Vrindsregent-Napoleonen,

Dyrbehersteren i Alt.

Og skændt Fyren, som fortaft,
 Haanlig, syntes ham at grine,
 Tog en dyb alvorlig Mine
 Med en underlig Effekt
 Englen ind et Slags Respekt.

Majestæt — og selv en ægte —
 Man ei Bengalen kunde nægte.

Men lidt maver — og især
 Der, hvor Bladsen var til Kronen,
 Ganske skaldet — tør, og tvær,
 Og uhøflig var Personen;
 Dertil blind, og døv, og stum,
 Smagløs, føleløs, og dum;
 Selv, trods hvad Gestalten spaaede,
 Uden mindste Levemaade.

Drem om, hvad man kalder Siæl,
 Blev i Kroppen ikke funden,
 Skis: dt det virkelig i Grunden
 Var (som nu jeg veed ret vel)
 Vor Humanitets Model.

Engelen Ichuriel

Lod sig ei af Smaating kysse,
 Naar det gjaldt, at gjøre vel,
 Og opvarme dem, som fryse!

„Der er meget,“ sagde han,
 „Meget, meget her at gjøre!
 Men og meget gøres kan!
 Den fortræffelige Plan
 I Guds Billeds Kaliban
 Vil jeg mig til Nytte føre —
 Tegningen er høist korrekt!
 Og hvis dette Mesterstykkets
 Udarbeidelse mig lykkes
 Vil det gjøre, som mig tykkes,
 Overordentlig Effekt,
 Ikke blot, som nu, ved Skrækken
 Af hvert Blik, som seer derpaa,
 Men med inderlig Tiltrækken
 Af hvert Hjerte som kan slaae.
 Lad os altsaa trøstlig prøve
 Hvad der med taalmodig Flid
 I saa lang som muelig Tid
 Gøres kan af denne flove,
 Torre, blinde, stumme, dove,
 Meer end baskiff dumme — men
 Mesterlig anlagte Ven!“

Som en Elsker, der vil vinde
 Meer med Engletaal og Agt
 Sin tilbedede Gudinde,

End med diævelsk Bold og Magt,
 Blev han længe ved at bukke,
 Smil i Smil, og Suk i Suk,
 For den kolde stolte Duffe,
 Knasald føiende til Buk —
 Kyste den endog paa Foden,
 (Som er ikke længer Moden)
 Trykkende dens kolde Haand
 Dmt, som trykker kun en Hand;
 Bovede tilsidst at kiæle —
 Stammende med afbrudt Mæle
 Himlens Turteldue: Kluf —
 Men vor Duffe, kiændt det rangled
 I dens hele Krop og dangled,
 Svared ikke med et Muf.
 Urørt blev med haanlig Mine
 Den bestandig ved at grine.

Da hans Kiælen var omsonst,
 Spildt hans Ord, og spildt hans Blikke,
 (Danlingen forstod dem ikke)
 Greb han til en anden Kunst,
 Og begyndte den at knibe,
 For at faae den til at pibe;
 Men, hvormeget han og kneb,
 Danlingen dog aldrig preeb.

Derpaa faldt ham ind at prøve
 Bakkens af dens ydre Sands
 Ved at snoc den rundt og øve
 Danlingen i Springedands;
 Men den vakked paa de tynde
 Been bestandig, som Statist,
 Uden Lethed, uden Ynde,
 Snubled, og faldt om tilsidst.
 Endelig kom Englen efter,
 At hver Sandsen, ogsaa blot
 Af naturligt Ondt og Gødt,
 Langt var over sammes Kræfter —
 Og, trods Springen og trods Hoppen,
 At, før Spørgsmaal blev om Liv
 I en Figurant saa stiv,
 Maatte den faae lidt paa Kroppen.

For paa Folk at sætte Skik,
 Slutted han, er her i Landet
 Maaskee nødvendig, frem for andet,
 Overflødig Mad og Drif.
 Altsaa putted han i Munden
 Duffen lidt Ambrosia,
 Underveis han havde fundet,
 Eller hvor han fik den fra,
 Mens han tyllod et Par Pæle

Nektar i dens tørre Hals,
 Som han nok har maattet stiale —
 Hedensk var den allensats.
 Men hvert Bid, den ind blev proppet,
 Før min Engel saae sig om
 Inden Munden ret blev stoppet,
 Gik bestandig som det kom —
 Og hver Drif af Gudelivet
 Som den blev i Halsen givet
 Løb, som af en Luttertud,
 Diebliskig atter ud.

Hver en anden nu var bleven
 Vergerlig, om ikke vred,
 Og aldeles leed og feed
 Af Livsaligheds-Eleven;
 Engelen Ithuriel
 Blev det og en smule vel;
 Men, trods Leeden, og trods Keeden,
 Blev han ved, at danne løb
 Paa den Uafnemmeste,
 Men, som sagt, i Strøvet's Rige
 Bestproportioneerde Knos.
 Skiondt den dumt blev ved at grine,
 Giorde han et nyt Korsba,
 Huld paa Kroppen den at kline

Med en heel alvorlig Mine,
 Skiondt det kunde synes Spørg:
 Moos han lykket saae paa Steenene,
 Hvoraf han den Slutning drog,
 Her ham vilde lykkes og
 At saae klint lidt Riød paa Beenene.
 Feed og blev hin gode Ven,
 Saa det var en Lyst at see ham —
 Men, om føie Tid, o vee ham!
 Faldt ham Fedtet af igien.

Dog udførlig at beskrive,
 De taalmodige Forsøg
 Paa , Krabaten at oplive,
 Der gik samelig op i Nøg —
 Dertil kan jeg ei mig give,
 Hvis jeg og mig gjorde Blid,
 Den fornødne lange Tid.
 Altsaa kort: Min Danling skaede,
 Hvert et nyt Forsøg til Trods,
 Sig bestandig som et Klods —
 Ingen Danner kunde baade;
 Danneren Ithuel
 Svedte sig omsonst ihjel,
 For at give den Rebel
 Mindste Smag paa Levemaade.

Dog blev Livets Engel ved
 I sin Dannen, usfortroden,
 Med en sand Langmodighed,
 Til han fæandt, hvori stak Nøden —
 Til med eet han nemlig saae,
 Danlingen, han danned paa,
 Ingen anden var end — Døden.

Da den Fromme mærkte det,
 Holdt han op, sin Tid at spille
 Baade tidligen og silde —
 Og jeg troer, han havde Ret.

M o t a l.

Høie, himmelske Fornuft!
 Mon du virkelig betænkte,
 Hvad du gjorde, da du sankte
 Helligdommens Verherduse
 Med i Livets tykke Lust?
 Da til Stov du Kander sankte,
 Og de Syndefaldnes Liig
 Under Syndflodhavets Bruusen
 Sendte Bud paa Bud fra Dig
 I forklarte Vingers Suusen?

Naar for Idealers Glæds,
 Naar for alt, hvad aander Livet,
 Mennesket, som Aand, blev givet,
 Sløvet er hver ædel Sands —
 Naar sig inden Dyrets Skranke,
 Neppe mælende, som saa,
 For at taales, holde maae
 Dyd, Religion, og Tanke —
 Naar, især i Sort paa Hvidt,
 Mandelige Hungerkuren
 Eene troes at hielpe lidt
 Mod hvert Udslæt af Kulturen —
 Naar et Slags Merkuriel
 Er den eeneste Fortøring
 Paa det store Digterbal
 I Geniernes Knapnæring —
 Naar er blevet, om ei Slet,
 Som alt andet, der er Mode,
 Det ei længer giængse Gode,
 Dog, hvor end det sees — Skelet —
 Mon en Koths selv ei vilde
 Med sin Danne-Tanfegang,
 Og en Ewald med sin Sang,
 Komme begge lidt for silde?

Hvad da ville med en Leeg,
 Som man haaner, som man hader,
 Grinende paa Modens Gader
 Her — i Anders Møfferader —
 Grundtvig, Ingemann, og jeg?

Det skal jeg, saamænd, os sige —
 Svarende, hvis ei for dig,
 Dannepar i Dannerige!
 Dog, til videre, for mig:
 Blive ved, endnu ret længe —
 Haaber jeg — at lege Liv
 Med de døve, dumme Dreng
 Til vor egen Tidfordriv;
 Hvis og ei til deres Nytte —
 Jeg, for min Part, meer end fro,
 Naar endogsaa blot I To
 Til mit spillde Hei! og Ho!
 Mens jeg lever, ville lytte.

Naar levede Nanna?

Spørgsmaal.

Et man hvem, og hvor hun er, endnu
 Spørge kan, trods alt, hvad jeg har skrevet
 Om mit Valder = Føds udvalgte Du,
 Af en Ven mig got forklart er blevet.

Men, at man endnu kan spørge: naar?
 Fordum? nuomstunder? eller siden?
 Uvis selv, trods alle Tegn, om Tiden —
 Det, I Hulde! jeg dog ei forstaaer.

Eligemeget! jeg vil paa et Haar
 Aar og Dag og Time selv bestemme
 Stierneklart for hele Spørge = Brimlen:

O! det er mig, som det var i Gaar!
 Evigheden selv det ei vil glemme!
 Nannas Tid staaer tegnet op i Himlen.

Naar levede Nanna?

Svar.

Dengang mellem alle nære, fjerne
 Himmelslys i Mattens dybe Blaa
 Jorden Kiærlighedens lyse Stierne
 Skionnest i sin Uskylds Fylde saae —

Dengang samme Kerte meest fordunkled
 Aftnens Maane-Smiles blege Dands,
 Der, som Daggry-Fakkell, overfunkled
 Alle Morgenrodens Straalers Glæds —

Dengang, hilst af Blikkes Myriader
 Perlers Perle, Skionheds Ideal,
 Med et helligt Jubel-Hosianna,
 Venus gif i Himlens Ether-Sal
 Sienn i de fordunklede Pleiader —

Dengang, Gulde! levede min Nanna!

T h o r a.

N i e n d e S a n g.

Du, med Røglen til Haven, hvor end det evige
 Livstræ
 Blomstrer i Midten, af Glædernes Væld omrisset
 i Ufhylds
 Himmelspeilende Klod, og hvor end i Skyggerne vandrer
 Ofte, nedstegen til Børnernes Leeg, den himmelske Fader,
 Medens til Englenes Harper hvert Dryn istemmer
 hans Lovsang,
 Kjærlighed! du, som os aabner endnu den eneste
 Tilgang,
 Glemstens af Sig i hinanden, af Støv i Stælenes
 Favntag,
 Og af vor jordiske Vaagens Omsonst i salige Drømme!
 Oplad Sangeren Døren paa Klem til Paafulmet i
 Havsgaard,

Hvor dig blev frandsset et Alter, omringt af Helve-
des Rædfler,
Midt i Skæbnens af blod og Lon beslammede
Midnat!

Alt een Maaned var Noller i Lænebandsgaar-
den, sit Arbeid
Flittig besørgende, stille for sig, undvigende hvergang
Leilighed fiernt frembød et eensomt Møde med Thora,
Aldrig, naar ei han blev kaldt, i Stuen; men stedse
paa Marken
Eller i Stalden, og, Stierningen endt, i sit lønlige
Kammer.
Spisen ved Bordet, som strax, da han kom, var ble-
ven ham tilbudt,
Havde han afflaaet — vant til et Bid, naar ham hun-
grede, hed det,
Skiont det var eene hans Angst for det alt for fri-
stende Selskab,
Hvilket han flyede, jo meere dets Lyst hans Hierte
sig tiltrak.
Medynksværdig var Ynglingens Kamp. Fortvivlels-
sens Afgrund
Saae han sig aabnet i Himmelens Hegn, hvergang
ham et Huldblik

Af den Ufhyldige vinkte derind; dog voxte med
 Hiertets
 Stigende Frygt i den splittede Barm en underlig
 Tillid,
 Sær til den Gamle. Hans signende Blik, det ær-
 værdige Solvhaar,
 Alderens blidelig sagtede Nøst, og den stille Ge-
 mytsro,
 Som udbredte sit Skær paa den himmelhvelvede Pande,
 Stillede Stormen i Hiertet, hvergang han nærmede
 sig til ham;
 Og om ham var ei længer i Tvivl hans eensomme
 Grublen,
 At han jo sikkert ham meente det vel. Men, flus-
 tere Thora,
 Kiærligheds Knop, indhyllet i taus Blusfærdigheds
 Bladsvøb
 Tomfruehemmelig, halv i dig selv end Numrense
 Huldme!

Du var en Gaade hans martrede Siel. I Kulen
 dernede,
 Høit paa det blodige Konhsøis Top, og ved Rilden
 i Jetlund,
 Var ham forgiftet dit Billedes Præg i det smelte-
 de Hjertes

Nødselsforknede Vov; en med hver Dødm stigende
 Vished
 Var ham bleven dit Had; og selv den Flamme,
 din Ynde
 Tænde, kun hidsede meer det i Nastrond hærde
 Skrakspyd,
 Uden at lyse ham for i det Mulk som sortnedes
 om ham.

Men, som fortælles om Poljern: Den i det
 yderste Jordhav,
 Gieldmagneten, omringt af hinanden dækkende Skiol-
 des
 Spyd paa Spyd i flirrende Væxt sig tyknende Jern-
 Skæg:
 Naar sig et Skib den nærmer, ukiendt med det
 skuffende Farvand,
 Trækkes umærkelig did dets Seilads, trods fiernens
 de Styren,
 Selv trods Vinden, som blæser derfra. Først bæ-
 vende dirrer
 Speilet, og Roret, og snart — som om rørt af et
 pludseligt Krampslag
 Draft Riøshiertet — det knagende Skrog. Hver
 løsnede Nagle,

Hvad der af Jern er ombord, udslyver til agters,
bevinget

Af den usynlige Kraft, mens Masterne bugne sig
fremad,

Seil paa Seil bespændte med Jil; thi nu mærker
man Uraad —

O, men omsonst! Snart løse sig selv de fastere
Boste,

Som af usynlige Hænder med Magt udskruede Spigre,
Løsende Roret, og Stavnen, og samtlige Plankernes
Ribbeen,

Mens forgiæves arbejder imod det fortvilede Mand-
skab.

Saa bekæmped omsonst i sin Skræk de Bliffe,
den tiltrak,

Ynglingens flygtende Hu. Jo meer han ængstligen
undveeg

Synet af Dolken, jo meer fortrylled i Blinde ham
Duften

Af den ham truende Rose, hvis Knop umærkelig
soulante.

Uden at vide det, brændte hans Sial af Kiærligheds
fulde

Benlige Flamme, mens Troldenes Seid i Tanker-
nes Mærke

Hadomboblede Hjertet og hevnombunstebe Hiernen.
 Hvad i hans Væsen var adelt, og høit, uskyldigt, og
 evigt,

Liltraf Engelens Blik, trods alt Forgiængeligheds Mod-
 stand —

Og usynligen nærmede sig i den synlige Bortflugt
 Ungerævenden den elskede Mø. Hvor girtrede begge,
 Da paa det varslende Sted, hvor paa Veien uden-
 om Haven

Første Gang de sig saae, hinanden engang de mod
 Aften

Pludselig mødte ved Dreien omkring det yderste
 Hjørne,

Baagnende, som af en ledende Drøm, i lignende Tanker.
 Siælene hilste hinanden med eet i et studsende Gien-
 blik

Tvillingssyn, og de standsede brat uvilkaarligen begge,
 Kun et Minut; men i dette var eet af Evigheds
 Skudaar

Giennem den flygtige Tid; thi de giennemlæste hin-
 andens

Blikopslagne Samvittighedsbog, mens Standsningen
 varte.

Endelig nærmede paa bævende Fod sig Unglingen
 Møen,

Angsten Undseelsen, og i et Suk forklarte sig begge,
 Smilende, medens paa Kinderne ned vandt zittrende
 Perler.

Intet dog eyned at flamme de halv sig aabnende
 Læber;

Ordene qualtes i Tankernes Flugts ubørlige Sam-
 klang.

Nærmere Kælvende, greb han den Zittrendes Lille-
 fingre,

Snart med et smt og inderligt Tryk forraadende
 hende

Hemmeligheden, han taug; men Gientryk folte han
 ikke —

Var det der? svared i Nervernes Net een eeneste
 Livstraads

Kælnere Dirren til hans? uvidende var hun der-
 om selv —

Medens hun, rødmende, vendte sig bort, og tilbage,
 med Blikket

Hestet paa Himmelens Rose som sank bag Marker-
 nes Skovrand,

Fulgt af den stumme Tilbedelse, gif. Fra dette Mi-
 nut var

Roller ei meere paa Jorden. En ny Gud nærmere
 Verden

Omgav rundt hans forklarede Sands, i hele Naturens
 Høiere Liv; Afgrundens hans Siæl vildførende
 Veirlys,
 Nonhøis Dødningefakler, og Jetlunds flammende
 Runer
 Sluffedes alle med eet. I Thoras kære Huld-
 smil
 Opgik Lyset ham nu, som laaner Solen sin Fryd-
 glands,
 Maanen sit venlige Skin, og hver Stjerne sin hel-
 lige Lindren.
 Nu først saae han, af hendes forklart, alt Levendes
 Ynde,
 Præget af Gud i hvert Blod, og, hvor hun var,
 Englenes Himmel —
 Og ei hende nu blot han elskede; men i sit Hjertes
 Venlige Fylde hvert Led i Skabningens, Ringe til
 Ringe
 Sammenlænkte, den lysbede Brud omslyngende
 Kiæde.
 Een Slægt, følte han nu, var Troldes og Men-
 nessers Af- m,
 Grimis og Herkullers adspalttede Børn; en eneste
 Faders
 Alt velsignende Hjerte nu slog i det evige Livs Pul's,

Hvis medbeelte Bevægelses Lov i det egne han adlød,
 Keent udsløttet af dette var hver indmætrede Hevn-
 lyst,

Hver vildt flammende Skræk; kun en blid, i smel-
 tende Saarer

Let sig opløsende Damp af ubortviftelig Veemod,
 Indtog Stormenes Plads i hans Børns mildredem-
 rende Haablik.

Mærk vel omslørede Heele hans Siel dens tykne-
 Taage,

Naar han var eene; dog nærmede hun sig, og fast-
 sted et Die

Hen paa den Nærmede, tændtes med eet dens falden-
 de Skymulm

Af det fortryllende Blik: i samtlige Haabets og
 Glædens

Spillende Farvers forenede Glædes stod Duen der-
 ever,

Skjernes lig, og forsvandt kun igien, naar atter
 hun bortgik.

Saa var Koffers det ny Livs Rosenmorgen i
 Havsgaard,

Efter en Maanedes Forløb, i hvilken den natlige
 Fortids

Dødningsquasme umærkelig svandt; men med Solens
 Oprinden
 Var og forbunden, i svatende Grad til det høiere
 Dagstær,
 Morgensfuddsingens dybere Gys. En bangere Zit-
 tren
 End selv Nædselens, koldere selv end Dødens og
 Dommens
 Angst hos Fangen, som sidder paa Lod med Livet
 i Haanden:
 Brændende Kiærligheds Frygt, hin høieste hellige
 Higen
 Uetfortviolende Døven for Tab af — meer end et
 Jordliv,
 Meer end Tilværelse selv — for Tab af den viner-
 de Himmels
 Salighed — denne betog den Beskednes elskende
 Hierte,
 Myrdende hvert det smigrende Blomst i Fødselens
 Spire.
 Var det en Nest af den dybt indplantede blodige
 Fordom?
 Eller den over sig havde Lysts i Himmelen's Afgrund
 Brat nedblikkende Svimmel paa Pynten, hvortil den
 sig opsvang?

Om Gienkiærlighed drømte han ei. Fortviolende
 Længsel
 Var, hvad i Flugten ham bar; men Ornen's flam-
 mende Vinger
 Lød ham ei føle de holdende Kløvers indgribende Kulde.
 Haabet, endog det bestedneste selv, forjog han, som
 Vanvid,
 Hvergang smilte det's fierneste Glimt. End ikke til
 Drømmen
 Om den Elskedes Agt paa hans Qual, end sigte til
 mindste
 Vaagne Forventning af huld Medlidenhed, svang sig
 hans Mismod,
 Medens hans Kiærlighed voxte hver Dag i dybe-
 re Taushed,
 Fuldelig skilt, indbildte han sig. Men du mærkte
 den, Thora!
 Længselfortviolende selv, med meer end lidende Medynk.

Hvad er hernelen hver Glæde, hver Fryd, hver
 flygtige Belyst
 Mod din zittrende Himmel, o Kiærligheds salige
 Smerte,
 Naar opdager hinanden et Par, bestemt for hin-
 anden

Hisset, og følende dybt i Tidens truende Skiffen
 Evighedsliæden, som Xanden til Mand uoploselig
 binder

Trods hver jordiske Magt? Dit foresvævende
 Billed

Sitter i Tonernes Mulm, og bestraalet af dets tryl-
 lende Guldglands,

Klinger med høiere Dirren hver Streng i den nat-
 lige Harpe

Morgenjublende, medens, fornygt, den Gamle fra
 Danhiem

Hæver til hvirvlende Sang sit Qvad i Aarenes Af-
 ten.

Dag fra Dag steg Hierternes Frygt med Hier-
 ternes Længsel

I det omsonst sig flygtende Pans frydskielvende
 Narmen.

Tænkende begge dog blot paa hinanden, og drøm-
 mende begge

Blot om hinanden, var Siælens længst foreente til
 eet Liv,

Førend de bævende Hænder sig bandt med de vikle-
 de Ringe.

Tre Fuldmaaner alt havde bestraalet den eensomme
 Vandring

Skal jeg dig kysse, som nu, før jeg dør, med Dof-
 ken i Brystet."
 Elskovsseglet nu brændte paa Thoras zittrende venstre,
 Mens hans høire den trykte; de to sig nærmende
 Ringe
 Knyttede fastere Hændernes Baand, og Støvet, som
 Manden,
 Favnte sig, smeltet til eet uadskilleligt levende Sam-
 fund,
 Mens „Seg elsker dig“ klang fra den Elsktes aab-
 nede Hjertes
 Bristende Knop. Som forklarede sad paa Stenen
 en Tid lang
 Havsgaards Helvede: Brud og Nonhøis himmelske
 Brudgom,
 Væplende Ringene, medens de taug. En fulsort
 Stormsky
 Dækkede Maanen, som sank, med et pludseligt Mulm;
 og i Mulmet
 Vtøede dem offerpræstlig mørk den usynlige Skæbne,
 Lysende over dem høit Velsignelsen, og med et Lynet
 Huult ledsagende Skrald dem forkyndende Dybenes
 Amen.
 Straalen, de saae, slog ned, erfoere de siden, bag
 Skoven,

Drøbende der et Barn, som glad omdandte paa
 Marken
 Fader og Moder, en Syvaarsdreng i blomstrende
 Skønhed,
 Mens, som om traf det dem selv, de to Trolovede
 gyste.

Harpen fortier det dybere Qvad i de salige
 Hjerters
 Sammensmeltende Følelsers Klang, da nu med Be-
 visthed
 Favnende sig, som bestemte til Eet, i Kærligheds
 Andagts
 Helligste, Gud lovsyngende Fryd, hinanden de kyste,
 Drufnende Varslet og Helvedes Skrak i Himlens
 Afgrund.
 Haand nu i Haand gif begge, da ned sank Maanen,
 tilbage,
 Haand i Haand indtrædende spoe til den værdige
 Gamle,
 Som de besluttede, hemmelig hver, med inderlig Tillid
 Strax at forraade den sluttede Pagt. Hvor vand-
 ledes Glæden
 Brat nu til Angest, da bleg i sin Armskol, Dinene
 lufte,

Maalkas, stionet, og kold de ham fandt, med Dø-
den paa Læben!

I selsamme Minut, da, paa Stenen, det elskende
Dol-Var

Berlede Ringenes Jern, og af Mulmet, som dækkede
Maanen,

Lynet nedfoer, blev rørt af et Slag i sit vanlige
Gæde

Rygende rolig sin Vibe, den syvtiaarige Lænestand,
Først nu kommende til sit igjen, da Kollers og Thoras
Skraffkrig vakte hans Aand, og de nys saa saliges
Himmel

Knuust nedstyrtedes over hans Lig, i strømmende
Taarer.

Heldigt endnu var een af de dagdøntleiede Høstfolk,
Hentende samtliges Løn, nærværende. Denne til
Præsten

Skikked i Hast et ilende Bud, og til nærmeste
Feldskier,

Blivende selv. Han var ude, for Vand at hente,
da Thora

Traadte med Koller i Bærelset ind, og kom nu til-
bage,

Meldende hvad der var skeet, og hvad alt han
havde besørget.

Drat, som af Dødens til Himlen ham alt henbæ-
rende Dyffen,

Baaged i begges Omfavnelser op den elskende Fader,
Trostet for Tabet af No ved den ny ham smilende
Livesfryd;

Thi længst havde han ønsket at see de Evendes
Foreening.

Glæden derover optøede paa ny det størkede Hjerte,
Livnende Blodet igien, og om kort Tid vendte tilbage
Varmen, og Læbernes Smil og den huldvelsignende
Stemme.

Mat, men uden at lide, fornygt i Kiærligheds
Arme,

Hørte han Brudens og Brudgommens Dagts ud-
førlige Melden,

Ganske som havde den drømt sig hans Haab — da
Præsten med Løgen

Rom, og, som Sangen det alt har fortalt, fuldendte
paa Havsgaard,

Mulmtrølovens Fest, og den rammende Tordens
Formaling.

Tre ny Maaneder svandt i et himmelspeilende
Havblis

Udreg forstyrrede Smil, imens de salige tømte

Kiærligheds Bæger i Glemsel af alt hvad ikke var
om dem.

Thora var Nordfulnatten en Drom, og Koller den
Skældag,

Fra hvis Morgen til Aften han gennemvandrede
Helved;

Glemt var Løftet, han gav den igien oplivede Moder,
Dybt i Kulen, og Eden, han svoer paa Toppen af
Rønhoi;

Glemt Natravnen, og Brødrene's Grin, og Faderens
Dødblik;

Glemt, med sitæg, og det kogende Blis, og de gri-
bende Kraller,

Edderkoppen, hvis Bæv indspandt ham Hiernen i
Jetsund,

Og udslættet i Hiertet det skrækindprentede Billed
Af Troldmorderens Dolk i den elskovrødmande Rose;
Glemt selv Niuen: Jeg Kommer igien. I Bar-
men var udfukt

Med Blod-Flammen, og Rødslens ei meer oppustede
Luer,

Hejrens den sidste forrygende Gløds Gnistulmen —
saa lod det.

Allt i det Eden, ham blomstrede nu, var Kiærligheds
Andagt,

Værnlig Henrykkelse, Svimmel i Gud, og Hans
Herligheds Lovsang.

Gorm kun erindred end ofte hans Fryd i det For-
riges Glemfel

Lønge dog uden at savne ham just. Saalønge Her-
fuller

Deelte den, var fulstændig den hunselige Himmel
herneden,

Kiærlighed bygger paa sikreste Grund i det sluttede
Samliv

Uf tre Væener i Noligheds Skiod langt borte fra
Verden.

Fiirbladskloveret sielden er frist i samtlige Blade
Til en uskjalnelig Eenhed af Grønt. Som tryller
din Dreklang,

Hierteforeening, forlange den ei forsøget med Toner,
Udenfor' dens Harmonie; thi, hvor Tre huldt elste
hinanden,

Uden beslegtende Blod, er heelt det tryggeste Sam-
fund.

Men, som er meldt, da mod Enden det gif med
den svagere Gamle

Der alt Gaarden det elskende Par ved Foreeningen
afstod,

Længtes at fyde den ledige Plads for deelsende Venstas

Koller, og sendte til Gorm, der Kyndigen kom paa
 hans Budvink,
 Denne, da, Gæst tre Dage, han havde med for-
 skende Dybblik
 Giennemskuet de herlige to sig elskende Hjertter,
 Og faldt fundet bestyrket sin selsomme Giening i
 Jotlund,
 Tilbød selv sig, at blive hos dem, som tienende
 Huuskarl;
 Og fro fastede Koller og Thora ham, meere som
 Hjelper
 End som adlydende Tiener; og kort Tid efter med
 alt Sit
 Kom han, og blev, meer yndet hver Dag af sit
 elskende Herskab.
 Et kun forundrede dette: hvergang, han pludselig
 mødte
 Ham eller hende, det lod, som om skialv hans Le-
 gem; og hvergang
 Blotted han Hovedet brat, og nedbøiede dybt sig
 til Jorden.
 Ellers, endog ved Bordet, var frit, fortroligt, og
 muntert
 Hele hans Væsen. Ham taalte dog meere, end elskte,
 saa lod det

Oldingen, der i aftagende Kraft sødtlumrende hen-
sov,
Henimod Enden af Høst, da Thora, som diende
Moder
Kronte hans Liv, og med Kroningens Skæk udslukke
dets Lampe.

Balders Tgienkomst.

(Fortsættelse.)

Non la conobbe il mondo, mentre l'hebbe
 Counobbe Pio, ch'a pianger qui rimasi,
 E'l ciel che del mio pianto hor si fa bello.

Petrarca.

Til Fru F* B*.

Du, hvem jeg, naar kommer Alt til Alt,
 Hvis min Sang en anden Ynde hylde,
 Hvis paa Kne jeg for en andens saldt,
 Eene for mit Knæfald Regnskab stylder —
 Du, hvem Valget af det Materie,
 Med hvis Vexel (medens Dine Dyder
 Tro tilbedes af min Siæl deri)
 Jeg mit Hiertes Altortoyle pryder —
 Og, hvem Valget af det Ritual,
 Ofringen tidt andrer til din Vere,
 Skiondt bestandig tro sit Ideal,
 Eene ligegyldigt ei kan være —
 Du, som, naar jeg holder hemmelig
 For min beste Ven en evig Gaade,

Kjærligheden selv kan eene raade,
 Har alleene Ret, at spørge mig —
 Du forlanger, offentlig at vide:

Om i hvad jeg hidtil har bestemt,
 Skildrende min Sungs Adelaïde,
 Naar paa hvert et givet Træk kan lide?

Og især, om jeg har intet glemt?
 Dig vil, uden Poesie, jeg svare.

Hvad jeg siger i mit sidste Digt
 Om den Nanna, det skal aabenbare,
 Var, og er, og bliver virkeligt;
 End i dette Øieblik jeg finder
 Et min Gienstand og dens Malerie —
 Hver en Forstaaelse mellem dem forsvinder,
 Naar jeg paa min Nanna mig besinder,
 Gattes intet Sandhedstræk deri.
 Men — om, mens jeg her om hende taler,
 Hun er end den samme — lige nær
 Charis-Idealet for hver Maler —
 Og for Nordens Gratiers. Især —
 Derfor ingen Sikkerhed jeg giver.
 Thi, skøndt Dyden selv er evig Kion,
 Og den Mand og Ynde, jeg beskriver,
 Dog jeg sulker med Virgil i Lon:

„Altid Andet var og er og bliver
 Svært et Mønster for det smukke Køn.“*)

Da jeg hende sidste Gang herneden
 Soae — det var, oprigtig talt, i Gaar,
 Skiondt i Dag det synes mig et Aar,
 Og i Morgen halvveis Evigheden —
 Dengang var hun ganske paa et Haar,
 Som hun i Dansana gaær og staaer;
 Men der ere, mellem os, i Tiden
 Tusinde Minuter svundne siden —
 Og, hvor stor Forandring er ei skeet
 I et himmelsk Væsen her paa Jorden,
 For det uforanderligt er vorden
 Hiss forklaret — ofte blot, i eet?
 O! jeg veed — og veed det, mig til Smerte:
 I det Hjertebilled, jeg har malt,
 I det Hjertesprog, min Stal har talt,
 Da jeg Danmark Tanna kiende lærte —
 I mit Hjertes Elskovs Ideal,
 Her Kopie, som der Original,
 Er kun uforanderligt mit Hjerte.

*) — — Varium & mutabile semper
 Foemina. —

Hvor er Nanna?

Man har alt bemærket her og der:
 Hvis jeg og fortæller, hvor hun svever,
 Smiler, synger, tæser, aander, lever,
 Siger jeg dermed ei, hvor hun er.

Man har Ret. I Digterhytten her *)
 Man det alt om Thora har erfaret,
 Uden at jeg dog har aabenbaret,
 Hvor hun, uden Digt, er til især.

Mundt i Dannerkongens store Rede **)
 Kan man om en Nanna længe lede,
 Naar man har om Huset ei Beskeed;
 Gøres altsaa vitterligt i Staden:
 Nanna boer i Kronprindsessøgaden —
 Rummeret man allerede veed.

*) Danskene.

**) København.

Hvem er ikke Nanna?

Epistel fra Valder til Hende selv.

Nattens Spørgsmaal et Par Dieblikke:
 Hvem, og hvor, og naar min Nanna var?
 Dagen, hører jeg, forandret har
 Til det kunstige: Hvem er hun ikke?
 Selv de Hulde mig tilbage fikke
 Med dets Drillen, alle mine Svar.

„Hvem er ikke Nanna?“ klang forleden
 I mit Dre — med et haanligt Smil —
 Der, hvor sikkerst dog jeg troede Freden,
 Fast, som Flugten af en giftig Piiil;
 Den blev udsendt, Valders Bryst at saare;
 Men den traf hans alt bestilte Baare.

„Hvem er ikke Nanna?“ skreg især
 Overlydt i Gaar i Kongens Have,
 Mens de loe, som de var reent af Lave,
 Tretten Gratier — paa Smilet nær,
 Thalier, Aglajer, Euphrosiner —
 Der med stolte triumfante Miner
 Sikker troede sig en Venus hver —

Alle Tretten vilde Valder stikke;
Men de traf hinanden, Valder ikke.

„Hvem er ikke Nanna?“ spurgte nu
Med et Smil, hvori sig blandte Smerte,
Selv dig ubekjendte Nanna, Du!
Og med hele Høihjems kolde Gru
Mistelteenen traf din Balders Hjerte.

Nanna! Du, som, naar jeg Dig besang,
Skiondt jeg dulgte, hvad min Stemme haved,
Og til hvilken Engels Priis den haved,
Dog fornam hvert Suk i Harpens Klang!
Du, som, hellig selv, med Engls Dre
Det jeg veed ei hvad deri har hørt,
Som moderne Duffer ikke høre,
Men, som reene Hjertes vist har vort!
Du, som end med barnlig Sands herveden,
Og uhildet end af Modens Vaand,
Vandrer, med din Uskyld Haand i Haand,
Uden Kunst i Jomfrulivets Eden,
Rundt omviftet af Naturens Aand!
Lyttende til Harpens Hosianna,
Fattende dens Andagts Melodie,
Følede den dybe Klang deri,

Du kan gaae din Valder fold forbi
 Med det Spørgsmaal: Hvem er ikke Nanna?
 Som om i vor Dørl om Sangens Elv
 Laurbær ikke blot, men Laurer selv
 Regnede fra Himlen ned, som Nanna?

Nei! det var en Drom! min Harpes Klang,
 Hellige! har aldrig naaet dit Dre —
 Skiondt jeg skued dig i Dannevang,
 Og indbildte mig, at Hyttens Sang
 I dets Hiertelund du paa din Gang
 Giennem Jomfruvænget kunde høre!
 Du har aldrig paa din Englevei
 Lyttet til den skjulte Sangers Stemme —
 Aldrig — aldrig — aldrig, Nanna! nei!
 Mens til Himlen, hvor din Nand har hjemme,
 Fromt de stege, du fornam dem ei,
 Disse Toner fra det reene Hierte,
 Disse Nyn om Salighed i Smerte,
 Som Din Uskylds Trylleglands mig lærte!
 Du har aldrig hørt Din Digters Røst —
 Du har blot af Nimere hørt sige,
 Han, paa deres Vits, som deres Lige,
 Nimte Livet af en stakkels Pige —
 Det er Balders eene sidste Trost.

Eller, var saa mægtig Ungdoms Mode,
 Hver en Gienkomst i det giængse Ny
 Af de Gamles Aand, som Last, at flye,
 At den indjog selv en Engel Sky
 For det Tro, det Hellige, det Gode,
 Paa hvis Uskyld vore Fædre troede?
 Kveste selv min Harpes dybe Klang,
 Alvorhellig, og ublandt med Latter,
 Mannas Lytten bort fra Balders Sang?
 Hvi var da saa festlig her din Gang,
 Eensom, stille, langt fra Modens Prang,
 Himlens ned paa Jorden stegne Datter?

Nei! hvis ingen Gienklang dig har rørt
 Fra de dig bekendte Høies Toppe,
 Og i Blun din Aand tilbageført
 Til dens Uskylds lyse Hiem deroppe,
 Har du Harpens Væven aldrig hørt!

Søde Trøst — imens mit Hierte brænder
 Af en hellig her foragtet Ild,
 Som du troer saa let slukt ud, som vild —
 At du Skinnet selv deraf ei fiender!
 At jeg trygt endnu kan sige mig,
 Mens i Blinde grumt du nærmer dig

Med det kolde Spyd, hvorfor jeg falder:
 Ukylds gamle Ven, ukjendte Valder!
 Nanna bytted Ungdom med din Alder,
 Hver en Glæde, som er æmelig,
 Med et evigt Aandens Himmerig,
 Uden frygtsom at bekymre sig
 Om de faldne Lysets Engles Domme —
 Nanna bytted, selv for Dødens Komme,
 Jord med Himmel — hvis hun kjendte dig!

Men mitg hylle maae til Livets Ende
 Natrens tause, blinde, mørke Stør:
 Skiebneu bod det: „Først naar Skialden døer,
 Nanna skal i Sangen Valder Kiende!“

Derfor, Nanna, tør jeg svare paa
 Hvert et Spørsmaal, uden mindste Fare,
 Hvad i Himlens Giemme bliye maa,
 Nogen jordisk Gands at aabenbare.
 Viid da, langt fra Drøm om, hvem jeg er,
 Mens min Aand er skjult for dine Blikke,
 Hvad min Sang forkynde tør enhver
 Uden Forbehold: hvem Du er ikke.

Den, som ei med Skionheds ydre Glands
 Aands og Hjertes indre Værd forbinder —

Den, som, med en flygtig Nutids Sands
 For hver Verel blot i Livets Danda,
 Efter intet Eoigt Længsel finder —
 Den, som, tryllet i Naturens Favn
 Af en blid Skærfommerfryd paa Landet,
 Med hver Livets bittre Sorg ublandet,
 End kan føle Byens Glæders Savn —
 Den, som sig paa større Lyst besinder,
 For er endt den hulde Somfruvaar,
 End sin Ufkylds Leeges glade Minder
 Fra de første Barnlighedens Aar —
 Den, som Mængden stræber at behage,
 Lønnende med lige hulde Nif
 Hvert et frækt og hvert et frygtsoomt Blik —
 Den, hvem hunselig stille Fryd er Plage —
 Den, hvem Skuespil, og Modens Kram,
 Baltriumf og Maskerade-Dram,
 Glimren i den store Verdens Brimmel,
 Er i Somfrulivet Jordens Himmel —
 Den, som, ellers edel, from, og fin,
 Let med fremmed Dragt, med laante Miner,
 Og med klobte Roser af Carmin,
 Offentlig til alles Sku fremtriner —
 (Smagtn er forskiellig, hver har sin:
 Hun kan være Vittigheds Rosaura,

Kunstens Charis, Phantasiens Laura,
 Musers Muse; men kun ikke min) —
 Den endog, som, uden Feil og Lyder,
 Ideal i Væsen og Gestalt,
 Monsteret paa quindelige Dyder
 Ellers til Fuldkommenhed i alt,
 Ikke mangler nogen Risnnet egen
 Agtet, elsket og beundret Pryd;
 Men endogsaa blot har een formegen,
 Til hver anden Dyrkers største Fryd;
 Den, med Psyches eget hulde Stempel
 I Terpsichores bekrandede Tempel
 Befyret at valse, for Exempel —
 Ladende, som Amers svungne Brud,
 Skiondt uskyldig, som en nyfødt Engel,
 Somme med sig, Stengel slyngt om Stengel,
 Uskyldblomstens Dekarbøger ud —
 Levnende den bly Tilbeders Nærmen,
 Der har ingen større Vellyst drømt,
 Naar en jordisk Dufsten alt har tømt,
 Hvad en himmelsk Amor kalder Værmen —
 Den, der, som Christinde reent forsømt,
 Har om Troens lyse Biergetoppe,
 Og det Allerhelligste deroppe,
 Selv i Paassenatter, aldrig drømt —

Den, som ikke, mellem alt, i Sange,
 Digtre quod til Engleharpers Klange
 Himmelf, helligt, og guddommeligt,
 Foretrækker Evalds Hosianna
 For hvert nyere romantisk Digt —

Den, hvor skøn hun er, er ikke Nanna.

Bekjendelse.

Om jeg før har elsket? — Sandt at sige,
 Har jeg altid, troer jeg, gjort deslige;
 Mange paastaae selv, jeg vidt det drev.
 Hvis jeg husker ret, jeg og har noget
 Digtet, for at øve mig i Sproget,
 For jeg Digtene til Nanna frev.

E l e g i e.
Til Manna.

Manna! du vil altsaa fra mig tage
 Hvad du selv engang dog undte mig!
 Grunt du hvert et Smil mig vil undbrage,
 Hvert et Huldblik Sagen drømte sig!
 Lindrende tør Taaren meer ei trille;
 Sukket tør ei stamme meer dit Navn;
 Selv ved Harpens Trøst du vil mig stille,
 Der betroede Himlene mit Savn.
 Veemods:Vuen over Sorgens Skygger,
 Naar af Diets Dug min Kind er vaad,
 Som sig Mindet af dit Gienfkin bygger,
 Denne selv misunder du min Graad!
 Naar din Priis i Glædens Drk gienlyder,
 Din Foragt og Haan forfølger mig,
 Som om Sang om dig og dine Dyder
 Var Forbrydelse mod Gud og Dig.
 Vel da, Manna! snart skal Valder svinde,
 Segne, falme, blegnet visne hen,
 Og med ham hans Liv, hans Navn, hans Minde
 Synke ned i Nattens Mulm igien.
 Tag tilbage, Himmelske! hver Gave,
 Fordum jeg afbetlede dit Blik,
 Naar jeg udenfor dit Edens Have,

Sittende derind veemodig, gif!

Skul din vendte Gang i Lundens Skygger!

Nægt mig hver din Yndes løse Skimt!

Hyl i Nat, som evigt Mulm betrygger,

Med dit Fied min sidste Stjernes Skimt!

Tag igjen, hvad mig din Uffold skienkte

Da jeg første Gang din Ynde saae,

Da med Smil du hilste mig, og lænkte

Valder til det Stov, du traadte paa!

Engel! som mig, sort, ved sidste Nøden,

Truede, med meer end Tab af Kryd,

Hils mig, sneehvid, næste Gang, som Døden,

Med din Haans det nastronddypte Spyd!

Det kan Livets Træ mig brat afløve,

Svunget af din jomfrukolde Haand;

Men, hvad det mig evig ei kan røve,

Er dit Billeds Aftryk i min Aand!

Alt hvad mig i Natens Favn opliver,

Hvert et Skimt af Lys, mit Døie seer,

Jeg dig festlig her tilbage giver,

Da du mig det under ikke meer;

Alt hvad mig til Liv hernelen binder,

Hver en Blomst af Mannas Digters Krands,

Alle dine Huldbliks smaa Kiærminder,

Hvert et Gienkin af din ydre Glands,

Hver en Vellyst, naar min Haand berørte

Sittrende din flugtig nærmte Haand,
 Hver en Salighed naar jeg Dig horte,
 Lyttende til Uskylds egen Aand —
 Hver en enkelt Himmelaabenbaring,
 Som til Lyst har for min Harpe stemt,
 Tag den ud igien af sin Forvaring.
 Byd den i min Sang at være glemt!
 Tag det Billed fra mig, som kan vandre,
 Paa dit blotte Bink, fra Haand til Haand,
 Som kan og med Belyst sees af andre,
 Selv igiennem Glas, og uden Aand!
 Hvert et Træk af dig i det vil svinde;
 Tiden alt, før Livet er forbi,
 Sletter ud, hvad Dødelige finde
 Huldr, og skönt, og elskeligt, deri;
 Kun, hvad giennem Andagts reene Luer
 Den udødelige Sangers Blik
 Skualt for hver en anden Stirren, skuer:
 Præget, du for Evigheden fik —
 Denne høie, fromme, himmelreene
 Paradisets Lillier egne Glands,
 Hellige, som dig tilhører eens,
 Og for hvilken Aand, har eene Sands —
 Dette, selv dig ubekjendte, Stempel
 Af din Skabers Rys, da første Gang
 I hans Billedastryks Skionhedstempel

Mesterstykket af hans Hænder sprang:
 Dette, Manna, gemmer i sit Hierte,
 Dette, Manna, stutter i sit Bryst,
 Den, der intet af dit Støv begjærte,
 Den, hvis Aand og Anders Aand har kyst!
 Dette gier han aldrig meer tilbage —
 Denne Skat, hans Uskylds Eiendom,
 Ingen jordisk Magt kan fra ham tage,
 Hvis og selv med Bud fra Dig den kom!
 Indtil Døden vil hans Siæl bedrøve,
 Dit ham lydt engang forkyndte Bud;
 Tidens Trøst det vil ham her berøve —
 O! men Evighedens ei hos Gud.
 Med sin Eiendom paa Sængens Vinge,
 Naar Misliendelsen har knust hans Bryst,
 Skal hans Aand sig op til Himlen svinge,
 Fuld af sin Begeistring's reene Lust!
 Manna! ja! dit Aftryk i mit Indre
 Dybt i Knoppen, der for dig, sprang ud,
 Vil, saa længe Tankens Stierner tindre
 Sikke mig en evig Tanke-Brud —
 Sky mig! had mig! fiern dig fra mit Dø!
 Fly det's Taareblik! og glem mit Navn!
 Dybt i Mulmet bag besneete Høie
 Flygt i mine Fienders skumle Favn!
 O! mens der din Lilie sig udfolder

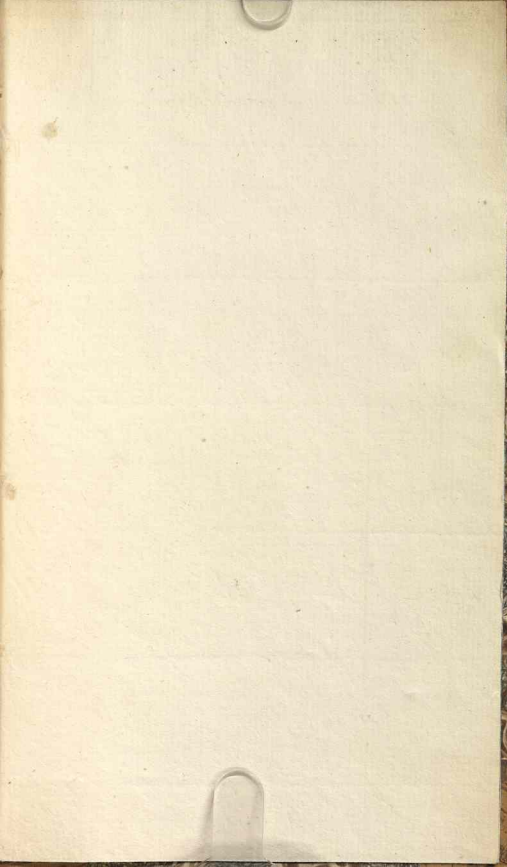
I den Valder ubekjendte Luft,
 Han i Windets Emil dens Glæds beholder
 Og i drømte Rys dens reene Duf!

Manna! Manna! lad dig ei bedrage!
 Hvad der flygter mig i Tidens Elv,
 Hvad du vil din Valder her unddrage,
 Hulde Manna! det er ei dig selv!
 Det er ei det himmelske, din Skaber
 I sit Billeds Dannen hvilde ved,
 Det er blot det jordiske, du taber
 Paa din Englevei til Evighed —
 Dette gierne jeg en anden giver,
 Nar allene maa tilhøre mig
 Hvad min Manna var, og er, og bliver
 Her, og hifset, og evindeligt!
 Kun dit Væsen, kun dit Liv, ublandet
 Med Forgængeligheds ydre Spil —
 Kun Dig Selv jeg elsker — alt det andet,
 Manna, hører alt det andet til.
 Og Du Selv, det veed jeg, er paa Jorden
 Ingenstedes i al din Engleglands,
 Med hvert Præg af Himlen, aftrykt vorden,
 Som i Walders Hjertes reene Sands —
 Kun i Templet, hvor som Offer brænder
 Al min Fryd i Livet her for dig,
 Staaer du, som du sprang af Herrens Hænder,
 Der i det Fuldkomneste, jeg kiender,
 Bød mig, evig at tilbede Dig.

Trost til Manna.

Manna! skiondt mig Nastronds spydet dræber,
 For jeg aabenbarer Jorderig,
 Hvem det er blandt Normerne, der stræber
 Meer og meer dets Odd at hærde mig —
 Hvem der er den Glædens mørke Datter,
 Der herveden, blind, med grusom Lyst,
 Under hele Skuevrimsens Latter
 Gengang støder det i Skjaldens Bryst;
 Skiondt du, Skiebnen lig, usynlig throner
 Uopdagelig i Mattens Slor,
 Mens din Virkning blot i Klungen toner,
 Som med Strængens sidste Bæven dser;
 Skiondt du tryk kan trodse hver en Ledet
 Om dit Himmelspor i Støv herveden;
 Dog bedrøver dig, at Skjaldens Sang
 Har betroet dit Navn til Harpens Klang,
 Og at Klungen lyde dets Priis forkynder
 Der, hvor man af Idealet leer —
 Der, hvor ingen Uskyld findes meer —
 Der, hvor intet Helligt meer man ynder —
 Der, hvor hvert et B yst, der elsker, synder —
 Der, hvor intet Mandeligt man seer —
 Der, hvor lutter Legemligt begynder.

Manna! Manna! men bedrøv dig ei!
 Balder's Digt gaaer alt en anden Vej —
 Det gaaer, uden al Erindrings Fare,
 Snart forbi den hele Nutids Skare!
 Dette Manna-Navn, som fordem løb
 Giennem Himle, ved min første Død,
 Der, som Dagens Ekko nu gienklinger
 Fra hver Læbe, som dets Lyd har nemt —
 Dette blotte Navn paa Nøgtets Vinger —
 Dette Skjul, hvori din Glands er glemmt —
 Fromme Manna, vær kun ikke bange!
 Skiondt udsdeligt i Balder's Sange,
 Det er her i Byen, blandt saa mange
 Modens Philippine-Floiters Klange,
 Sikkerlig om fiorten Dage glemmt.

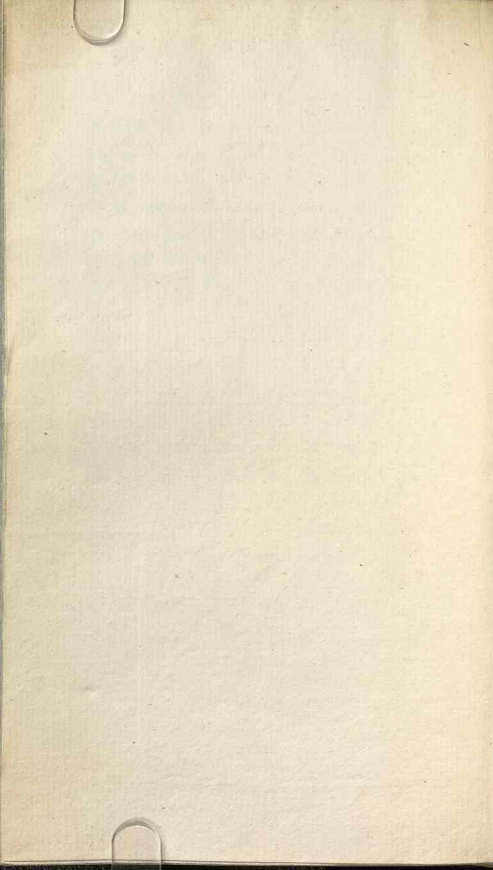

foto. 36524

